

Lov om produkter og markedsovervågning¹

Kapitel 1

Anvendelsesområde

§ 1. Loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse (markedsovervågningsforordningen).

§ 2. Loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af følgende direktiver eller forordninger:

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.
- 2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om maskiner.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002 nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringsystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EU-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 2013/10/EU af 19. marts 2013 om ændring af Rådets direktiv 75/324/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler med henblik på at tilpasse dets bestemmelser om etikettering til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger, EU-Tidende 2013, nr. L 77, side 20, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning), EU-tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, s. 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, som senest ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2018/725 af 16. maj 2018 om ændring af del III, punkt 13, i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF om sikkerhedskrav til legetøj med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling for så vidt angår chrom (VI), EU-tidende 2018, nr. L 122, s. 29, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EU-Tidende 1987, nr. L 192, side 49. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringsystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer.
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om transportabelt trykbærende udstyr.
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet.
- 8) Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler.
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser.
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet.
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedskrav til legetøj.
- 12) Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tovbaneanlæg.
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om personlige værnemidler.
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof.

Stk. 2. Loven finder endvidere anvendelse på:

- 1) Elmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 9.
- 2) Gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 15.
- 3) Lattergas.

Stk. 3. Loven finder endvidere anvendelse på ethvert produkt, der som led i en handelsvirksomhed gøres tilgængeligt på markedet, når produktet er bestemt for forbrugere, eller når det under forudsigelige omstændigheder kan forventes anvendt af forbrugere, i det omfang produktet ikke er reguleret i anden lovgivning.

§ 3. Denne lov kan finde anvendelse på produkter, der ikke eller kun delvist er reguleret i anden lovgivning.

§ 4. Kapitel 2 finder ikke anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for fabrikanter, importører og distributører.

Definitioner

§ 5. I denne lov forstås ved:

- 1) Fabrikant: Enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 8. Udgør en del af personkredsen under begrebet producent i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.
- 2) Importør: Enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 9. Udgør en del af personkredsen under begrebet producent i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.
- 3) Distributør: Enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 10.

- 4) Gøre tilgængelig på markedet: Enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 1.
- 5) Bemyndiget repræsentant: enhver i EU etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at agere på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specificerede opgaver for så vidt angår fabrikantens forpligtelser i henhold til relevant EU-harmoniseringslovgivning eller i henhold til kravene i markedsovervågningsforordningen.
- 6) Bringe i omsætning: Første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 2.
- 7) Tilbagekaldelse: Enhver foranstaltning, der har til formål at opnå, at et produkt, der allerede er gjort tilgængeligt for slutbrugeren, returneres, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 22.
- 8) Tilbagetrækning: Enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at et produkt i forsyningskæden gøres tilgængeligt på markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 23.
- 9) Udbyder af informationssamfundstjenester: En udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 (33), jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 14.
- 10) Onlinegrænseflade: Enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 15.
- 11) Elmateriel: Materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet et elektrisk anlæg eller en elektrisk installation, bortset fra elmateriel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elmateriel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.
- 12) Gasmateriel: Materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.
- 13) Lattergas: En patron eller anden form for beholder, der i overvejende grad indeholder N₂O, og hvis indhold ikke er fremstillet til menneskelig indtagelse.

Stk. 2. Definitionerne i stk. 1 finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser i EU-harmoniseringslovgivningen, jf. § 2, stk. 1, nr. 2-15, der på en mere specifik måde regulerer de nævnte definitioner.

Kapitel 2

Forpligtelser m.v.

§ 6. Den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet,

- 1) opfylder de regler, der er fastsat i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakterne i dansk ret, og
- 2) ikke indebærer en risiko, når det:
 - a) installeres og vedligeholdes på passende vis og
 - b) anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Stk. 2. Et produkt, der ikke opfylder stk. 1, må ikke installeres, tages i brug eller anvendes.

Stk. 3. Får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder stk. 1, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.

§ 7. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov og om de øvrige personer og virksomheder, som er i direkte eller indirekte berøring med produktet.

§ 8. Et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret, når det er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

§ 9. En fabrikant skal konstruere og fremstille produkter i overensstemmelse med de krav, der følger af § 6.

§ 10. En fabrikant kan udpege en bemyndiget repræsentant.

§ 11. Før en importør bringer et produkt i omsætning skal importøren sikre, at fabrikanten har opfyldt sine forpligtelser efter § 6.

§ 12. Før en distributør gør et produkt tilgængeligt på markedet, skal distributøren kontrollere, at fabrikanten og importøren har opfyldt deres forpligtelser efter § 6.

§ 13. Enhver erhvervsdrivende, der påfører produktet sit eget navn eller varemærke, eller ændrer et produkt, som allerede er bragt i omsætning, på en sådan måde, at det kan påvirke overholdelsen af § 6, anses for at være fabrikant og har de samme pligter som fabrikanten efter denne lov.

§ 14. Enhver erhvervsdrivende skal i videst muligt omfang samarbejde med kontrolmyndighederne om de foranstaltninger, der skal træffes for at forhindre, at der opstår risiko som følge af den erhvervsdrivendes produkter.

Kapitel 3

Kontrol

§ 15. Den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret, overholdes.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden skal udøve kontrol efter stk. 1 på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og med den hurtighed, som risikoens alvor kræver, herunder ved brug af en skjult identitet. Myndigheden skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed omkring et produkts indvirkning på menneskers sundhed og hensyn til, hvor alvorlig risikoen er for, at et produkt vil medføre skade på personer m.v.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen varetager opgaven som kontrolmyndighed efter denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, medmindre andet følger af anden lovgivning.

§ 16. Kontrolmyndigheden kan fra enhver kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for kontrolmyndighedens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under kontrolmyndighedens kompetence.

Stk. 2. Oplysninger kan ikke nægtes udleveret til kontrolmyndigheden under henvisning til, at oplysningerne har karakter af forretningshemmeligheder eller lignende.

Stk. 3. Billedmateriale, som er indhentet i forbindelse med en kontrol, kan efterfølgende bruges i forbindelse med offentliggørelse af produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, jf. § 28.

§ 17. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, som er omfattet af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsaktens i dansk ret. Adgangen omfatter tillige private lokaliteter, hvor elevatorer og andet løfteudstyr, trykbærende udstyr, elmateriel og gasmateriel måtte være opstillet eller opbevaret, i det omfang det er påkrævet for at føre kontrol, jf. § 15.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan som led i kontrolbesøget, foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget, fotografere og optage video, samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden kan i forbindelse med adgangen efter stk. 1 være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til kontrollens gennemførelse. Erhvervsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

§ 18. Kontrolmyndigheden kan som led i kontrollen med overholdelse af reglerne, jf. § 15, udtage ethvert produkt, som er omfattet af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsaktens i dansk ret, herunder ved brug af en skjult identitet. Udtagelsen kan foretages af kontrolmyndigheden uden betaling eller kontrolmyndigheden kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort en betaling.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende, som produktet udtages fra, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, kontrolmyndigheden anviser.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af produkter udtaget i medfør af stk. 1. Kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 20, 21 og 22, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden kan indhente erklæringer fra sagkyndige, som myndigheden skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse. Udgifterne hertil kan myndigheden kræve refunderet af afgørelsens modtager, jf. §§ 20, 21 og 22, stk. 1.

Stk. 5. Er den erhvervsdrivende distributør, kan denne forlange omkostningerne, jf. stk. 1-4, dækket hos fabrikanten eller importøren.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan bemyndige en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed til at varetage de beføjelser, som kontrolmyndigheden har i medfør af stk. 1.

§ 19. Kontrolmyndigheden skal kontrollere, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning, jf. Europa-Parlamentets forordning og Rådets (EF) nr. 765/2008 om kravene til akkreditering.

Stk. 2. Hvis et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde enhver, der udbyder produktet at standse salg eller udlevering af produktet og om nødvendigt tilbagekalde produktet fra markedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan påbyde en fabrikant eller importør at fjerne CE-mærkningen inden for en nærmere angivet frist. Salg af produktet kan genoptages, når CE-mærkningen er fjernet.

§ 20. Kontrolmyndigheden kan udstede et midlertidigt forbud mod levering, markedsføring, udstilling eller anden tilgængeliggørelse af et produkt, hvis produktet vurderes at kunne udgøre en risiko. Forbuddet kan rettes mod enhver, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet. Forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af produktets sikkerhed.

§ 21. Er et produkt ikke i overensstemmelse med eller lever en erhvervsdrivende ikke op til denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsaktens i dansk ret, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, om at:

- 1) advare brugerne om de risici, der er ved produktet,
- 2) stoppe markedsføring, der kan vildlede brugere, eller
- 3) afhjælpe forhold, som ikke er i overensstemmelse med reglerne,
- 4) stoppe salg eller udlevering af produktet,
- 5) tilbagetrække produktet fra markedet effektivt og øjeblikkeligt,
- 6) tilbagekalde produktet fra brugerne,
- 7) destruere produktet.

§ 22. Kontrolmyndigheden kan forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, udlevere det eller tage det i brug, hvis produktet eller den erhvervsdrivende ikke lever op til denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsaktens i dansk ret.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan påbyde den, forbuddet efter stk. 1 retter sig mod, at destruere produktet på en forsvarlig måde.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan foranledige, at produktet destrueres, hvis dette ikke er sket inden for rimelig tid efter modtagelsen af påbuddet efter stk. 2. Udgifterne til destruktion afholdes af den, der har fået et påbud.

§ 23. Kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsaktens i dansk ret.

§ 24. En onlinegrænseflade kan blokeres, hvis et påbud efter § 23 ikke er efterkommet, og hvis onlinegrænsefladen henviser til et produkt, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Afgørelse om blokering af en onlinegrænseflade træffes af domstolene ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres.

Stk. 3. Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage.

Stk. 4. Fremsætter den, mod hvem indgrebet efter stk. 1 retter sig, anmodning herom, skal kontrolmyndigheden snarest muligt forelægge sagen for domstolene. Domstolene afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes.

§ 25. Hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet i medfør af § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, og § 23, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver anden, der har en

tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

§ 26. Hvis kontrolmyndigheden ikke kan finde den, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, eller ikke kan få den pågældende til at efterleve afgørelsen, der er meddelt, kan myndigheden træffe de foranstaltninger, der er nævnt i § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, og § 23, på den pågældendes vegne.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan kræve omkostningerne som følge af de foranstaltninger, myndigheden har truffet efter stk. 1, refunderet af afgørelsens modtager.

§ 27. Kontrolmyndigheden kan kræve, at den, som er pålagt at træffe foranstaltninger i medfør af § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, § 23, § 24, stk. 1, og § 25, oplyser myndigheden om, hvordan foranstaltningerne er truffet, og om effekten heraf.

§ 28. Kontrolmyndigheden skal oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsaktens i dansk ret, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Stk. 2. Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kan kun videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan undlade at offentliggøre oplysninger efter stk. 1, hvis offentliggørelse vurderes at være unødvendig.

§ 29. Hvis kontrolmyndigheden skønner det nødvendigt, herunder for at forhindre en bred kreds af forbrugere i at blive udsat for farlige produkter, eller fordi antallet af fabrikanter, importører eller distributører med relation til produktet er meget stort og disse er af forskelligartet karakter, kan forbud i medfør af § 22, stk. 1, udstedes ved bekendtgørelse.

§ 30. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

§ 31. Toldstyrelsen yder kontrolmyndigheden bistand til gennemførelsen af kontrollen efter § 15. Erhvervsministeren kan efter forhandling med skatteministeren fastsætte nærmere regler herom, herunder at Toldstyrelsen kan tilbageholde et produkt, hvor modtageren af produktet ikke er erhvervsdrivende, og at Toldstyrelsen kan tilbageholde et produkt i lufthavne, havne eller grænseovergange eller lignende, hvor den, der indfører produktet, ikke er erhvervsdrivende, hvis de pågældende produkter formodes ikke at være i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller forordninger inden for denne lovs anvendelsesområde.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan i regler fastsat i medfør af stk. 1 endvidere fastsætte, hvordan kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at et produkt ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller forordninger inden for denne lovs anvendelsesområde, og om produktet kan konfiskeres og destrueres.

Kapitel 4

Vedligeholdelse og udlejning m.v.

§ 32. Den, der som privatperson eller i sameje mellem privatpersoner, stiller et produkt til rådighed for andre mod vederlag eller anden modydelse, skal vedligeholde produktet i henhold til fabrikantens anvisninger.

Stk. 2. Den juridiske person, der stiller et produkt til rådighed mod vederlag eller vederlagsfrit, skal sikre, at produktet er vedligeholdt i henhold til fabrikantens anvisninger, og at det anvendes i overensstemmelse hermed.

Stk. 3. Ved erhvervmæssig udlejning af et produkt skal udlejer sikre, at det udlejede er vedligeholdt og i overensstemmelse med reglerne. Udlejer skal desuden instruere brugeren af produktet i sikker anvendelse af det udlejede.

Kapitel A

Salg og markedsføring af lattergas til forbrugere

§ A. Lattergas må ikke sælges eller markedsføres i Danmark til forbrugere under 18 år.

Stk. 2. Lattergas må ikke indføres til Danmark af forbrugere under 18 år.

§ B. Forhandlere af lattergas skal ved forbrugerrettet internethandel drive et effektivt alderskontrollsystem.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om alderskontrollsystemet nævnt i stk. 1, herunder om de nærmere krav til systemet, og om forhandleres pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen oplysninger om systemets indhold og anvendelse.

§ C. Det er forbudt at sælge mere end 16 gram lattergas svarende til 2 lattergaspatroner til hver enkelt forbruger pr. dag.

Stk. 2. Forbrugere må ikke indføre mere end 16 gram lattergas svarende til 2 lattergaspatroner til Danmark pr. dag.

§ D. Det er forbudt at sælge lattergas fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter.

§ E. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontrol med salg og markedsføring af lattergas til forbrugere, herunder om udstedelse af forbud og påbud.

Kapitel 5

Bemyndigede organer

§ 33. Erhvervsministeren kan efter ansøgning udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ m.v. at gennemføre godkendelses- og kontrolopgaver i henhold til direktiverne og forordningerne om produkter omfattet af denne lov, jf. § 2, stk. 1.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med udpegede virksomheder og myndigheder, og om hvilke opgaver, som den udpegede skal udføre.

Kapitel 6

Forbindelseskantor og øvrige administrative bestemmelser

§ 34. Sikkerhedsstyrelsen er centralt forbindelseskontor for kontrolmyndighederne, som har ressortansvar for produkter omfattet af markedsovervågningsforordningens artikel 2.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen koordinerer samarbejdet mellem kontrolmyndighederne, der udfører kontrol med produkter, der er omhandlet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter efter forhandling med de relevante ministre nærmere regler om samarbejdet mellem myndigheder omfattet af stk. 1 og 2.

§ 35. Hvis Europa-Kommissionen skal underrettes efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, skal kontrolmyndigheden straks underrette Sikkerhedsstyrelsen om afgørelser vedrørende produkters sikkerhed, der er truffet i medfør af denne lov eller regler, der er fastsat i medfør af denne eller anden lov.

Stk. 2. Hvis der er tale om et produkt med alvorlig risiko, videresender Sikkerhedsstyrelsen øjeblikkeligt denne underretning til Europa-Kommissionen via systemet om hurtig udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne i Fællesskabet, RAPEX.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af RAPEX og underretningen af Europa-Kommissionen.

§ 36. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at der kan opkræves omkostninger for medgået tid til sagsbehandling inden for denne lovs anvendelsesområde.

§ 37. Erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter denne lov til Sikkerhedsstyrelsen.

Kapitel 7

Digital kommunikation m.v.

§ 38. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndigheder om forhold, som er omfattet af denne lov, af regler fastsat i medfør af denne lov, af forordninger om produkter, der er omfattet af § 2, eller af markedsovervågningsforordningen, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 39. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter fastsat i medfør af denne lov, som indeholder krav til virksomheder og produkter, og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Kapitel 8

Rådgivende organ

§ 40. Erhvervsministeren kan etablere et rådgivende organ, som kan varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage.

Kapitel 9

Klageadgang og domstolsprøvelse

§ 41. Kontrolmyndighedens afgørelser, truffet efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 42. Klage over bemyndigede organer, jf. § 33, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 43. Påbud eller forbud udstedt i medfør af § 19, stk. 2 og 3, § 21, § 22, stk. 1 og 2, § 23, § 24, stk. 1, og § 25 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen. Hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden anlægger uden unødigt ophold sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 2. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Kapitel 10

Straf

§ 44. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde eller under skærpene omstændigheder fængsel indtil 1 år den, der

- 1) Overtræder § 6.
- 2) Tilsidesætter sine forpligtelser efter §§ 9, 11 eller 12.
- 3) Undlader at give kontrolmyndigheden oplysninger efter § 16, stk. 1, eller afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med sagsbehandlingen.
- 4) Undlader at give kontrolmyndigheden adgang efter § 17, stk. 1.
- 5) Undlader at indsende eller udlevere produkter efter § 18, stk. 1.
- 6) Uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. § 19.
- 7) Overtræder eller undlader at efterkomme påbud eller forbud fra kontrolmyndigheden, jf. § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, § 23, § 24, stk. 1, og § 25.
- 8) Omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå.
- 9) overtræder §§ A, stk. 1, § B, stk. 1, § C eller § D.
- 10) Ikke opfylder den erhvervsdrivendes forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 og 4.
- 11) Ikke har en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 2, litra c og artikel 5.
- 12) Som bemyndiget repræsentant, undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2.

Stk. 2. Uanset stk. 1 straffes overtrædelse, jf. stk. 1, nr. 1-8 og 10-12, inden for fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler med fængsel indtil 2 år under skærpene omstændigheder.

Stk. 3. Er der ved en eller flere handlinger begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse.

Stk. 4. I forskrifter, der er fastsat i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 1 år for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne, dog indtil 2 år i forskrifter, der omhandler fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Der kan herunder også fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i forskrifterne.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om straf af bøde eller fængsel indtil 1 år for overtrædelse af EU-forordninger på lovens anvendelsesområde.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 11

Ikrafttrædelse, ændringer i anden lovgivning og territorial gyldighed

Ikrafttrædelse

§ 45. Loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 2, stk. 2, nr. 3, § 5, stk. 1, nr. 13, §§ 15-17, §§ A-E og § 44, stk. 1, nr. 8 og 9, og stk. 2-5, træder i kraft den 15. maj 2020.

Stk. 3. Lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, ophæves.

Stk. 4. Lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter ophæves.

Stk. 5. Regler fastsat i medfør af lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og i medfør af lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af denne lov.

Ændringer i anden lovgivning

§ 46. I elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om sikkerhed for elektriske anlæg og elektriske installationer (elsikkerhedsloven)**«.

2. I § 1, 2. *pkt.*, udgår »Loven gælder endvidere for elektrisk materiel.«.

3. § 4 ophæves.

4. § 5, *stk. 1, nr. 3*, ophæves.

Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

5. § 5, *stk. 3*, ophæves.

6. § 8 ophæves.

7. I § 13, *stk. 2, 2. pkt.*, ændres »installationer, ejere« til: »installationer og ejere« og »samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel« udgår.

8. §§ 19, 20 og 21 ophæves.

9. I § 23, *stk. 1*, ændres »elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel« til: »elektriske anlæg og elektriske installationer«, »§ 17,« ændres til: »§ 17 og », § 20 og § 21, *stk. 1 og 2*« udgår.

10. I § 24, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§ 17,« til: »§ 17 og « og », § 20 og § 21, *stk. 1 og 2*« udgår.

11. I § 34, *stk. 1, nr. 1*, udgår »eller § 4«.

12. I § 34, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§§ 20-22« til: »§ 22«.

§ 47. I gassikkerhedsloven, lov nr. 61 af 30. januar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1533 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om sikkerhed for gasanlæg og gasinstallationer (gassikkerhedsloven)**«.

2. I § 1, stk. 1, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

3. § 4 ophæves.

4. § 5, stk. 1, nr. 3, ophæves.

Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

5. I § 5, stk. 2, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

6. § 5, stk. 4, ophæves.

7. §§ 8, 18, 19 og 20 ophæves.

8. I § 23, stk. 1, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer« og », § 17, stk. 1, § 19 og § 20, stk. 1 og 2« ændres til »og § 17, stk. 1«.

9. § 23, stk. 3, ophæves.

10. I § 24, stk. 2, ændres » § 17, stk. 1, eller § 19« til: »eller § 17, stk. 1«.

11. I § 31, stk. 1, nr. 3, ændres »eller §§ 19-22« til: »eller §§ 21 og 22«.

§ 48. I lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, foretages følgende ændringer:

1. § 4, stk. 2 og 3, ophæves.

2. § 5, nr. 4, ophæves.

Territorial gyldighed

§ 49. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Baggrund

2. Hovedpunkterne i lovforslaget

2.1. Anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Forholdet til lov om produktsikkerhed

2.1.1.2. Forholdet til elsikkerhedsloven

2.1.1.3. Forholdet til gassikkerhedsloven

2.1.1.4. Forholdet til lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler

2.1.1.5. Forholdet til lov om indretning m.v. af visse produkter

2.1.2. Markedsovervågningsforordningen

2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2. Forbrugeres køb af produkter fra tredjelande

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Markedsovervågningsforordningen

2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.3. Kontrol

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.4. Sanktioner

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.5. Salg af lattergas til forbrugere

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Danske forbrugere og andre slutbrugere skal kunne have tillid til, at produkter er sikre og opfylder de egenskaber, de lover. Det gælder uanset, om produkter købes i fysiske butikker eller online via hjemmesider, globale platforme eller andre digitale salgskanaler. De overordnede formål med forslaget er derfor at sikre, at produkter, der markedsføres i Danmark, ikke udgør en sikkerheds- eller sundhedsmæssig risiko for brugerne, at produkterne opfylder de egenskaber, de lover, og at myndighederne til enhver tid har de nødvendige beføjelser og redskaber til at sætte effektivt ind over for fabrikanter, importører, distributører og andre aktører, der ikke efterlever reglerne.

I overensstemmelse hermed har lovforslaget samtidigt til formål at sikre, at der ikke er incitamenter for virksomhederne til at overtræde lovgivningen for at opnå konkurrencemæssige fordele på bekostning af forbrugernes og andre slutbrugeres sikkerhed og sundhed. Virksomheder, der overholder lovgivningen, bør ikke stilles konkurrencemæssigt dårligere end virksomheder der ikke gør. Ud over en række udvidede kontrolbeføjelser, som omtales nedenfor, skal lovforslaget skabe fundamentet for en generel skærpelse af sanktioneringen på området, herunder ved at gøre det lettere for myndighederne at straffe de virksomheder, der ikke lever op til reglerne, og ved at forhøje strafferammen, så overtrædelser af reglerne under skærpene omstændigheder kan straffes med fængsel i op til 1 år. For fyrværkeriområdet videreføres dog mulighed for idømmelse fængselsstraf op til 2 år under skærpene omstændigheder.

Den digitale og teknologiske udvikling, fremvæksten af globale online handelsplatforme og stadigt mere komplekse forsyningskæder har på afgørende vis ændret vilkårene for at udføre markedsovervågning. Markedsovervågning er den samlede betegnelse for de kontrolaktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres og træffes af myndighederne for at sikre, at markedsførte produkter opfylder de gældende regler. På den baggrund har EU vedtaget Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (herefter kaldet markedsovervågningsforordningen). Markedsovervågningsforordningen omfatter en nærmere afgrænset række af harmoniserede produktområder og afløser Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning for så vidt angår markedsovervågningen. Markedsovervågningsforordningen finder endelig anvendelse den 21. juli 2021.

Markedsovervågningsforordningen har til formål at beskytte forbrugere og andre slutbrugere samt at forbedre det indre markeds funktion ved at styrke markedsovervågningen af produkter og dermed sikre europæiske virksomheder ensartede vilkår og beskyttelse mod ulige konkurrence fra virksomheder og andre økonomiske aktører, herunder uden for EU, som ikke overholder kravene om produktsikkerhed og produktoverensstemmelse.

Markedsovervågningsforordningen er almenyldig, bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i dansk ret. Samtidig kræver den dog enkelte gennemførelsesforanstaltninger vedrørende den praktiske markedsovervågning. Forordningen forpligter således medlemslandene til at sikre, at deres markedsovervågningsmyndigheder har en række konkrete minimumsbeføjelser til rådighed. De fleste af disse beføjelser findes allerede i dansk ret i dag, mens enkelte enten er helt nye eller er skærpet i forhold til den eksisterende regulering. De nye beføjelser omfatter eksempelvis muligheden for at indhente oplysninger, herunder indlejret software i produkter, muligheden for at udføre markedsovervågning under skjult identitet og muligheden for at blokere adgangen til en onlinegrænseflade, hvis der markedsføres produkter, som udgør en alvorlig risiko. Forordningen giver samtidig mulighed for, at myndighederne kan viderefakturere omkostningerne forbundet med markedsovervågningen helt eller delvist til virksomheden i tilfælde af

uoverensstemmelse. Endvidere er der i forordningen en forpligtelse for erhvervsdrivende hjemmehørende uden for EU til at have en permanent kontaktperson inden for EU – en bemyndiget repræsentant – hvis den erhvervsdrivende ønsker at bringe visse produkter i omsætning på det indre marked. Endelig forpligter forordningen medlemslandene til at fastsætte sanktioner, som er tilstrækkeligt effektive, proportionale og har en afskrækkende effekt. Det er hensigten, at der med lovforslaget fastsættes supplerende bestemmelser, som kræves efter markedsovervågningsforordningen.

Lovforslaget skal herudover samle reguleringen af alle produkter, som Sikkerhedsstyrelsen har ansvar for. Det gælder bl.a. produkter som legetøjsbamser, fyrværkeriraketter, gasgrill, brødristerere, aerosoldåser til hårlak, elevatorer og vinkelslibere, som alle er omfattet af harmoniseret EU-regulering. Det gælder også produkter, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, som f.eks. højstole til børn, køkkenbordplader og sofaer, hvor der er tale om ikke-harmoniseret EU-regulering. For visse produkter er der fastsat nationale særregler, som gælder i stedet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed. Det drejer sig f.eks. om spændingsgivere til elektriske hegn og gasforbrugende ukrudtsbrændere, hvor der er fastsat produktspecifikke krav. De nationale regler skal gøre det lettere for de erhvervsdrivende at konstatere, hvornår et produkt er i overensstemmelse med reglerne.

Det er hensigten, at der med lovforslaget skabes et klart grundlag for at fastsætte nærmere krav til produkterne, som omfattes af lovforslaget. I dag udstedes produktspecifikke bekendtgørelser, men som noget nyt vil bemyndigelserne til at udstede bekendtgørelser findes i en og samme lov, således at der på en tydelig og ensartet måde fastsættes regler om håndhævelsen af krav til produkterne og de erhvervsdrivende. I den forbindelse er det hensigten, at beføjelserne, som danske myndigheder skal og kan have som følge af markedsovervågningsforordningen, også udrulles til de øvrige produktområder, som ikke er omfattet af forordningen. Det skyldes, at lovforslaget har til formål at reducere risikoen for, at danske forbrugere og andre slutbrugere udsættes for farlige produkter samt produkter, der ikke opfylder de lovede egenskaber, herunder også når de handler online via hjemmesider eller platforme uden for EU. Det er derfor afgørende, at myndighederne kan gøre brug af de samme beføjelser og passende sanktioner, som er nødvendige for at føre en effektiv kontrol, uanset om produkterne er omfattet af harmoniseret EU-regulering. Da der samtidig vil være tale om en risikobaseret kontrol, lægges der med forslaget op til, at kontrolmyndigheden kan indhente og samkøre oplysninger, herunder også ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, hvis de er af væsentlig betydning for kontrollen.

Flere markedsovervågningsindsatser og tests har vist, at en del af virksomhederne uden for EU leverer produkter, som ikke lever op til de danske og europæiske krav til produkter. Det truer forbrugernes og andre slutbrugeres sikkerhed, og det skaber samtidig ulige konkurrencevilkår for danske virksomheder, der overholder reglerne. Som noget nyt ønsker regeringen derfor med lovforslaget at skabe mulighed for, at Toldstyrelsen i samarbejde med kontrolmyndigheden kan tilbageholde farlige og ulovlige produkter, som danske forbrugere køber direkte fra butikker, hjemmesider, portaler m.v. i lande uden for EU. Dette følger ikke af markedsovervågningsforordningen, men er et vigtigt instrument for at kunne beskytte forbrugere mod farlige produkter fra tredjelande. Produkter som indebærer en risiko for forbrugeren eller andre end forbrugeren selv, eksempelvis børn, ansatte eller naboer. Det gælder eksempelvis produkter, hvor der kan være en risiko for eksplosion, elektrisk stød, forgiftning, brand, kvælning eller kemisk påvirkning.

Derudover skal lovforslaget i lighed med den gældende lov om produktsikkerhed og lov om indretning m.v. af visse produkter kunne fungere som en opsamlingslov i de tilfælde, hvor produkter ikke er reguleret andre steder eller kun delvist er reguleret af anden lovgivning. Der kan også være tale om nye produkter, som endnu ikke er udviklet eller bragt i omsætning. Derved skal lovforslaget udfylde eventuelle mangler i

særlovgivningens krav til produkter og de dertil hørende kontrolbeføjelser. Lovforslaget er således udformet på en måde, der gør det muligt for andre danske markedsovervågningsmyndigheder at anvende lovforslagets bestemmelser.

Endelig skal der med lovforslaget sættes ind over for misbrug af lattergas til beruselsesformål. Misbrug af lattergas til beruselse er farligt og kan i værste fald medføre kvælning. Salget af lattergas til beruselsesformål skal derfor stoppes. Med lovforslaget iværksættes en række tiltag for at sikre, at lattergas alene anvendes i overensstemmelse med sit formål. Tiltagene omfatter bl.a., at det bliver forbudt at af sælge lattergas i form af patroner eller andre beholdere til forbrugere under 18 år, at der alene må sælges to små patroner med lattergas (i alt 16 gram) til hver enkelt forbruger pr. dag samt en begrænsning af udsalgssteder af lattergas i form af patroner eller andre beholdere, således at lattergas ikke må forhandles af udsalgssteder, hvor der også forhandles alkohol, tobak, og e-cigaretter.

1.1. Baggrund

På EU-niveau fastsætter markedsovervågningsforordningen reglerne om markedsovervågning og produktoverensstemmelse for de produkter, som er nærmere afgrænset i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Forordningen suppleres af en lang række EU-retsakter, som fastsætter de nærmere krav vedr. de enkelte produktområder.

I Danmark er de gældende regler vedrørende markedsovervågning og produkters sikkerhed imidlertid spredt imellem forskellige myndigheder og forskellig lovgivning. Det betyder bl.a., at kontrolmyndighedens beføjelser og muligheder for at sanktionere lovovertrædelser kan variere fra produktområde til produktområde.

Sikkerhedsstyrelsen har efter udpegningen som fællesstatsligt Center for Markedsovervågning og tilførslen af en række nye opgaver i 2018, ansvaret for en stor del af de produktområder, som er omfattet af markedsovervågningsforordningen. Derfor er der nu et behov for at ensarte sagsbehandlingen på tværs af alle styrelsens produktområder og sikre en ensartet gennemførelse af markedsovervågningsforordningen til gavn for virksomheder og forbrugere. Det foreslås derfor med dette lovforslag, at reglerne vedrørende markedsovervågning og produktsikkerhed samles i én overordnet hovedlov, der omfatter alle styrelsens produktområder.

Sikkerhedsstyrelsen er desuden tiltænkt rollen som nationalt, centralt forbindelseskantor i medfør af markedsovervågningsforordningen. Sikkerhedsstyrelsen har derfor en særlig forpligtelse til at sikre en god koordination på tværs af samtlige danske markedsovervågningsmyndigheder, herunder også en koordineret og ensartet implementering af markedsovervågningsforordningen på alle produktområder.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Den forskelligartede produktregulering på Sikkerhedsstyrelsens område findes i en række forskellige love og tilhørende bekendtgørelser.

2.1.1.1. Forholdet til lov om produktsikkerhed

Lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, indeholder i dag bestemmelser, som finder anvendelse på ethvert forbrugerprodukt, der gøres tilgængeligt på markedet som led i handelsvirksomhed, medmindre produktet er reguleret i en forordning eller i anden specifik lovgivning. Der

er tale om en opsamlingslov, som regulerer de produkter, der ikke er reguleret andre steder eller som udfylder manglende hjemler i den øvrige lovgivning om markedsovervågning af produkter. Lovens formål er at fremme, at det alene er sikre produkter, som er på det danske marked. I den forbindelse definerer lov om produktsikkerhed henholdsvis et sikkert og et farligt produkt og tillægger de erhvervsdrivende i form af fabrikanter, importører og distributører pligter til opfyldelse af det formål.

Kontrolmyndighederne er i lov om produktsikkerhed tillagt en række muligheder for at føre kontrol med om produkter er sikre. Herunder muligheden for at indhente de nødvendige oplysninger, indhente og teste produkter og få adgang uden retskendelse i kontroløjemed. Kontrolmyndigheden har hjemmel til at træffe afgørelse om advarsel, afhjælpning, tilbagetrækning, tilbagekaldelse eller destruktion. Afgørelsen kan træffes både midlertidigt og endeligt, og uafhængigt af om produktet allerede er på markedet. Samtidig har kontrolmyndigheden hjemmel til at oplyse offentligheden om faren ved et produkt. Slutteligt fastsætter loven hvilke overtrædelser af loven, der sanktioneres med bødestraf.

Lov om produktsikkerhed implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed.

Loven indeholder bemyndigelse til at fastsætte de regler, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende EU-retsakter om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, der på grund af ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed. Bemyndigelsen er anvendt til at udstede bekendtgørelse om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj og Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed foruden dele af en række direktiver uden for Erhvervsministeriets ressort.

2.1.1.2. Forholdet til elsikkerhedsloven

Elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, indeholder i dag både bestemmelser vedrørende elektriske installationer og anlæg, samt elektrisk materiel.

For så vidt angår det elektriske materiel indeholder loven bestemmelser om definitionen af elektrisk materiel og det generelle sikkerhedskrav til materiellet. I loven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte yderligere regler for det elektriske materiel og regler med henblik på gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel. Disse bemyndigelser er udmøntet i henholdsvis bekendtgørelsen om elektrisk materiel til anvendelse inden for visse spændingsgrænser for så vidt angår de produkter, der falder inden for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, og bekendtgørelsen om sikkerhed for elektrisk materiel for så vidt angår de produkter, der falder uden for spændingsgrænserne i det nævnte direktiv.

Loven opstiller krav til den erhvervsdrivende i forbindelse med fremstillingen af elektrisk materiel og krav om, hvilke oplysninger materiellet skal være ledsaget af, når det importeres. Herefter fastsættes, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med reglerne, herunder at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage registersamkøring, kan få adgang uden retskendelse og kan udtage elektrisk materiel uden betaling til brug for kontrollen. Loven indeholder også en hjemmel til at påbyde afhjælpning af mangler, samt forbyde salg, udlevering, installation eller brug af elektrisk materiel eller påbyde tilbagetrækning, tilbagekaldelse eller destruktion. Der er ydermere hjemmel til at påbyde frakobling af elektrisk materiel omfattet af styrelsens

forbud. Som led i kontrollen kan styrelsen efter loven oplyse offentligheden om faren ved elektrisk materiel, når der er truffet afgørelse om forbud eller påbud efter loven. Endelig fastsætter loven hvilke overtrædelser, der kan straffes med bøde.

2.1.1.3. Forholdet til gassikkerhedsloven

Gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, indeholder i dag både bestemmelser vedrørende gasinstallationer, gasanlæg og gasmateriel. Loven indeholder desuden krav til erhvervsdrivende, der fremstiller gasmateriel. Gasmateriel er endvidere reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof (gasapparatforordningen).

For så vidt angår gasmateriel indeholder loven bestemmelser om definitionen af gasmateriel og det generelle sikkerhedskrav til materiellet. I loven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte yderligere regler for det gasmateriel, som ikke er omfattet af gasapparatforordningen. Denne bemyndigelse er udmøntet i bekendtgørelse om sikkerhed for gasmateriel, der også uddyber lovens sikkerhedskrav og fastsætter visse supplerende bestemmelser til den førnævnte forordning.

Loven indeholder bestemmelser om Sikkerhedsstyrelsens kontrol, herunder at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage registersamkøring, få adgang uden retskendelse og udtage gasmateriel uden betaling til brug for kontrollen. Styrelsen har i loven hjemmel til at påbyde afhjælpning af mangler, samt forbyde salg, udlevering, installation eller brug af gasmateriel samt påbyde tilbagetrækning, tilbagekaldelse eller destruktion. Herudover er der i loven hjemmel til at påbyde afmontering af gasmateriel omfattet af styrelsens forbud. Efter loven kan styrelsen oplyse offentligheden om faren ved gasmateriel, når der er truffet afgørelse om forbud eller påbud. Slutteligt fastsættes hvilke overtrædelser, der kan straffes med bøde.

2.1.1.4. Forholdet til lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler

Lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, opstiller de overordnede rammer for fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, og indeholder på den baggrund en del hjemler til at fastsætte nærmere regler. Disse er som udgangspunkt udmøntet i bekendtgørelse om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet.

Loven stiller først og fremmest krav om, at fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler ikke må fremstilles eller indføres uden Sikkerhedsstyrelsens tilladelse. Erhvervsministeren bemyndiges i den forbindelse til at fastsætte regler om, at artikler med begrænset effekt og lav risiko kan undtages fra kravet. Samtidig indeholder loven et krav om, at opbevaring, overdragelse og erhvervelse af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler kun må ske med kommunalbestyrelsens tilladelse. I forlængelse heraf stiller loven krav til selve godkendelsesprocessen, herunder krav til den person som ønsker den pågældende godkendelse.

I loven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte yderligere bestemmelser om anvendelsesklassifikation og tekniske sikkerhedskrav, herunder krav om mærkning, brugervejledning og sikkerhedsinformation. Erhvervsministeren bemyndiges også til at fastsætte krav om prøvning og godkendelse af artikler og bestemmelser, som er nødvendige for at opfylde Danmarks forpligtelser på fyrværkeriområdet i henhold til EU-retten.

Loven sætter rammerne for kontrollen med området, som er delt mellem Sikkerhedsstyrelsen og kommunalbestyrelserne i kraft af de lokale beredskaber. Begge myndigheder har hjemmel til adgang uden retskendelse og til uden betaling at udtage artikler til brug for kontrollen, herunder til tekniske undersøgelser.

Erhvervsministeren har hjemmel til at fastsætte bestemmelser om, hvem der bærer omkostningerne ved de tekniske undersøgelser.

Afslutningsvis fastlægger loven, hvilke overtrædelser der sanktioneres med bøde eller fængsel indtil 2 år.

2.1.1.5. Forholdet til lov om indretning m.v. af visse produkter

Lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer fastsætter reglerne for en række forskellige produkter, der alle er omfattet af sektorspecifikke EU-retsakter.

Loven afgrænser, hvornår et omfattet produkt må bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet og tillægger de erhvervsdrivende i form af fabrikant, importør og distributør pligter. Den opstiller desuden en formodningsregel om, at et givent produkt formodes at være i overensstemmelse med reglerne, hvis det er fremstillet i overensstemmelse med de harmoniserede standarder på området. Da nogle produkttyper er reguleret i EU-forordninger, finder lovens krav til de erhvervsdrivende ikke anvendelse herpå.

Loven indeholder bemyndigelsesbestemmelser til at fastsætte nærmere regler om produkterne inden for lovens anvendelsesområde, og til at fastsætte supplerende regler til de relevante forordninger. Således er der udstedt følgende bekendtgørelser om produkter i medfør af lov om indretning m.v. af visse produkter:

- Bekendtgørelse om indretning m.v. af maskiner, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af trykbærende udstyr, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af transportabelt trykbærende udstyr, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af simple trykbeholdere, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af aerosoler, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af tovbaneanlæg, som fastsætter supplerende krav til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/424 af 9. marts 2016 om tovbaneanlæg.
- Bekendtgørelse om indretning m.v. af personlige værnemidler, som fastsætter supplerende krav til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 af 9. marts 2016 om personlige værnemidler.

Kontrolmyndigheden er i lov om indretning m.v. af visse produkter tillagt en række muligheder for at føre kontrol med, om de omfattede produkter er i overensstemmelse med reglerne. Beføjelserne omfatter muligheden for at indhente de nødvendige oplysninger, indhente og teste produkter og få adgang uden retskendelse i kontroløjemed. Kontrolmyndigheden har hjemmel til at træffe afgørelse om afhjælpning af mangler, begrænsning af markedsføringsmulighederne, ibrugtagningsforbud, tilbagetrækning,

tilbagekaldelse eller destruktion. Samtidig har kontrolmyndigheden hjemmel til at oplyse offentligheden om faren ved et produkt. Endelig fastsætter loven hvilke overtrædelser af loven, der sanktioneres med bødestraf.

2.1.2. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen trådte i kraft den 15. juli 2019. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 finder således endelig anvendelse fra den 16. juli 2021.

Markedsovervågningsforordningen afløser Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter for så vidt angår de dele, der omhandler markedsovervågning.

Markedsovervågningsforordningen bygger videre på principperne i forordning 765/2008/EF, hvorefter formålet fortsat er, at produkter, der er omfattet af varernes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed og forbrugerbeskyttelse. EU-harmoniseringslovgivningen dækker en stor del af markedsførte produkter inden for EU, og produkter, der ikke overholder de gældende regler, og som er farlige, kan medføre en risiko for brugerne og forvride konkurrencen for de erhvervsdrivende, der efterlever reglerne.

Markedsovervågningsforordningens indhold forudsætter, at medlemsstaterne fastsætter nærmere regler, herunder straffebestemmelser for overtrædelse af forordningen og tillægger myndighederne en række markedsovervågningsbeføjelser. Danmark er således forpligtet til at tilpasse dansk lovgivning i overensstemmelse med forordningens bestemmelser med virkning fra den 16. juli 2021.

Efter forordningens art. 14, stk. 3, er det muligt, at beføjelserne udøves på forskellige måder i de forskellige medlemsstater, alt efter hvad der er relevant i forhold til kompetencefordelingen og den institutionelle og administrative struktur. Det betyder, at udøvelsen af beføjelser eksempelvis kan ske direkte af markedsovervågningsmyndighederne, gennem andre offentlige myndigheder eller ved at sager indbringes for domstolene. Under alle omstændigheder skal beføjelserne dog som minimum omfatte beføjelserne angivet i forordningens art. 14, stk. 4.

Som anført i lovforslagets indledning findes de fleste af de beføjelser, som påkræves efter forordningen, allerede i gældende ret. Det gælder f.eks. muligheden for, at kontrolmyndigheden kan pålægge erhvervsdrivende at afgive relevant dokumentation eller oplysninger, at indlede undersøgelser på eget initiativ eller at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende foranstaltninger, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Af nyere beføjelser findes f.eks. beføjelserne i relation til ”onlinegrænseflader” (hjemmesider og apps m.v.), jf. forordningens art. 14, stk. 4, litra k, hvis der er en alvorlig risiko ved et produkt. Det betyder, at det skal kunne påbydes, at produktrelateret indhold fjernes, eller at der tydeligt advares ved adgangen til en onlinegrænseflade indeholdende produkter, som udgør en alvorlig risiko. Endelig er der beføjelsen til at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres. Dette er en særlig beføjelse, som kun vil skulle anvendes i de tilfælde, hvor ingen øvrige beføjelser har virket efter hensigten.

De førnævnte beføjelser i relation til onlinegrænseflader kan synes vidtgående. Beføjelserne skal imidlertid bidrage til at sikre, at forbrugere og andre slutbrugere ikke udsættes for alvorlige risici, når de handler online. Onlinehandel fylder mere og mere, og samtidig findes der erhvervsdrivende, som skjuler deres identitet eller har oprettet onlinegrænsefladen uden for EU. Dette nødvendiggør, at myndighederne kan bringe salget af

uoverensstemmende produkter til ophør hurtigt og effektivt. Med lovforslaget lægges der derfor op til, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at indhold vedr. uoverensstemmende produkter fjernes eller ændres, og endelig kan domstolene på baggrund af kontrolmyndighedens begæring afsige kendelse om, at en onlinegrænseflade blokeres.

2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lovforslaget skal sikre en enkel og ensartet gennemførelse af markedsovervågningen og en mere ensartet sagsbehandling, markedsovervågning og sanktionering på tværs af en lang række produktområder. I den henseende vurderes det at være u hensigtsmæssigt, at en række beføjelser alene måtte gælde for produktområder, der er omfattet af markedsovervågningsforordningen.

Der lægges derfor med lovforslaget op til, at reguleringen af alle produktområder, som Sikkerhedsstyrelsen har ansvar for, så vidt muligt ensrettes. Sikkerhedsstyrelsen er myndighed for en række forskellige produktområder, hvoraf flere områder er omfattet af sektorspecifik EU-regulering og den nye markedsovervågningsforordning, imens den resterende del er national regulering. Reguleringen af produkterne er i dag spredt over forskellige love, og derfor vurderes det at være hensigtsmæssigt at samle alle områderne i en ny hovedlov. Lovforslaget skal således på en tydelig og ensartet måde fastsætte en række regler af mere generel og tværgående karakter, herunder også reglerne om håndhævelse og sanktionering.

Samtidig skal der skabes et klart grundlag for at fastsætte nærmere krav vedrørende de enkelte produkter, som er omfattet af lovforslaget. I den forbindelse skal det sikres, at der med lovforslaget bevares en fyldestgørende og korrekt implementering i Danmark af relevante EU-regler. Lovforslaget skal i overensstemmelse hermed suppleres af en række bekendtgørelser, som fastsætter de specifikke krav inden for de forskellige produktområder.

Det er hensigten, at der administrativt fastsættes regler, der er tilpasset lovforslaget, i relation til følgende produkter, som er omfattet af lovens anvendelsesområde: generelle forbrugerprodukter, legetøj, elmateriel, gasmateriel, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, maskiner, materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, elevatorer, trykbærende udstyr, transportabelt trykbærende udstyr, simple trykbeholdere, aerosoler, personlige værnemidler og tovbaneanlæg.

Endelig skal loven også fungere som en opsamlingslov for produkter, i det omfang produkterne ikke er reguleret i anden lovgivning, eller kun er reguleret delvist. Dermed opfylder loven det samme formål, som den gældende lov om produktsikkerhed. Konstruktionen skal sikre, at der altid er et grundlæggende regelsæt med sikkerhedskrav, der finder anvendelse for forbrugerrettede produkter, i de tilfælde hvor der hverken i EU eller Danmark er fastsat særlige regler for en given produkttype. Dette gælder også, hvor der er tale om et nyudviklet produkt, som ikke er omfattet af eksisterende regulering.

2.2. Forbrugeres køb af produkter fra tredjelande

2.2.1. Gældende ret

Der findes ikke en generel hjemmel til at kunne kontrollere, om privatimporterede produkter fra tredjelande opfylder reglerne inden for de forskellige produktområder. Der er praksis for, at Toldstyrelsen i mindre omfang tilbageholder visse produkter til private, fundet ved ad hoc kontrol f.eks. i lufthavne, ved andre grænser eller i distributionscentre. Det er navnlig farligt gas- og elmateriel, som tilbageholdes. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde frigivelsen af førnævnte produkter, hvis produktet udgør en fare. I § 19 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og § 18 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, er der hjemmel til at udtage disse produkter uden betaling til

kontrol, og til efterfølgende at teste produktet. I bestemmelserne er der ikke specifikt taget stilling til kontrol med produkter fra tredjelande. Bemærkningerne til bestemmelserne omtaler heller ikke konkret kontrol med produkter fra tredjelande, men det fremgår dog af bemærkningerne til gassikkerhedsloven, at muligheden for at udtage produkter til brug for kontrollen er udvidet til at omfatte alle led fra fabrikant til forbruger. Som følge heraf anvendes bestemmelserne i dag til at kontrollere el- og gasprodukter, hvilket kan resultere i en afgørelse om, at produktet ikke må tages i brug, eller at det skal destrueres. Toldstyrelsens kontrol retter sig i den sammenhæng primært mod erhvervsforsendelser og import. Der er ikke nogen eksplicit hjemmel til at åbne forsendelser til modtagere, som ikke er erhvervsdrivende, med det formål at kontrollere indeholdte produkters overensstemmelse med reglerne.

2.2.2. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen indeholder bestemmelser, som efter hensigten skal bidrage til at sikre et mere retfærdigt indre marked, hvor der er lige konkurrencevilkår for alle erhvervsdrivende og beskyttelse mod illoyal konkurrence. Det fremgår af betragtning 18 i forordningens præambel, at det derfor er nødvendigt med en styrket håndhævelse af EU-harmoniseringslovgivningen for produkter. Et godt samarbejde mellem fabrikanter og markedsovervågningsmyndigheder er et centralt element, som giver mulighed for hurtigt indgriben og korrigerende tiltag vedrørende produktet.

Det er for visse produkters vedkommende vigtigt, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, til hvem markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger m.v. På den baggrund findes der i forordningens artikel 4 om erhvervsdrivendes opgaver vedrørende produkter, der er omfattet af visse EU-harmoniseringsretsakter, særlige regler for virksomheder, der sælger fra tredjelande direkte til EU-forbrugere. Der er således et krav i artikel 4, stk. 1, om, at visse produkter alene må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for en række nærmere angivne opgaver, herunder bl.a. verificering af dokumentation, oplysningspligt og underretning af markedsovervågningsmyndigheder, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Med andre ord skal en erhvervsdrivende placeret uden for EU have en form for permanent kontaktperson inden for EU, som myndighederne kan samarbejde med – en bemyndiget repræsentant.

Bestemmelserne i forordningens artikel 4 finder kun anvendelse for så vidt angår produkter, som er omfattet af nogle nærmere bestemte EU-retsakter, herunder bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 og (EU) 2016/426 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF, 2009/48/EF, 2013/29/EU, 2014/29/EU, 2014/34/EU, 2014/35/EU og 2014/68/EU, henholdsvis maskiner, legetøj, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, simple trykbeholdere, materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, elmateriel inden for visse spændingsgrænser og trykbærende udstyr. Der vil således fortsat være en række produkter inden for både harmoniserede, ikke-harmoniserede og nationalt regulerede områder, hvor den pågældende bestemmelse i markedsovervågningsforordningens artikel 4 ikke finder anvendelse.

2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er hensigten med lovforslaget, at det skal bidrage til at skabe bedre muligheder for at imødekomme den aktuelle problemstilling på produktområdet om forbrugernes køb af produkter direkte fra tredjelande, som i mindre grad lever op til produktlovgivningen. Erhvervsministeriet finder, at det vil være en forbedring af retstilstanden med kravet om bemyndiget repræsentant, som fremgår af markedsovervågningsforordningens art. 4, jf. pkt. 2.2.2. Det er ministeriets forventning, at kravet i visse tilfælde vil gøre det lettere at håndhæve dele af produktlovgivningen over for udenlandske erhvervsdrivende. Det betyder dog samtidigt, at der er en række produktområder, som ikke er underlagt kravene i markedsovervågningsforordningens artikel 4, hvor

det derfor fortsat kan være besværligt at håndhæve reglerne. Som følge heraf bør det i højere grad være muligt for myndighederne at kunne kontrollere produkter, som modtages fra lande uden for EU.

En generel hjemmel til, at kontrolmyndigheden i samarbejde med Toldstyrelsen i princippet skal kunne kontrollere samtlige privatimporterede produkter fra tredjelande, kan i forhold til retssikkerhedsmæssige principper betegnes som vidtgående. Over for en sådan hjemmel står imidlertid et meget væsentligt hensyn til brugerne, idet formålet med kontrollen er at sikre, at brugerne ikke udsættes for produkter, der ikke lever op til reglerne, herunder særligt produkter, der indebærer en risiko for brugeren eller andre end brugeren selv, eksempelvis børn, ansatte eller naboer. Det gælder eksempelvis el- og gasprodukter, maskiner, aerosoler og legetøj, idet der bl.a. kan være en risiko for eksplosion, elektrisk stød, forgiftning, brand, kvælning eller kemisk påvirkning.

På tilsvarende vis er der et væsentligt beskyttelseshensyn over for de regelrette virksomheder, der kan opleve ulige konkurrencevilkår fra fabrikanter uden for EU. Da der ofte er yderligere omkostninger forbundet med at leve op til reglerne, forvrides konkurrencen til fordel for billige produkter, hvor reglerne ikke er fulgt. Det er i dag vanskeligt at dæmme op for denne ulige konkurrence som følge af flere forskellige barrierer, hvoraf den ene er de manglende hjemler, som anført under 2.2.1. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at kontrolmyndighederne kan kontrollere, om produkter er i overensstemmelse med reglerne, også selvom de ikke umiddelbart indebærer nogen risiko. Det kan f.eks. være manglende dokumentation eller mærkning m.v., som ikke nødvendigvis direkte medfører, at produktet er farligt.

2.3. Kontrol

2.3.1. Gældende ret

Inden for lovforslagets anvendelsesområde varetages kontrollen i dag af Sikkerhedsstyrelsen. Styrelsen har således haft opgaven med markedsovervågning på områderne generel produktsikkerhed, elmateriel, gasmateriel samt fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Markedsovervågning af produkter efter den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer blev indtil 30. november 2018 varetaget af Arbejdstilsynet, men varetages som følge af en ressortoverførsel nu af Sikkerhedsstyrelsen.

I dag tilrettelægges kontrollen på produktsikkerhedsområdet primært på baggrund af en datadrevet risikomodell, hvor data primært indsamles ved Sikkerhedsstyrelsens markedsovervågningsindsatser, anmeldelser, indberetninger fra virksomheder og enkelte ulykkesstatistikker. Det er dog ikke på alle områderne, der er hjemmel til at få data fra andre myndigheder eller virksomheder og registersamkøre denne datamængde. Muligheden eksisterer kun på el- og gasområderne.

Der føres i dag flere typer kontrol, der tilpasses i forhold til, hvor indgribende kontrollen er over for de erhvervsdrivende. Der udføres således både dokumentkontrol, hvor den ledsagende dokumentation og andre formelle krav til produktet kontrolleres. Der foretages ligeledes besøg i fysiske butikker og overvågning af internetbutikker, hvor der udtages produkter eller undersøges skiltning m.m. Derudover foretages kontrol, hvor produkter udvælges, inspiceres visuelt og sendes til fulde eller delvise tests hos uafhængige testlaboratorier. Endelig udføres kontrol på baggrund af anmeldelser fra brugere eller på baggrund af historier i pressen eller hvis der er sket en ulykke med et produkt.

De hjemler, der anvendes, er ikke fuldt ud egnede i en stigende globaliseret verden, hvor internethandel både fra danske, europæiske og tredjelandes webbutikker har ganske store markedsandele for de enkelte produktområder. Reglerne tager ikke højde for, at produkterne skal sendes eller hvem, der skal bære udgiften hertil. De tager heller ikke højde for, at der kan være situationer, hvor den erhvervsdrivende skal påbydes at

fjerne produktet fra en internetbutikts brugergrænseflade eller situationer, hvor den erhvervsdrivende nægter at samarbejde, og der er behov for at kunne blokere hjemmesiden.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at skabe en højere regelefterlevelse, og for at sikre en effektiv kontrol, er det essentielt at kontrolmyndighedernes ressourcer sættes ind, hvor regelefterlevelsen er lav eller risikoen er størst. Det er vigtigt, at det sikres, at kontrolmyndigheder sætter ind mod de virksomheder, der ikke følger reglerne og derimod ikke bebyrder virksomheder, som efterlever dem. Lovforslaget lægger således op til, at kontrollen på området kan baseres endnu mere på data. Ved at anvende en datadrevet risikomodel kan der skabes et objektivt vidensgrundlag for prioritering af kontrolmyndighedens aktiviteter samt for vejlednings- og informationskampagner. Det vil bidrage til en mere effektiv og proportional kontrol, da kontrolmyndigheden får mulighed for at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at anvende på et givent område. På den måde sikres det, at det mest proportionelle retsmiddel anvendes. Det betyder også, at de erhvervsdrivende, der har høj regelefterlevelse, belastes mindst muligt af kontrollen. Der vil være flere parametre, der er afgørende for, hvor ofte en erhvervsdrivende vil blive underlagt kontrol, f.eks. resultatet af kontrolmyndighedens seneste kontroller og eventuelle anmeldelser eller henvendelser, som myndigheden har modtaget.

For at kunne skabe det bedst mulige risikobillede foreslås det, at kontrolmyndigheden får hjemmel til indhente og behandle oplysninger og herunder foretage samkøring i kontroløjemed. Som ovenfor nævnt er dette allerede tilfældet i dag for el- og gassikkerhedsområderne, men der vil dog være tale om en udvidelse af muligheden for at indhente oplysninger fra offentlige og private virksomheder. Med lovforslaget lægges der således op til, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre offentligt og ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige myndigheder og oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Derudover foreslås det, at kontrolmyndigheden ligeledes kan behandle og samkøre oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af ud over de førnævnte tilfælde. Endelig foreslås det, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Hjemlerne til indhentning, behandling og samkøring af oplysninger kan f.eks. anvendes til at samkøre offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder med kontrolmyndighedens egne oplysninger indsamlet i forbindelse med myndighedens kontrolaktiviteter. Der kan være tale om offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), oplysninger fra Bygnings- og Boligregistret (BBR) og oplysninger fra Fødevarestyrelsens og Arbejdstilsynets smileyordninger. Hermed får kontrolmyndigheden adgang til at anvende stamdata om virksomheder, bygninger og produkter i Danmark samt data fra kontrolbesøg, hvor fokus blandt andet har været teknisk vedligehold.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 30.

Ved anvendelsen af en datadrevet risikomodel baseret på offentligt tilgængelige oplysninger og kontrolmyndighedens egne oplysninger kan der imidlertid være et behov for at kunne kvalificere risikobilledet yderligere ved at indhente ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder. Det giver mulighed for at lave en helhedsorienteret risikomodel på et stærkt datagrundlag, hvor oplysninger om anmeldelser, data fra den generelle markedsovervågning – herunder brugeradfærd, information om markedet, øvrige EU-medlemsstaters risikovurderinger og statistisk materiale om ulykker og skader – og data fra de udførte tilsyn kan samles med datakilder fra andre offentlige myndigheder. Det vil gøre kontrollen på produktsikkerhedsområdet mere fokuseret og målrettet.

Som eksempel kan nævnes den situation, hvor Sikkerhedsstyrelsen har oplysninger om faren ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt produktet er på det danske marked. I en sådan situation vil oplysninger fra f.eks. Toldstyrelsen om antallet af importerede varer kunne være med til at præcisere Sikkerhedsstyrelsens risikovurdering. Der kunne også være tale om oplysninger fra Beredskabsstyrelsen om formodede brande forårsaget af produkter, brandårsager, brandplaceringer og skadede objekter, som kan kvalificere risikoen og give indikationer på effekten af gennemførte aktiviteter. Med øget dataanvendelse er det desuden muligt at lave decideret måling på om f.eks. informationskampagner eller særlige indsatser har den ønskede effekt.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16.

Produktlovgivningen er bygget op således, at de erhvervsdrivende skal være ansvarlige spillere på markedet og leve op til forpligtelsen om kun at bringe produkter på markedet, der er i overensstemmelse med reglerne og som ikke udgør en fare. Myndighedernes kontrol hverken kan eller skal erstatte virksomhedernes egenkontrol.

Det er ikke intentionen, at der skal ændres på den allerede eksisterende måde praktisk at udføre kontrol på. Med forslaget bliver det dog muligt at supplere kontrollen bl.a. med muligheden for at anvende skjult identitet, den allerede beskrevne risikomodel og med nye teknologier, herunder brug af kunstig intelligens til billed- og tekstgenkendelse i den digitale markedsovervågning af internettet.

For så vidt angår anvendelsen af skjult identitet er der et tungtvejende hensyn til, at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol og sørge for, at der ikke findes platforme, hvor salg af farlige produkter foregår, uden kontrolmyndigheden kan gribe ind. Kontrolmyndigheden får med forslaget beføjelse til at handle under skjult identitet også i den brede og mere generelle kontrolindsats og ikke kun i forbindelse med en kontrol af ét konkret produkt som markedsovervågningsforordningen lægger op til. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 19.

2.4. Sanktioner

2.4.1. Gældende ret

I både lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019 og lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer findes i dag straffebestemmelser, ligesom der er fastsat straffebestemmelser i bekendtgørelserne udstedt i medfør af lovene.

I modsætning til hvad der sædvanligvis gælder for særlovsområdet, kræves det at overtrædelse af visse bestemmelser i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. § 35, stk. 1, nr. 1-3 i lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, er begået med forsæt eller ved grov uagtsomhed. Tilsvarende kræver § 34, stk. 1, nr. 1, og § 31, stk. 1, nr. 1, i henholdsvis elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019 og gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, at overtrædelse af sikkerhedskravene i begge loves § 4 er begået forsætligt. I praksis er det særdeles vanskeligt at bevise forsæt i disse sager med de oplysninger, kontrolmyndigheden har til rådighed.

På det samlede produktområde ses i dag kun ganske få sager til pådømmelse. Praksis på Sikkerhedsstyrelsens område er at anmelde en erhvervsdrivende, der ikke har overholdt et påbud eller forbud. Samarbejder den erhvervsdrivende om at få det farlige produkt væk fra markedet og forbrugerne, har

det ikke været kutyme at politianmelde alene for at have bragt et farligt produkt på markedet, medmindre der har været tale om gentagelsestilfælde.

I dag anvendes det almindelige princip om modereret kumulation ved bødefastsættelse på samtlige områder med undtagelse af lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, der allerede foreskriver absolut kumulation. Der har ved bødefastsættelse været en tendens til at udvise stor tilbageholdenhed med at sætte bøden i forhold til den fortjeneste, som den tiltalte erhvervsdrivende har opnået ved at overtræde reglerne og den fare, som forbrugerne er blevet udsat for ved, at produktet har været på markedet.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget er det intentionen at stramme sanktionsniveauet. Dels ved at hæve strafferammen og dels ved at foretage anmeldelse for flere overtrædelser end tidligere. Der er lagt op til en ændring af praksis for, hvornår der politianmeldes. Hensigten er, at erhvervsdrivende, der ikke har levet op til deres forpligtelser og har bragt et produkt på markedet, som ikke er i overensstemmelse med reglerne eller som er farligt, vil blive meldt til politiet. Der vil også være fokus på de erhvervsdrivende, som har gjort det til en del af deres forretningsmodel at sende dårlige produkter med høj omsætning eller høj fortjeneste på markedet og ”lægge sig fladt ned”, når det bliver opdaget af kontrolmyndigheden. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 46 om gentagelsestilfælde.

Derudover er der i højere grad end tidligere i EU-regi lagt op til også at straffe erhvervsdrivende for formelle fejl ved produktet, så vel som for de forpligtelser, som ikke nødvendigvis påvirker sikkerheden for produktet. Et eksempel herpå er det nye krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4 om at have en repræsentant i EU for så vidt angår visse produkter, der er omfattede af specifikke EU-retsakter.

Erhvervsministeriet er af den opfattelse, at målsætningen for strafudmålingen bør være, at den økonomiske sanktion fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens sikkerheds- og sundhedskrav. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene. Hensynet til at forbrugere og andre slutbrugere skal kunne stole på produktets mærkning, og at de som købere af de ikke-overensstemmende produkter potentielt kommer i fare, gør, at der bør ses med alvor på overtrædelser af produktsikkerhedslovgivningen. Dette bør i højere grad end hidtil komme til udtryk ved strafudmålingen generelt.

Bøder skal i overensstemmelse hermed have en sådan størrelse, at de er egnede til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse, ligesom der kan blive tale om konfiskation af udbytte efter straffelovens almindelige regler herom.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at straffen skal stå i et passende forhold til den pågældende overtrædelse. I den forbindelse skal blandt andet antallet af forekomne skader, gentagen overtrædelse af reglerne, den erhvervsdrivendes omsætning, den opnåede eller tilsigtede økonomiske fordel, samt andre relevante forhold kunne tillægges vægt ved udmålingen af straffen.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder. Særligt forhold

vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

Til hjælp for strafudmålingen kan kontrolmyndigheden udarbejde et bødekatalog over de overtrædelser og omstændigheder vedrørende disse overtrædelser, som myndigheden oftest ser forekomme i praksis.

Med lovforslaget lægges der op til, at strafferammen under skærpende omstændigheder er op til 1 års fængselsstraf, bortset fra fyrværkeriområdet, hvor strafferammen på fængsel indtil 2 år videreføres. Muligheden for fængselsstraf findes således allerede i § 7 i den gældende lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, hvor den bliver bragt i anvendelse, når der er tale om særligt grove overtrædelser. At brede fængselsstraf ud på de øvrige produkter under lovens anvendelsesområde sender et klart signal om, at produktsikkerhed og beskyttelse af forbrugere og andre slutbrugere skal tages særdeles alvorligt. Når strafferammen lyder på fængselsstraf i op til 1 år giver det tillige mulighed for at straffe for forsøg, jf. straffelovens § 21, stk. 3.

Erhvervsministeriet finder det vigtigt, at bødestørrelsen er proportionel med overtrædelserne, og at den erhvervsdrivende ikke får mulighed for reelt at opnå fortjeneste ved at bryde reglerne.

Med lovforslaget foreslås derfor, at absolut kumulation anvendes, når der foretages bødefastsættelse for flere kriminelle forhold til samtidig pådømmelse. Det betyder, at der ved udmålingen af den samlede bøde, som udgangspunkt, skal ske fuldstændig sammenlægning af den udmålte bøde for hver af overtrædelserne, efter bøden eventuelt måtte være forhøjet som følge af skærpende eller særligt skærpende omstændigheder.

Der henvises til bemærkningerne til § lovforslagets 44.

2.5. Salg af lattergas til forbrugere

2.5.1. Gældende ret

Som anført i pkt. 2.1.1.1. omfatter lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, med visse undtagelser ethvert forbrugerprodukt, der bringes i omsætning. Ved lattergas forstås produkter som lattergaspatroner og andre beholdere, som indeholder lattergas. For lattergas gælder det, som for andre produkter reguleret af lov om produktsikkerhed, at de skal være sikre for at kunne bringes i omsætning. At produkter skal være sikre betyder efter § 4, stk. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, at der ikke må opstå risiko eller for visse produkter kun må opstå begrænset og acceptabel risiko, for sikkerheds- eller sundhedsmæssig fare for forbrugerne, når produktet anvendes under almindelige eller forudsigelige omstændigheder og inden for produktets levetid.

I medfør af lov om produktsikkerhed er det i dag forbudt at sælge lattergas, hvor salget åbenlyst foregår til beruselsesformål. Dette gælder både i forbindelse med internetsalg og salg i fysiske butikker, herunder både supermarkeder og isenkræmmere, men også barer og kiosker m.v. Lov om produktsikkerhed finder kun anvendelse på produkter, der som led i en handelsvirksomhed gøres tilgængeligt på markedet.

Kontrollen med salget af lattergas sker på baggrund af §§ 4, 5 og 13 i lov om produktsikkerhed. Lattergas er i udgangspunktet ikke et farligt produkt, hvis det anvendes i overensstemmelse med produktets formål. Det betyder, at Sikkerhedsstyrelsen alene fører kontrol med salg af lattergas, som åbenlyst sælges til beruselsesformål.

Den, der forsætligt overtræder § 5 i lov om produktsikkerhed om kun at bringe sikre produkter i omsætning, kan straffes med bøde efter lovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Sikkerhedsstyrelsens praksis for bødeindstillinger vedrørende almindelige overtrædelser på lattergasområdet er 10.000 kr. Som følge af bevismæssig vanskelighed er der imidlertid afsagt meget få domme vedrørende salg af lattergas til beruselsesformål. Indtil nu er der alene afsagt to domme, hvor bødestraffen af domstolene er fastsat til 20.000 kr. for overtrædelse af påbud om ikke at sælge lattergaspatroner til beruselsesformål. Da der i begge tilfælde er tale om udeblivelsesdomme, har domstolene ikke foretaget en fuld prøvelse af sagernes materielle indhold, hvorfor det ikke er muligt at anvende dommene som grundlag for bødeniveauet.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Indtagelsen af lattergas, der er produceret og tiltænkt industrielle formål, kan ifølge Sundhedsstyrelsen have alvorlige sundhedsmæssige konsekvenser. Sundhedsstyrelsen beskriver om brugen af lattergas, at når den tryksatte lattergas frigives, er gassen meget kold og kan forårsage forfrysninger i mund, lunger og stemmebånd. Indtagelse af lattergas fra patroner og andre beholdere kan forårsage skader på hjerne og nervesystem såsom føleforstyrrelser, styringsbesvær og nerveskader, hvilket også er rapporteret i Danmark i den senere tid.

Vedvarende inhalering af lattergas kan i yderste konsekvens medføre kvælning. Lattergas er ren gas, der ikke er opblandet med ilt, og der kan ved inhalation af gassen opstå iltmangel (hypoxi), fordi gassen fortrænger ilt i indåndingsluften. Ren lattergas kan dermed medføre kvælningsdødsfald.

Sundhedsstyrelsen advarer samtidig om, at hvis lattergas indtages samtidigt med, at en person drikker alkohol eller indtager andre sløvende rusmidler som benzodiazepiner og opioider, giver det en forøget risiko for iltmangel, fordi de nævnte rusmidler påvirker hjernens evne til at reagere på iltmangel. Samtidig påvirker gassen balancen, hvilket giver risiko for svimmelhed og fald. Der er også set tilfælde, hvor lattergas i beruselsesøjemed kan påvirke lever og knoglemarv, hvilket kan give blodmangel.

På trods heraf er der fortsat erhvervsdrivende, der sælger lattergas til beruselsesformål. Sundhedsstyrelsen er løbende blevet bekendt med, at forbruget af lattergas til beruselse forekommer og muligvis i stigende omfang. Sundhedsstyrelsen har i den forbindelse vurderet, at de sundhedsmæssige risici, der er forbundet med indtag af lattergas i beruselsesøjemed, udgør en reel risiko for borgerne.

Udbredelsen af brugen af lattergas blandt unge er forsøgt kortlagt af Sundhedsstyrelsen i udgivelsen "Lattergas fra gaspatroner – Udbredelsen blandt elever på ungdomsuddannelser" fra 16. december 2019. Det fremgår bl.a. af rapporten, at 12 % og 15 % af de 15-25 årige på henholdsvis gymnasiale uddannelser og erhvervsskolerne har angivet, at de på et tidspunkt har indtaget lattergas fra gaspatroner. Af tallene fremgår endvidere, at der er markant flere drenge end piger, som har indtaget lattergas. Det fremgår desuden, at udbredelsen af lattergas er højere i hovedstadsregionen sammenlignet med landets øvrige regioner. Ca. hver 4. dreng i alderen 15-25 år på gymnasiale- og erhvervsuddannelser i hovedstadsregionen har prøvet at inhalere lattergas fra gaspatroner.

Erhvervsministeriet vurderer, at de gældende regler i produktsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, er utilstrækkelige til at opnå målet om at bringe salg af lattergas til beruselsesformål til ophør. På ovennævnte baggrunde vurderer regeringen, at der er et øjeblikkeligt behov for at fastsætte klare og specifikke regler om salg af lattergas til forbrugere, som kan træde i kraft snarest.

Sikkerhedsstyrelsen kan efter bestemmelserne i den gældende lov om produktsikkerhed kun gribe ind overfor åbenlyst salg til beruselsesformål. Det er efter styrelsens vurdering vanskeligt at løfte bevisbyrden for, hvornår et salg i en fysisk butik sker til beruselsesformål, da produktet typisk indgår i et bredere sortiment og kan anvendes til legitime formål, herunder til flødeskumssifoner til brug i køkkener.

Der skal tages særlige hensyn til børn og unge. Der er derfor behov for en forstærket indsats over for anvendelsen af lattergas til beruselsesformål. En aldersgrænse for køb af lattergas skal sikre, at der ikke kan sælges lattergas til unge under 18 år. I den forbindelse er det regeringens opfattelse, at hensynet til unges sundhed ved anvendelse af lattergas til beruselsesformål vejer tungere end hensynet til de legitime formål, som lattergas kan anvendes til. Børn og unge har ofte ikke tilstrækkelige ressourcer, viden og netværk til at forstå, at anvendelsen af lattergas til beruselsesformål er forbundet med en betydelig risiko og i værste fald livsfare.

For at stoppe uønsket forbrug af lattergas til beruselsesformål, foreslår regeringen derfor, at der indføres en aldersbegrænsning for personer under 18 år. Sælger af lattergas er derfor ansvarlige for at kontrollere, om en forbruger, der ønsker at købe lattergas, er 18 år gammel. Derfor foreslås det også, at sælgere af lattergas på internettet skal have et alderskontrollsystem, som kan verificere forbrugernes alder.

I forbindelse med en mængdebegrænsning findes lignende begrænsninger på lægemiddelområdet, hvor salget af svage smertestillende lægemidler i store pakninger i september 2013 blev gjort receptpligtige. Herefter blev det kun muligt at købe mindre pakninger i håndkøb med det resultat, at salget af svage smertestillende faldt i månederne efter indførelsen af mængdebegrænsningen. Dog er det ikke undersøgt, om denne udvikling er fortsat. Med lovforslaget foreslås derfor en mængdebegrænsning ved salg og markedsføring af lattergas til forbrugere i Danmark. Det sker for at undgå, at personer kan skaffe sig adgang til store mængder af lattergas til beruselsesformål.

I forlængelse heraf fastsættes en mængdebegrænsning for danske forbrugeres indførelse af lattergas fra andre lande. Bestemmelsen skal sikre, at forbrugere ikke lovligt køber lattergas i større mængder i udlandet med henblik på indtagelse eller videresalg i Danmark.

Endelig er det Erhvervsministeriets vurdering, at forbrugere ikke bør ansøres til at købe lattergas. Det vurderes derfor at være nødvendigt at fastsætte et forbud mod, at lattergas sælges fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter. Samtidig er det vurderingen, at lattergas bør sælges i overensstemmelse med det formål, det er fremstillet til. Det betyder, at lattergas alene bør sælges i isenkrambutikker og specialforretninger, hvor der f.eks. sælges flødeskumssifoner. Som anført ovenfor advarer Sundhedsstyrelsen desuden imod, at indtagelse af lattergas samtidig med alkohol giver forøget risiko for iltmangel. Lattergas bør derfor ikke sælges samme sted som f.eks. alkohol og tobak m.v., hvor forbrugere kan få en fejlagtig opfattelse af, hvad formålet med lattergas er.

Det er ikke hensigten, at ovennævnte tiltag mod anvendelse af lattergas til beruselsesformål skal omfatte salg af lattergas fra virksomhed til virksomhed. Dermed vil de brancher, der anvender lattergas i deres produktion eller virksomhed ikke blive begrænset af reglerne, og erhvervsdrivende vil fortsat kunne sælge lattergas til andre erhvervsdrivende uden eksempelvis nogen alders- eller mængdebegrænsning.

Det er alene hensigten, at de ovennævnte regler, skal gælde for salg til forbrugere. Dette gælder således både for fysiske butikker og online platforme, men det gælder også for enhver anden form for salg, hvor der sælges lattergas til en forbruger. Reglerne skal dermed tillige finde anvendelse på salg mellem private.

Med lovforslaget foreslås det endvidere, at erhvervsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, hvordan Sikkerhedsstyrelsen skal føre kontrol på området. Kontrollen skal sikre, at reguleringen om salg af lattergas til forbrugere overholdes.

Under hensyn til Sikkerhedsstyrelsens mulighed for at føre en effektiv kontrol og sørge for, at der ikke er steder eller online platforme, hvor ulovligt salg af lattergas foregår, uden Sikkerhedsstyrelsen kan gribe ind,

er det nødvendigt, at Sikkerhedsstyrelsen får beføjelse til at handle under skjult identitet. Med lovforslaget lægges der derfor op til, at kontrollen med lattergas – som det er tilfældet med de øvrige produkter omfattet af lovforslaget, bl.a. som følge af markedsovervågningsforordningen - vil kunne ske under en skjult identitet.

Ved skjult identitet forstås, at Sikkerhedsstyrelsen kan købe lattergas under et andet navn end myndighedens eget eller i øvrigt undlade at oplyse sin identitet, hvis ikke den efterspørges. I praksis kan det være en ansat hos Sikkerhedsstyrelsen, der køber lattergas under et alias. Sikkerhedsstyrelsen kan også anvende den skjulte identitet til kontrol på online platforme, herunder sociale medier og internetfora. Brugen af skjult identitet sker under myndighedens ansvar, og Sikkerhedsstyrelsen må aldrig anspore til ulovlige handlinger men udelukkende observere eller foretage testkøb. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 15.

Det er hensigten, at reglerne om alderskontrollsystemer, som kan fastsættes i medfør af lovforslagets § B, stk. 2, og reglerne om kontrol, herunder forbud og påbud, som kan fastsættes i medfør af lovforslagets E, stk. 1, vil blive strafbelagt i medfør af lovforslagets § 44, stk. 4.

Endelig foreslås det, at bødeniveauet for overtrædelser på lattergasområdet hæves på samme vis, som det foreslås med niveauet for overtrædelser af reguleringen af øvrige produkter, som omfattes af lovforslaget. Det betyder, at bødeniveauet skal tage udgangspunkt i tre kategorier af grundbøder på henholdsvis 25.000, 50.000 og 75.000 kr., hvor indplaceringen i en kategori afhænger af overtrædelsens omstændigheder. Der henvises til lovforslagets pkt. 2.4. og bemærkningerne til § 44.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at indebære væsentlige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Med lovforslagets § 31 etableres en hjemmel til at erhvervsministeren efter forhandling med skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Toldstyrelsen i visse tilfælde kan tilbageholde produkter på vegne af kontrolmyndigheden. Den foreslåede hjemmel medfører ikke i sig selv offentlige økonomiske konsekvenser, men et politisk ønske om et øget kontroltryk kan medføre offentlige økonomiske konsekvenser.

Det vurderes, at forslaget ikke medfører væsentlige implementeringskonsekvenser for staten, regioner og kommuner.

Lovforslaget lægger op til anvendelse af en datadrevet model, der skal benyttes til at føre en mere risikobaseret kontrol på området. Modellen er etableret og anvendes allerede i dag i forbindelse med kontrollen med installationer og anlæg på gassikkerhedsområdet. Der vil således ikke blive tale om systemunderstøttelse af en ny model.

I forbindelse med behandlingen af data forventes det, at der vil blive samkørt oplysninger fra en række registre, herunder eksempelvis visse oplysninger fra CVR-registeret og andre relevante oplysninger fra Arbejdstilsynet og Toldstyrelsen. Der forventes alene at blive samkørt persondata i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder.

Det foreslås i lovforslagets § 40, at der etableres et rådgivende organ, som kan rådgive vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver. Sekretariatsbetjeningen af det rådgivende organ foretages af Sikkerhedsstyrelsen og inden for styrelsens egen økonomiske ramme.

For så vidt angår Sikkerhedsstyrelsens fremtidige markedsovervågning af e-handel arbejdes der i øjeblikket på at udvikle og implementere ny teknologi i form af et digitalt værktøj med kunstig intelligens, der kan afsøge relevante offentligt tilgængelige oplysninger på nettet.

Der vurderes ikke at være risici relateret til it-projekter og databeskyttelse som følge af forslaget.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning

Det vurderes, at forslaget følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Det er hensigten med lovforslaget at tilvejebringe en enkel og klar lovgivning, som gør det lettere for virksomheder at følge reglerne inden for området, og som skaber grundlaget for en ensartet administration af reglerne på tværs af produktområder. Forslaget følger dermed princip 1 om enkle og klare regler.

Lovforslaget vil indeholde beføjelser til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation til og fra myndigheder, bl.a. gennem brug af Digital Post. Forslaget følger dermed princip 2 om digital kommunikation og princip 6 om anvendelse af offentlig it-infrastruktur.

Indhentningen af oplysninger i relation til lovforslaget skal i højere grad baseres på automatiserede processer. Størstedelen af afgørelserne på området vil omhandle produkters overensstemmelse, hvorfor afgørelserne i udgangspunktet vil bero på et skøn. Det efterstræbes imidlertid med lovforslaget, at sagsbehandlingen så vidt muligt digitaliseres, herunder f.eks. i forbindelse med udviklingen af et intelligent digitalt værktøj, der kan afsøge relevante offentligt tilgængelige oplysninger på nettet. Ved brug af kunstig intelligens i form af billede- og tekstgenkendelse kan der foretages en langt mere omfattende overvågning og kontrol med ikke-overensstemmende produkter, der sælges på nettet. Forslaget understøtter dermed princip 3 om automatisk sagsbehandling.

Lovforslaget skal sikre ens regler og dermed ens begreber på de omfattede produktområder, ligesom der lægges op til, at lovforslaget i visse tilfælde kan anvendes som en opsamlingslov for andre myndigheder. Endvidere skal forslaget sikre, at data kan deles mellem myndigheder. Forslaget følger dermed princip 4 om sammenhæng på tværs.

Med lovforslaget lægges der op til en mere risikobaseret kontrol, hvorefter det forventes, at kontrollen kan rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er mindst. Forslaget følger dermed princip 7 om forebyggelse af snyd og fejl.

Den risikobaserede kontrol er baseret på en datadrevet model. Det foreslås derfor, at kontrolmyndigheden kan indhente, behandle og samkøre data til brug for kontrollen. I den forbindelse vil der ske behandling primært af relevante produkt- og virksomhedsinformationer. Det forventes dog, at persondata vil blive behandlet i mindre omfang. Det vurderes, at persondataene alene vil være i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder. Behandlingen af oplysninger vil ske inden for rammerne af databeskyttelseslovgivningen. Forslaget følger dermed princip 5 om tryk og sikker datahåndtering.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes at medføre mindre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, henset til salget af lattergas til legitime formål er meget begrænset.

Der forventes tillige at være mindre løbende økonomiske omkostninger for erhvervslivet i forbindelse med en mængdebegrænsning ved salg af lattergaspatroner.

Samlet set forventes lovforslaget at medføre økonomiske og administrative konsekvenser for under 4 mio. kr. årligt. Konsekvenserne vil derfor ikke blive kvantificeret yderligere.

Principperne for agil erhvervsrettede regulering

Det vurderes, at princip 1 og 4 ikke er relevante for forslaget.

De tekniske krav til produkter er i høj grad baseret på EU-regler. Som oftest indeholder EU-reglerne en række væsentlige sikkerhedskrav, som et produkt skal leve op til. Hvis produktet er i overensstemmelse med en harmoniseret standard, er der formodning for, at de væsentlige sikkerhedskrav er opfyldt, men det er ikke et krav, at standarden følges. Forslaget er dermed i overvejende grad funktionsbaseret regulering, hvilket endvidere vil være udgangspunktet for de regler, der fastsættes efter bemyndigelse i medfør af lovforslaget. Samtidig stilles der ikke i lovforslaget krav om specifikke teknologier eller løsninger som forudsætning for at overholde lovens formål. Forslaget understøtter dermed princip 2 og 3.

Det vil i regi af det fællesstatslige Center for Markedsovervågning blive undersøgt, hvorvidt en fælles internetportal, er hensigtsmæssig for at sikre en brugervenlig formidling af produktlovgivningen. Det vil derfor blive undersøgt, hvorvidt princip 5 er relevant i forhold til forslaget. I samme forbindelse vil det blive undersøgt, om der er mulighed for at indgå samarbejdsaftaler kontrolmyndighederne imellem, så en internetportal i givet fald vil omfatte information om mest muligt relevant produktlovgivning.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011.

Af hensyn til anvendelsen af markedsovervågningsforordningen supplerer lovforslaget forordningen ved, at der i forslagets § 44, stk. 1, nr. 9-11, fastsættes straffebestemmelser for overtrædelser af forordningen. Samtidig tillægges kontrolmyndighederne en række beføjelser, som fastsættes på baggrund af forordningens artikel 14.

Lovforslaget indeholder endvidere hjemmel til at kunne håndhæve Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/424 af 9. marts 2016 om tovbaneanlæg og om ophævelse af direktiv 2000/9/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 af 9. marts 2016 om personlige værnemidler og om ophævelse af Rådets direktiv 89/686/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

Det foreslås, at erhvervsministeren - ligesom det er tilfældet i dag - bemyndiges til at kunne fastsætte de nærmere regler administrativt, jf. lovforslagets § 7 og § 33, stk. 2. Det drejer sig eksempelvis om at fastsætte regler om sprogkrav og om udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer. Herudover foreslås det, at der på samme måde som i dag, kan fastsættes straffebestemmelser for overtrædelser af forordningerne, jf. lovforslagets § 44, stk. 5.

Lovforslaget indeholder hjemmel til i dansk ret at kunne implementere følgende direktiver med senere ændringer: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om

ændring af direktiv 95/16/EF (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.

Det foreslås ligesom anført i forrige afsnit om forordningerne, at erhvervsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte de nærmere regler administrativt, jf. lovforslagets § 7 og § 33, stk. 2, herunder f.eks. de produktspecifikke krav, der følger af hvert enkelt direktiv. Der kan endvidere fastsættes straffebestemmelser for overtrædelser af reglerne, jf. lovforslagets § 44, stk. 4.

Rammebestemmelserne og bemyndigelserne i lovforslaget skal sikre, at Danmark fortsat kan leve op til de gældende EU-krav på de ovennævnte områder med senere ændringer.

8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*

Et udkast til lovforslag har i perioden den 12. november 2019 til 10. december 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Aerosol Industriens Brancheforening, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmiljørådet, Børns Vilkår, Campingbranchen, Certificeringsorganernes Forum, DANAK – Den Danske Akkrediteringsfond, Danmarks Aktive Forbrugere, Dansk Brand- og sikringsteknisk Institut, Dansk Byggeri, Dansk Camping Union, Dansk El-tavle Forening, Dansk Erhverv, Dansk Gasteknisk Center, Dansk Industri, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Maskinstationer og Entreprenører, Drivkraft Danmark, Evida, FABA, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Forbrugerlaboratoriet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen Biogasbranchen, Foreningen Danske Kraftvarmeverker, Foreningen for Dansk Internethandel, Forsikring & Pension, Frederiksberg Forsyning, Fyrværkeribrancheforeningen, Giftlinjen, HOFOR, Ingeniørforeningen i Danmark, KL, Kosmetik- og Hygiejnebranchen, Landbrug & Fødevarer, Legetøjsbranchen LEG, Offshoresikkerhedsrådet, SMVdanmark, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologisk Institut, Teleindustrien, TÜV Nord Danmark ApS, UL International Demko A/S, Ulykkesanalysegruppen, Varefakta, VELTEK, Videncenter for Allergi, Aalborg Gas

9. *Sammenfattende skema*

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Begrænsede konsekvenser
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011.</p> <p>Lovforslaget indeholder hjemmel til at kunne håndhæve til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/424 af 9. marts 2016 om tovbaneanlæg og om ophævelse af direktiv 2000/9/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 af 9. marts 2016 om personlige værnemidler og om ophævelse af Rådets direktiv 89/686/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.</p> <p>Lovforslaget indeholder hjemmel til i dansk ret at kunne implementere følgende direktiver med senere ændringer: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv</p>	

	<p>2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.</p>	
<p>[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering] /[Går videre end minimumskrav i EU-regulering] (sæt X)</p>	<p>Ja</p>	<p>Nej X</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Markedsovervågningsforordningen afløser Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter for så vidt angår de dele, der omhandler markedsovervågning

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.1.2.

Forordning 765/2008 er i sin egenskab af en EU-forordning almenlydig, bindende i alle enkeltheder og umiddelbart gældende i hver medlemsstat, jf. TEUF 288.

Der er ikke i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, eller lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, fastsat regler, der supplerer eller gennemfører forordning 765/2008.

I lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer er der fastsat bestemmelser i relation til forordning 765/2008, herunder bestemmelser om, at kontrolmyndigheden fører kontrol med overholdelse af forordningen og straffebestemmelser for overtrædelse af forordningen. En lovændring i 2017 medførte, at der i loven ikke længere henvises til forordning 765/2018, men derimod mere generelt til ”forordninger om markedsovervågning”.

Det foreslås i § 1, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse (markedsovervågningsforordningen).

Med lovforslaget skal det sikres, at bestemmelserne i markedsovervågningsforordningen efterleves for så vidt angår de produktområder, der er angivet i forslagets § 2, stk. 1.

Det er samtidig hensigten, at lovforslaget kan anvendes på de øvrige produktområder, som er omfattet af markedsovervågningsforordningens bilag 1, jf. forordningens artikel 2, stk. 1, eller på produkter, som er omfattet af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed.

Det er muligt enten at anvende alle bestemmelserne eller kun enkelte bestemmelser, hvor disse ikke findes i myndighedens eget regelsæt. Der er således tale om en opsamlingslov, som efter hensigten kan finde anvendelse på produkter, der ikke er reguleret andre steder, og på produkter, der kun delvist er reguleret i anden særlovgivning.

Til § 2

I § 1 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fastsættes anvendelsesområdet til at være ethvert produkt, der som led i en handelsvirksomhed gøres tilgængeligt på markedet, når produktet er bestemt for forbrugerne, eller når det under forudsigelige omstændigheder kan forventes anvendt af forbrugerne, selvom det ikke er bestemt for dem. Loven finder anvendelse uanset om produktet er nyt, brugt eller istandsat, og uanset om det stilles til rådighed for forbrugerne mod vederlag eller vederlagsfrit. Herefter følger enkelte undtagelser til dette udgangspunkt.

Af § 1, 1. pkt., i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, fremgår det, at loven gælder for elektriske anlæg og elektriske installationer, hvor spændingen er så høj eller strømstyrken så stor, at der kan opstå fare. Det fremgår af § 1, 2. pkt., at loven gælder for elektrisk materiel. Efter § 2, stk. 3, forstås elektrisk materiel som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet det elektriske anlæg eller den elektriske installation, bortset fra elektrisk materiel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elektrisk materiel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.

Af § 1 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, fremgår det, at loven gælder for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel. Det fremgår af lovens § 2, nr. 4, at gasmateriel er materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.

Af § 2 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fremgår det, at loven finder anvendelse på følgende produkter, der er omfattet af direktiver eller forordninger om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning: 1) Maskiner, herunder dertilhørende udskifteligt udstyr, sikkerhedskomponenter, hejse- og løftetilbehør, kæder, tove, stropper, aftagelige kraftoverføringsaksler og delmaskiner, 2) Materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, herunder dertilhørende sikkerheds-, kontrol- og reguleringsanordninger og komponenter, 3) Elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, 4) Trykbærende udstyr, herunder beholdere, rørsystemer,

sikkerhedstilbehør og trykbærende tilbehør, herunder eventuelle elementer, der er fastgjort til trykbærende dele, såsom flanger, studse og dyser, koblinger, understøtninger og løftekroge, 5) Transportabelt trykbærende udstyr, herunder alle trykbeholdere, tanke, batterikøretøjer, multielementgascontainere (MEGC'er) og dertilhørende ventiler og eventuelt andet tilbehør, når udstyret anvendes til transport af visse gasser og farlige stoffer, 6) Simple trykbeholdere, der er seriefremstillet, 7) Aerosolbeholdere, 8) Tovbaneanlæg til personbefordring, herunder dertilhørende delsystemer og sikkerhedskomponenter og 9) Personlige værnemidler, herunder dertilhørende udskiftelige dele, der er nødvendige for udstyrets beskyttende funktion, og forbindelsessystemer til udstyret.

Lovens anvendelsesområde er afgrænset i forslaget § 2, via en henvisning til de EU-direktiver og EU-forordninger, hvor de omhandlede produkter i givet fald er reguleret. Disse produkter er legetøj, generelle produkter bestemt for forbrugere, elmateriel, gasmateriel, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, maskiner, materiel til anvendelse i eksplosionsfarlig atmosfære, elevatorer, tovbaneanlæg til personbefordring, trykbærende udstyr, simple trykbeholdere, transportabelt trykbærende udstyr, aerosoler og personlige værnemidler.

For så vidt angår produktområder, der er omfattet af EU-regulering, henvises til de pågældende EU-retsakter alene ved navn. Der henvises til retsakterne uden numre og dato m.v. af hensyn til en fremtidssikring af loven, så en lovændring ikke bliver nødvendig, når direktiver eller forordninger omfattet af denne lov bliver opdateret. Ændres et direktiv derimod til en forordning vil Folketinget skulle tage stilling til en ændring af loven.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af direktiver eller forordninger, som er opført i forslaget § 2, stk. 1, nr. 1-15.

Det foreslås i *nr. 1*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed finder anvendelse på en lang række forskellige produkter.

Direktivet om produktsikkerhed i almindelighed fungerer som et opsamlingsdirektiv, der dækker de produkter, som ikke er særskilt reguleret, og finder derfor anvendelse på en meget bred vifte af produkter, herunder eksempelvis børneomsorgsprodukter, paraplyer, fejekoste, sexlegetøj og køkkenskabe.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lovs § 7.

Det foreslås i *nr. 2*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om maskiner.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF (omarbejdning) finder anvendelse på produkter som maskiner, udskifteligt udstyr, sikkerhedskomponenter, hejse- og løftetilbehør, kæder, tove og stropper, aftagelige mekaniske kraftoverføringsaksler og delmaskiner.

Som eksempler på, hvilke maskiner, der er omfattet, kan nævnes boremaskiner, plæneklippere, gaffeltrucks, gravemaskiner, landbrugsmaskiner, maskiner til anvendelse i industrien og vindmøller.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lovs § 7.

Det foreslås i *nr. 3*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære (omarbejdning) finder anvendelse på materiel og sikringssystemer bestemt til anvendelse i eksplosiv atmosfære, samt visse sikkerheds-, kontrol- og reguleringsanordninger dertil.

Som eksempel kan nævnes maskiner, gearkasser og lign. til anvendelse i eksplosionsfarlig atmosfære samt eksplosionsaflastninger til støvfiltre og lign.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lovs § 7.

Det foreslås i *nr. 4*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer finder anvendelse på elevatorer, der permanent betjener bygninger og anlæg. Det finder ligeledes anvendelse på de sikkerhedskomponenter, der anvendes i de pågældende elevatorer.

Som eksempler på elevatorer kan nævnes personelevatorer, gods-elevatorer samt person-/gods-elevatorer.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 5*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr finder anvendelse på produkter som beholdere, rørsystemer, sikkerhedstilbehør og trykbærende tilbehør. Trykbærende udstyr omfatter ligeledes elementer, der er fastgjort til trykbærende dele, såsom flanger, studse, koblinger, understøtninger, løftekroge m.v.

Som eksempler på produkter kan nævnes dampkedler (industrikedler til fremstilling af damp til opvarmning og/eller procesdamp) og kraftværkskedler.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 6*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om transportabelt trykbærende udstyr.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF finder anvendelse på produkter som trykbeholdere og dertil hørende ventiler og evt. andet tilbehør, tanke,

batterikøretøjer og multielement gascontainere (MEGC's) og dertil hørende ventiler og evt. andet tilbehør. Direktivet omfatter tillige gaspatroner.

Som eksempler på transportabelt trykbærende udstyr kan nævnes almindelige gasflasker og acetylenflasker til brug for svejsning.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 7*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet finder anvendelse på seriefremstillede simple trykbeholdere. Det er svejsede beholdere, der udsættes for et indre overtryk, der er højere end 0,5 bar, og som er bestemt til at indeholde luft eller kvælstof, men som ikke er bestemt til at udsættes for fyring. Som eksempler kan nævnes trykluftbeholdere, der indgår i kompressor anlæg til brug for f.eks. sprøjtemaling, pneumatisk håndværktøj og lign. med maksimalt tryk på 30 bar, og seriefremstillede trykbeholdere bestemt til at indeholde kvælstof til forskellige formål med maksimalt tryk på 30 bar.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 8*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler.

Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler omfatter produkter som engangsbeholdere af metal, glas eller kunststof indeholdende en sammentrykket, fordråbet eller en under tryk opløst luftart med eller uden en væske, pasta eller pulver, og som er forsynet med en anordning, som muliggør udtømmning af indholdet i form af faste eller flydende partikler som tåge eller i form af skum, pasta eller pulver eller i væsketilstand.

Som eksempler på produkter, der er omfattet af direktivet kan nævnes engangsaerosolbeholdere (ikke-genopfyldelige), f.eks. hårlak, lightergas, spraymaling, smøremidler eller deodoranter.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 9*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning) finder bl.a. anvendelse på elektriske husholdningsprodukter som blendere og vaskemaskiner, men også andre elektriske produkter som f.eks. opladere, lamper og fjernsyn.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 10*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (omarbejdning) finder anvendelse på fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, herunder alt fra heksehyl over raketter til store batterier.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 11*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedskrav til legetøj.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj finder anvendelse på legetøjsprodukter som f.eks. rangler, badeænder og bamser, samt på legeredskaber som gymnastikringe til privat brug.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 12*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.

Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed. Direktivet finder anvendelse på produkter, der f.eks. på grund af deres form, duft eller udformning præsenterer sig som fødevarer uden, at der er tale om levnedsmidler.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 13*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tovbaneanlæg.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/424 af 9. marts 2016 om tovbaneanlæg og om ophævelse af direktiv 2000/9/EF finder anvendelse på anlæg, der består af flere komponenter, og som konstrueres, opføres og monteres med henblik på personbefordring. Som eksempler kan nævnes skinnebundne tovbaner, svævebaner og slæbelifte f.eks. skilifte.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af forordningen. Forordningen kræver visse gennemførelsesforanstaltninger, som fastsættes i en bekendtgørelse i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 14*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om personlige værnemidler.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 af 9. marts 2016 om personlige værnemidler og om ophævelse af Rådets direktiv 89/686/EØF finder anvendelse på produkter, som er bestemt til at bæres eller anvendes af en person med henblik på at beskytte denne mod en eller flere risici, der kan true vedkommendes sundhed og sikkerhed, f.eks. hjelme, sikkerhedssko og øjenværn.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af forordningen. Forordningen kræver visse gennemførelsesforanstaltninger, som fastsættes i en bekendtgørelse i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Det foreslås i *nr. 15*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF finder anvendelse på gasmateriel som f.eks. gaskomfurer, gasvandvarmere, gasgrill og gaskøleskabe til campingvogne.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af forordningen. Forordningen kræver visse gennemførelsesforanstaltninger, som fastsættes i en bekendtgørelse i medfør af den foreslåede lov, jf. § 7.

Fælles for produkterne, som er nævnt i stk. 1, nr. 1-15, er, at de alle er reguleret af direktiver eller forordninger. Retsakterne indeholder en række krav, herunder materielle krav til konstruktion og fremstilling af produkter, men også formelle krav til mærkning og overensstemmelsesvurdering m.v.

Som ovenfor anført gælder elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, for elektrisk materiel, § 1, 2. pkt. Elektrisk materiel forstås efter § 2, stk. 3, som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet det elektriske anlæg eller den elektriske installation, bortset fra elektrisk materiel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elektrisk materiel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.

Tilsvarende er det fastsat i § 1 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, at loven gælder for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel, og at gasmateriel er materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer, jf. § 2, nr. 4.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven endvidere finder anvendelse på elmateriel, gasmateriel og lattergas.

Bestemmelsen omfatter produkter, der allerede i dag er nationalt reguleret eller som fremover bør være nationalt reguleret. Det er vurderingen, at det fortsat er hensigtsmæssigt, at de pågældende produkter er underlagt nationale regler. Det er samtidig vurderingen, at den relevante kontrolmyndighed bør kunne anvende de samme beføjelser i relation til de nationalt regulerede produkter, og derfor foreslås produkterne omfattet af lovens anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 1*, at loven finder anvendelse på elmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, jf. forslaget § 2, stk. 1, nr. 9.

Nationalt reguleret elmateriel er f.eks. spændingsgivere til elektriske hegn, materiel til højspændingsanlæg og øvrige produkter som falder uden for øvre eller nedre spændingsgrænse i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser.

Det foreslås i *nr. 2*, at loven finder anvendelse på gasmateriel, der ikke er omfattet af gasapparatforordningen, jf. forslaget § 2, stk. 1, nr. 15.

Nationalt reguleret gasmateriel er f.eks. ukrudtsbrændere, tagdækkerbrændere, gasslanger, pakmateriale og regulatorer til installationsformål.

Det foreslås i *nr. 3*, at loven finder anvendelse på lattergas.

Bestemmelsen medfører, at salg af lattergas til forbrugere omfattes af lovforslaget. Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.2.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven finder anvendelse på ethvert produkt, der som led i en handelsvirksomhed gøres tilgængeligt på markedet, når produktet er bestemt for forbrugere, eller når det under forudsigelige omstændigheder kan forventes anvendt af forbrugere, i det omfang produktet ikke er reguleret i anden lovgivning. Bestemmelsen viderefører således første del af bestemmelsen fra den gældende lov om produktsikkerhed. Den yderligere afgrænsning på området for almindelig produktsikkerhed bliver foretaget i den bekendtgørelse, der bliver fastsat i medfør af lovforslagets § 7 og som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Det foreslås at gøre loven til en opsamlingslov for forbrugerprodukter på samme måde som den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, er i dag. Det betyder, at kontrolmyndigheder, der er underlagt andre ressortministerier, kan benytte lovforslagets bestemmelser i myndighedens markedsovervågning af produkter inden for deres pågældende ressortområde, for så vidt angår ikke-harmoniserede forbrugerprodukter. Det er muligt enten at anvende alle bestemmelserne eller kun enkelte bestemmelser, hvor disse ikke findes i myndighedens eget regelsæt. Der er således tale om en opsamlingslov, som både kan finde anvendelse på ikke-harmoniserede forbrugerprodukter, der ikke er reguleret andre steder, og på ikke-harmoniserede forbrugerprodukter, der kun delvist er reguleret i anden særlovgivning.

Det er vigtigt, at der altid er et grundlæggende regelsæt med sikkerhedskrav, der finder anvendelse for forbrugerrettede produkter i de tilfælde, hvor der hverken i EU eller Danmark er fastsat særlige regler for en given produkttype. Dette gør sig også gældende inden for udviklingen af nye produkter, som ikke er omfattet af eksisterende regulering. Her vil dette lovforslags bestemmelser finde anvendelse som minimumsbestemmelser.

Til § 3

Af § 15, stk. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at hvis der i eller i medfør af særlovgivningen er fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved særlige produkter, er det den myndighed, der påser overholdelsen af særlovgivningen, som er at betragte som kontrolmyndighed på området. Ministeren på særlovgivningsområdet kan fastsætte regler om sagsbehandling og klageadgang, der afviger fra bestemmelserne i lov om produktsikkerhed.

Det fremgår bl.a. af § 19, stk. 1, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, at opgaven som kontrolmyndighed efter loven varetages af Arbejdstilsynet (nu Sikkerhedsstyrelsen), medmindre andet følger af stk. 2. Det følger af stk. 2, at det er den relevante kontrolmyndighed, der påser overholdelsen af eventuel anden lovgivning om et produkts anvendelse, funktion eller særlige placering.

Det foreslås i § 3, at denne lov kan finde anvendelse på produkter, der ikke eller kun delvist er reguleret i anden lovgivning.

Dette adskiller sig ikke væsentligt fra gældende ret, hvorfor der er tale om en videreførelse af den gældende retstilstand.

Bestemmelsen medfører, at tilsynet og kontrollen med overholdelse af reglerne føres af den myndighed, som i øvrigt fører kontrol inden for disse områder. Dette betyder eksempelvis, at myndighederne for søfart,

luftfart og offshoreanlæg varetager rollen som kontrolmyndighed for produkter, som er placeret eller anvendes inden for disse områder.

Bestemmelsen giver samtidig mulighed for, at myndigheder, der er underlagt andre ministerier, kan anvende lovforslagets bestemmelser. Der er således tale om en opsamlingslov, hvilket vil sige, at den både finder anvendelse for produkter, der ikke er reguleret andre steder, og for produkter, der er reguleret i særlovgivning, men kun for så vidt angår visse af produktets specifikke risici.

Den sidste situation kan føre til, at ikke alle de risici, der kan være ved produktet, er reguleret i særlovgivningen. Hvis særlovgivning f.eks. regulerer aspekter som et solaris ustråling, men ikke regulerer andre sikkerhedsmæssige aspekter som skarpe kanter eller elsikkerhed, vil lovforslagets bestemmelser kunne anvendes af den kontrolmyndighed, der er kompetent efter særloven, i dette tilfælde Sikkerhedsstyrelsen, til at gribe ind over for de risici, der ikke er reguleret i særloven, men som alligevel gør produkterne farlige.

En anden situation, hvor kontrolmyndigheden efter en særlov kan anvende lovforslagets bestemmelser, er, hvor særlovgivningen ikke indeholder tilstrækkelige kontrol- og indgrebsbeføjelser. Det kan være, hvis særlovgivningen fastsætter krav til sikkerheden ved et produkt, men reglerne ikke indeholder beføjelser til f.eks. at udtage produkter til kontrol eller hjemler til at sanktionere overtrædelser. I sådanne tilfælde kan den pågældende kontrolmyndighed udstede påbud om tilbagetrækning og afhjælpning i en konkret sag i medfør af lovforslagets bestemmelser, selvom myndigheden ikke har beføjelser til det i den relevante særlovgivning.

Hvis et produkt ikke er omfattet af særlovgivningen, men det alligevel må anses for at have en sådan nær sammenhæng med de produkter, der er omfattet heraf, vil den myndighed, der er ansvarlig i medfør af særlovgivningen, være den, der er nærmest til at vurdere de sikkerhedsmæssige aspekter ved produktet. Da produktet imidlertid ikke er reguleret i særlovgivningen, vil myndigheden skulle anvende lovforslagets bestemmelser i alle henseender.

Bestemmelsen berører ikke kontrolmyndighedernes mulighed for efter egen lovgivning at fastsætte materielle krav til produkterne herunder om indretning, mærkning m.v.

Til § 4

I § 3 a, stk. 1, i den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, findes i dag en bestemmelse, hvorefter kapitel 2 ikke finder anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for fabrikanter, importører og distributører m.fl.

Det foreslås i § 4, at kapitel 2 ikke finder anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for fabrikanter, importører og distributører.

Det er dermed hensigten, at bestemmelsen fremover skal gælde på hele lovens anvendelsesområde, idet de nationalt fastsatte regler om erhvervsdrivendes forpligtelser ikke skal finde anvendelse på de områder, der er dækket af forordninger, der fastsætter disse forpligtelser.

Til § 5

Hverken lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019 eller lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer indeholder definitionsbestemmelser.

Elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 2, stk. 3, og gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, § 2, nr. 4, indeholder få definitioner af de for områderne

specifikke produkter, og herudover findes alene få andre definitioner, som er særlige for henholdsvis el- og gassikkerhedsområderne.

I lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, er der imidlertid angivet en række definitioner, herunder: ”gøre tilgængelig på markedet”, ”bringe i omsætning”, ”tilbagekaldelse”, ”tilbagetrækning” og ”distributør”. Derudover defineres også en ”producent”, som bl.a. kan være ”fabrikant”, ”importør” eller lign.

Med markedsovervågningsforordningen er definitionerne opdateret til den senest anvendte terminologi i EU. Der er således mindre forskelle i forhold til definitioner i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, som markedsovervågningsforordningen delvist afløser.

Markedsovervågningsforordningen indeholder foruden et antal nye definitioner også definitioner af fabrikanter, importører og distributører. Der er således ikke overensstemmelse mellem definitionerne i lov om produktsikkerhed og markedsovervågningsforordningen.

For at sikre, at samme terminologi anvendes på tværs af alle produktområderne foreslås det i § 5, at en række begreber defineres i nr. 1-11.

Det foreslås i *nr. 1, 1. pkt.*, at en fabrikant i loven defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 8. Det følger endvidere af *nr. 1, 2. pkt.*, at fabrikanten udgør en del af personkredsen under begrebet producent i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Det foreslås i *nr. 2, 1. pkt.*, at en importør defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 9. Det følger endvidere af *nr. 1, 2. pkt.*, at importøren udgør en del af personkredsen under begrebet producent i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Det foreslås i *nr. 3*, at en distributør defineres som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 10.

Det foreslås i *nr. 4*, at gøre tilgængelig på markedet defineres som enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 1.

Det foreslås i *nr. 5*, at en bemyndiget repræsentant defineres som enhver i EU etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at agere på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specificerede opgaver for så vidt angår fabrikantens forpligtelser i henhold til relevant EU-harmoniseringslovgivning eller i henhold til kravene i markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås i *nr. 6*, at bringe i omsætning defineres som første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 2.

Det foreslås i *nr. 7*, at tilbagekaldelse defineres som enhver foranstaltning, der har til formål at opnå, at et produkt, der allerede er gjort tilgængeligt for slutbrugeren, returneres, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 22.

Det foreslås i *nr. 8*, at tilbagetrækning defineres som enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at et produkt i forsyningskæden gøres tilgængeligt på markedet, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 23.

Det foreslås i *nr. 9*, at en udbyder af informationssamfundstjenester defineres som en udbyder af en tjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 (33), jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 14.

Det foreslås i *nr. 10*, at en onlinegrænseflade defineres som enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der drives af eller på vegne af en erhvervsdrivende, og som giver slutbrugere adgang til den erhvervsdrivendes produkter, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 15.

Det foreslås i *nr. 11*, at elmateriel defineres som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet et elektrisk anlæg eller en elektrisk installation, bortset fra elmateriel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elmateriel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.

Definitionen stammer fra elsikkerhedsloven. Da reguleringen af elmateriel fremover sker i medfør af dette lovforslag foreslås det samtidig, at definitionen fastsættes her.

Det foreslås i *nr. 12*, at gasmateriel defineres som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.

Definitionen stammer fra gassikkerhedsloven. Da reguleringen af gasmateriel fremover sker i medfør af dette lovforslag foreslås det samtidig, at definitionen fastsættes her.

Det foreslås i *nr. 13*, at lattergas defineres som en patron eller anden form for beholder, der i overvejende grad indeholder N₂O, og hvis indhold ikke er fremstillet til menneskelig indtagelse.

I den gældende lov om produktsikkerhed findes der ikke en definition af lattergas. Med lovforslaget foreslås ny og klar regulering af salg af lattergas til forbrugere, jf. lovforslagets kap. A.

Den foreslåede definition skal medvirke til at afgrænse patroner og andre former for beholdere med lattergas fra andre produkter. Lattergas sælges i overvejende grad i patroner ("lattergaspatroner") indeholdende 8 gram N₂O, også kendt som kvælstofforilte. Lattergas kan imidlertid sælges i større eller mindre mængder end 8 gram N₂O, og derfor udelades den i almindelighed solgte mængde fra definitionen. Ligeledes foreslås det med definitionen, at det ikke er afgørende, om lattergassen indeholdes i en patron eller en anden form for beholder.

Indholdet af f.eks. lattergaspatroner er ikke opblandet med ilt og er fremstillet som drivmiddel til f.eks. flødeskumssifoner. Lattergaspatroner og industriel lattergas i øvrigt er derfor ikke produceret med henblik på menneskelig indtagelse. Dette står i modsætning til medicinsk lattergas, som er opblandet med ilt, og som reguleres i lægemiddellovgivningen.

Da formålet med lovforslaget bl.a. er at ensrette lovgivningen på tværs af forskellige produktområder er det vigtigt, at visse begreber og pligtsubjekter er defineret på samme måde. Dette skyldes ikke mindst, at flere produktområder ikke er omfattet af sektorspecifik EU-harmoniseringslovgivning eller i øvrigt af markedsovervågningsforordningen. De pågældende områder fremgår af forslaget § 2, stk. 1, nr. 1 og stk. 2.

På den baggrund vurderes det at være hensigtsmæssigt, at visse af markedsovervågningsforordningens definitioner gengives i lovforslaget. Forordninger gælder ifølge EUF-Traktatens art. 288 umiddelbart i hver medlemsstat, og gengivelsen af de relevante definitioner er alene begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark. For så vidt angår de områder, som ikke er omfattet af forordningen, er det hensigten, at definitionerne ligeledes finder anvendelse. Herved sikres der overensstemmelse mellem de i forordningen anvendte definitioner og de øvrige produktområder.

De relevante definitioner fra markedsovervågningsforordningen, der gengives i lovforslaget er: ”gøre tilgængelig på markedet”, ”bringe i omsætning”, ”tilbagekaldelse”, ”tilbagetrækning”, ”fabrikant”, ”importør” og ”distributør”. Herved sikres der overensstemmelse mellem de i forordningen anvendte definitioner, således at de også gælder på tværs af hele lovens anvendelsesområde.

Det foreslås i *stk. 2*, at definitionerne i *stk. 1* finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser i EU-harmoniseringslovgivningen, jf. § 2, stk. 1, nr. 2-15, der på en mere specifik måde regulerer de nævnte definitioner.

Bestemmelsen skal sikre, at der kan anvendes andre definitioner i relation til visse produkter. Det gælder f.eks. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner, hvorefter en fabrikant også omfatter erhvervsdrivende, som producerer en maskine til eget brug, dvs. uden at markedsføre maskinen.

Definitioner, som adskiller sig fra *stk. 1*, kan fremgå af regler fastsat i medfør af lovforslaget, som implementerer direktiver om produkter, jf. § 2, stk. 1, nr. 2-12, forordninger om produkter, jf. § 2, stk. 1, nr. 13-15 eller af regler fastsat i medfør af lovforslagets § 2, stk. 2.

Muligheden for at fastsætte definitionsbestemmelser, der afviger fra *stk. 1*, er i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1, hvorefter forordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag I, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i den nævnte EU-harmoniseringslovgivning, der på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Til § 6

I § 4 i den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, findes i dag en bestemmelse, der stiller krav om, at et produkt skal være i overensstemmelse med reglerne og være sikkert, før det må omsættes, tages i brug eller anvendes. Denne bestemmelse udgør det generelle sikkerhedskrav i disse produktregler. Princippet gør sig gældende i de øvrige love på dette område, men er ikke regelfæstet på samme måde som i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at den erhvervsdrivende skal sikre, at det produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, skal opfylde en række betingelser.

Der er tale om en regelfæstning af et allerede eksisterende princip, som anvendes i forbindelse med markedsovervågning af produkter. Den foreslåede bestemmelse skal tydeliggøre, at den erhvervsdrivende har

pligt til at gøre en aktiv indsats for, at det produkt, den pågældende bringer i omsætning eller gør tilgængeligt på markedet, lever op til reglerne og er sikkert at anvende. Den erhvervsdrivende kan sikre dette ved forskellige typer af egenkontrol. Der behøver ikke være tale om et decideret kvalitetsledelsessystem. Det er fabrikanten eller importøren, som bringer et produkt i omsætning, og det er distributøren, som gør produktet tilgængeligt på markedet.

Det foreslås således i *nr. 1*, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt opfylder de regler, der er fastsat i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret. At et produkt lever op til reglerne, er en bred betegnelse for, at produktet skal opfylde de relevante krav, der stilles til det både i den produktspecifikke lovgivning og mere overordnet i dette lovforslag og markedsovervågningsforordningen.

Derudover foreslås det i *nr. 2*, at den erhvervsdrivende skal sikre, at produktet ikke indebærer en risiko i forskellige tilfælde.

For visse produkter vil risiko ikke være et parameter, og *nr. 2* vil derfor kun finde anvendelse for produkter, hvor risiko er relevant.

Det foreslås i *litra a*, at et produkt ikke må indebære en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis.

De konkrete krav til det enkelte produkt vil blive nærmere udmøntet i bekendtgørelser, som udstedes i medfør af den foreslåede lovs § 7. Kravene til produkterne tager sigte på at tilvejebringe og sikre et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. Kravene vil særligt være knyttet til bestemte risici i forbindelse med produktet, f.eks. fysisk og mekanisk modstandsdygtighed, berøringsbeskyttelse, antændelighed, elektriske egenskaber, påvirkning af andre produkter, nøjagtighed m.m., eller til produktets brugsegenskaber, eksempelvis bestemmelser vedrørende materialer, konstruktion, opbygning, fremstillingsproces, holdbarhed og instrukser opstillet af fabrikanten, advarsel og aldersmærkning.

Herudover foreslås i *litra b*, at produktet ikke må indebære en risiko, når det anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Bestemmelsen i stk. 1 indeholder de almindelige, overordnede krav til, hvornår et produkt kan bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Der er således to overordnede betingelser for, at et produkt lovligt kan bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Produktet skal opfylde de regler, der er fastsat i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, og det må ikke indebære en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Et produkt frembyder fare, hvis der opstår risiko for sikkerheds- eller sundhedsmæssig fare for brugere, når produktet anvendes under almindelige eller forudsigelige omstændigheder og inden for produktets forventede levetid. Produktet betragtes ikke som farligt, hvis risikoen ved at anvende det er begrænset og acceptabel, og et produkt anses ydermere ikke for at være farligt, alene fordi det er muligt at øge sikkerheden eller skaffe et andet og mere sikkert produkt. Ved vurderingen af om et produkt udgør en risiko, lægges der vægt på produktets egenskaber, herunder dets sammensætning og emballering. Herudover lægges der vægt på betingelser for montering og i givet fald installation og vedligeholdelse. Dertil kommer produktets virkning på andre produkter, hvis det kan forudses anvendt sammen med sådanne produkter og dets præsentationsmåde, mærkning, eventuelle advarsler og anvisninger vedrørende dets anvendelse og

bortskaffelse samt alle andre angivelser eller oplysninger om produktet. Slutteligt udgør kategorien af forbrugere og andre slutbrugere, der anvender produktet, et moment.

Risiko som begreb er et udtryk for sammenhængen mellem sandsynlighed og konsekvens af en uønsket hændelse, hvor sandsynlighed eller hyppighed udtrykkes ved antallet af forekomster af en hændelse, og hvor konsekvensen af en uønsket handling er udtrykt ved den fare, som kan opstå for personer, husdyr og ejendom.

En risiko er acceptabel, når den er forenelig med produktets anvendelse og tager hensyn til et højt beskyttelsesniveau for brugernes sikkerhed og sundhed. Som led i vurderingen skal der blandt andet ses på produktets egenskaber. En kniv skal således være skarp for at fungere efter hensigten, uanset den dermed også er farlig. Det vil imidlertid blive betragtet som en acceptabel risiko, da kniven ellers ikke vil kunne fungere efter hensigten. En risiko kan også være acceptabel, hvis det er muligt at advare på tilstrækkelig måde mod den anvendelse, der gør, at produktet bliver farligt.

Ved vurderingen af, om en risiko er acceptabel, må også indgå, hvilken kategori af personer produktet er bestemt for. Eksempelvis må en sut eller tandbørste være konstrueret på en måde, så den ikke volder skade, når den kommer i hænderne på små børn, mens en erfaren hobbymekaniker kan anvende potentielt farlige produkter, så længe de er forsynet med de nødvendige beskyttelsesanordninger, herunder oplysning om risikoen.

Et produkt anses ikke for at frembyde fare, hvis faren er opstået ved brug af produktet på en måde som fabrikanten ikke med rimelighed har kunnet forudse. Det betyder, at der ved vurderingen skal tages hensyn til, om produktet er anvendt forkert eller atypisk eller sammen med et andet produkt, der kan resultere i uventede følger. Det gør som udgangspunkt ikke et produkt usikkert og dermed farligt, at der kan opstå skader som følge af brug i strid med de forskrifter, der følger med produktet.

Det foreslås i *stk. 2*, at et produkt, der ikke opfylder *stk. 1*, må ikke installeres, tages i brug eller anvendes.

Bestemmelsen tager sigte på bl.a. installatører og montører af elmateriel, gasmateriel, maskiner og elevatorer. Det er hensigten, at installatøren eller montøren skal foretage en vurdering af, om det pågældende produkt opfylder betingelsen i *stk. 1*, før produktet installeres.

Af § 11, *stk. 1*, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, følger det, at den erhvervsdrivende straks skal underrette kontrolmyndigheden om de forholdsregler der er truffet, når den erhvervsdrivende ved, at et produkt denne har gjort tilgængeligt ikke opfylder reglerne. Tilsvarende følger af § 5, *stk. 3*, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, som udmøntet i §§ 9, 17 og 22 for henholdsvis fabrikanter, importører og distributører i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser. På anvendelsesområdet for gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, findes tilsvarende bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, art. 7, *stk. 8*, for fabrikanten, artikel 9, *stk. 7* for importøren og artikel 10, *stk. 4* for distributøren. Efter § 3, nr. 13, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som udmøntet i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler gælder i §§ 7 c, 8 b og 9 a for henholdsvis fabrikanter, importører og distributører. Tilsvarende er fastsat på baggrund af bemyndigelserne i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, § 6, *stk. 3*, nr. 8, for fabrikanter, § 8, *stk. 3*, nr. 7, for importører, samt § 9, *stk. 3*, nr. 5, for distributører.

Det foreslås i *stk.* 3, at får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder § 6, stk. 1, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.

Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser, hvorfor der alene er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning.

Oplysningerne skal blandt andet gøre det muligt præcist at identificere det pågældende produkt eller produktparti, og skal til det formål indeholde oplysninger, der kan være nyttige for at finde frem til produktet, f.eks. lister over hvem produktet er solgt til. Samtidig skal orienteringen indeholde en nærmere beskrivelse af, på hvilke punkter produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne eller den risiko, som produktet frembyder.

Pligten til at orientere kontrolmyndigheden påhviler alle erhvervsdrivende led i afsætningen af produktet, det vil sige både fabrikanter, importører, distributører, handelsagenter, detailforhandler og andre led i omsætningskæden.

Til § 7

I § 30 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, findes en bemyndigelse til at fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende EU-retsakter om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, der på grund af ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte regler til gennemførelse af kommissionsbeslutninger, der vedrører produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed. Hvis produkter, der omfattes af en kommissionsbeslutning, hører under et andet ministerium, fastsættes reglerne af den pågældende minister. Hjemlen i lovens § 30 er anvendt til at fastsætte legetøjsbekendtgørelsen, nr. 309 af 3. april 2017 med senere ændringer og bekendtgørelse nr. 1116 af 12. december 2003 om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, som på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler. Bestemmelsen hjemler endvidere gennemførelse af kommissionsbeslutninger, der er truffet i medfør af artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, inden for 20 dage. Hvis Europa-Kommissionen konstaterer, at en bestemt produktkategori udgør en risiko for forbrugernes sikkerhed og sundhed i flere medlemsstater, kan den vedtage en beslutning, som pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at gribe ind over for de pågældende produkter. Det kan f.eks. kræves, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det i forbindelse med salget af et produkt angives hvilke særlige forholdsregler, forbrugeren skal iagttage, for at produktet kan anses for sikkert.

I § 5 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om elektrisk materiel, fastsætte krav om dokumentation for det elektriske materiel og fastsætte regler, der gennemfører EU-regulering om elektrisk materiel. I de særlige bemærkninger til bestemmelsen begrænses hjemmelen til alene at omfatte implementering og eventuelle ændringer af direktiver om elektrisk materiel (herunder eksempelvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser).

I § 5 i den gældende gassikkerhedslov, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om gasmateriel, fastsætte krav om dokumentation for gasmateriellet og til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af gasapparatforordningen i Danmark. Heller ikke her er der hjemmel til at implementere afgørelser fra Kommissionen.

Lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, indeholder i § 1, stk. 3, og 5, § 2, nr. 5, § 3, nr. 2, 3, og 13 og § 5 nr. 1, 2 og 4, bemyndigelser, der alle vedrører fastsættelse af krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, salg og markedsføring heraf og implementering af EU-retsakter.

Bemyndigelsesbestemmelserne i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, findes dels i § 4, stk. 3, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere krav til produktet, dels i § 6, stk. 3, § 8, stk. 3, § 9, stk. 3, og § 11, som bemyndiger til at fastsætte krav til de erhvervsdrivende og om dokumentation, mærkning og krav om orientering af kontrolmyndigheden ved farlige produkter. Derudover findes der i § 13 bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kontrolmyndigheden skal underrette Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater om resultaterne af kontrollen, og om de foranstaltninger, som kontrolmyndigheden har pålagt de i lovens §§ 6-11 nævnte personer at træffe, hvis kontrolmyndigheden finder, at et produkt ikke er i overensstemmelse med gældende krav. Efter § 20, stk. 2 og 3, kan erhvervsministeren fastsætte regler om udpegning af bemyndigede organer. I henhold til § 21 kan der fastsættes regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter omfattet af denne lov.

For at skabe det bedst mulige administrationsgrundlag foreslås det, at bemyndigelserne samles i en enkelt bestemmelse, og at de relevante EU-retsakter ligeledes gennemføres med hjemmel i denne bestemmelse.

Det foreslås derfor i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring.

Bestemmelsen hjemler fastsættelse af bekendtgørelser, der enten implementerer eller gennemfører EU-retsakter omfattet af lovforslagets anvendelsesområde, jf. § 2, stk. 1, eller fastsætter krav til produkter, der ikke er omfattet af EU-lovgivning, jf. lovforslagets § 2, stk. 2.

Den overordnede plan for de bekendtgørelser, der skal fastsættes med hjemmel i dette lovforslag, er, at der fastsættes en bekendtgørelse for hvert produktområde, dog med den undtagelse, at der kan fastsættes bekendtgørelser på tværs af områderne, hvor dette giver mening. Det kunne f.eks. være for bemyndigede organer, hvis opgaver kan foregå på tværs af produktområder.

Bemyndigelsen skal bl.a. anvendes til at fastsætte nærmere regler, der uddyber formodningsreglen i forslaget § 6 og kravene i § 4. Herudover skal bemyndigelsen bruges til at fastsætte sikkerhedskrav til produkterne og krav til dokumentation, vejledning og mærkning, herunder også sprogkrav.

Bestemmelsen viderefører endvidere princippet i § 30 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, der hjemler gennemførelse af kommissionsafgørelser, der er truffet i medfør af artikel 13 i direktivet om produktsikkerhed i almindelighed. Hvis Europa-Kommissionen konstaterer, at en bestemt produktkategori udgør en risiko for forbrugernes sikkerhed og sundhed i flere medlemsstater, kan den vedtage en afgørelse, jf. TEUF artikel 288, som pålægger medlemsstaterne at gribe ind over for de pågældende produkter. Det kan f.eks. kræves, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det i forbindelse med salget af et produkt angives hvilke særlige forholdsregler, forbrugeren skal iagttage, for at produktet kan anses for sikkert. Med bestemmelsen er det muligt at gennemføre disse afgørelser i dansk ret inden for 20 dage efter deres vedtagelse, hvilket følger af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed, jf. artikel 13, stk. 4.

Hvis en kontrolmyndighed ikke i almindelighed er bemyndiget til at udstede regler på ministerens vegne inden for det pågældende særlovsområde, vil der, i forhold til muligheden for at kunne føre kommissionsafgørelser ud i livet inden for en frist på 20 dage, kunne gives den relevante kontrolmyndighed en konkret bemyndigelse til at udstede de nødvendige regler med hjemmel i § 7, stk. 1. Der bør således ikke være begrænsninger i de kompetencer, en myndighed har fået tilført, der bevirker, at det ikke er muligt at gennemføre kommissionsafgørelser inden for den givne frist. De relevante kontrolmyndigheder bør i stedet søge på forhånd at tage stilling til, hvordan gennemførelse af kommissionsafgørelser inden for deres særlovsområde kan ske inden for fristen.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov og om de øvrige personer og virksomheder, som er i direkte eller indirekte berøring med produktet.

Bemyndigelsen tænkes anvendt til at fastsætte nærmere regler og forpligtelser for de erhvervsdrivende i produktets direkte omsætningskæde, men også for erhvervsdrivende, der er i indirekte berøring med produktet og ikke umiddelbart er et led i omsætningen. Det kan eksempelvis være handelsagenter, webhosting af hjemmesider, der udbyder produktet til salg, eller andre aktører. Der kan i enkelte tilfælde være tale om bestemmelser rettet mod forbrugere, det vil sige ejere af et givent produkt.

Til § 8

I § 6, stk. 2, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at et produkt formodes at være sikkert, jf. § 4, nr. 1, når det er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de sikkerheds- og sundhedsmæssige krav, der er fastsat i nationale standarder, som gennemfører europæiske standarder, hvis referencer er offentliggjort af Europa-Kommissionen i EU-Tidende. Offentliggørelsen skal være sket i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

I § 8, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, fremgår det, at er der i regelgrundlaget henvist til standarder, anses sikkerhedskravet efter loven for opfyldt, hvis produktet er fremstillet i overensstemmelse med disse standarder. Tilsvarende gør sig gældende i § 7, stk. 1, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, hvor det er fastsat, at er der i regelgrundlaget henvist til anerkendte standarder, anses sikkerhedskravet for opfyldt, hvis disse standarder er fulgt.

I § 5, stk. 2, i den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fremgår det, at et produkt formodes at være sikkert, når det er fremstillet i overensstemmelse med harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

Det foreslås i § 8, at et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret, når det er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

Der er tale om en formodningsregel. Den betyder i praksis, at når en erhvervsdrivende har fremstillet sit produkt i overensstemmelse med de standarder, der er anført i EU-tidende som gældende for denne type produkt, så er produktet ”compliant”, det vil sige i overensstemmelse med reglerne.

Formodningsreglen uddybes i de enkelte produktspecifikke bekendtgørelser.

Til § 9

I § 5 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at en producent alene må bringe sikre produkter i omsætning. Det følger af lovens § 6, stk. 1, at produktet betragtes som sikkert, når det er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i lovgivningen.

For så vidt angår elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, er det fastsat i § 8, at den der fremstiller elektrisk materiel skal følge reglerne fastsat i medfør af loven.

På anvendelsesområdet for gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, fremgår det af § 8, stk. 1, at den, der fremstiller gasmateriel, skal følge reglerne fastsat i medfør af loven eller som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

I § 3, nr. 13, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, er der en bemyndigelse til at implementere EU-direktiver på området. Denne er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvor det af § 6, stk. 1, fremgår, at fabrikanten skal sikre, at fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, der bringes i omsætning, er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige sikkerhedskrav.

I § 6 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fremgår tilsvarende, at en fabrikant kun må bringe et produkt i omsætning, hvis kravene i lovens § 4 er opfyldt, og produktet ikke frembyder fare.

Det foreslås i § 9, at en fabrikant skal konstruere og fremstille produkter i overensstemmelse med de krav, der følger af § 6.

Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører kravene til fabrikanten om kun at bringe produkter i omsætning, der overholder lovgivningens krav.

En fabrikant har det samme ansvar, hvad enten vedkommende er etableret uden for eller i EU, så snart fabrikanten bringer et produkt i omsætning i EU. Fabrikanten bærer derfor ansvaret for, at produktet er i overensstemmelse med de relevante regler, uanset om den pågældende har konstrueret og fremstillet produktet selv eller anses for at være fabrikant, fordi produktet bringes i omsætning i vedkommendes navn, jf. forslaget § 13. Fabrikanten kan lade produktet konstruere, fremstille, samle, emballere, behandle eller mærke af andre med henblik på, at det skal bringes i omsætning i EU i fabrikantens eget navn.

De nærmere krav til fabrikanten vil blive fastsat administrativt i overensstemmelse med bemyndigelsen i forslaget § 7.

Til § 10

Efter gældende ret kan fabrikanten udpege en repræsentant. Dette følger af § 4, nr. 6, litra c, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 5, stk. 3, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, som udmøntet i § 10, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, og i § 7, stk. 1, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Som anført i pkt. 2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger følger det imidlertid også af markedsovervågningsforordningens artikel 4, at visse produkter alene må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for en række nærmere angivne opgaver, herunder bl.a. verificering af dokumentation, oplysningspligt og underretning af markedsovervågningsmyndigheder, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.2.

Det betyder således, at det for så vidt angår produkter, som er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning, og som er omfattet af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 5, fremover vil være et krav, at der udpeges en bemyndiget repræsentant. På andre områder vil det være valgfrit at udpege en bemyndiget repræsentant.

Det foreslås derfor i § 10, at en fabrikant kan udpege en bemyndiget repræsentant. Det foreslås således, at en fysisk eller juridisk person kan udpeges til at handle i fabrikantens sted. Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra bestemmelserne i gældende ret, som er fastsat før markedsovervågningsforordningens endelige anvendelse. Der er blot tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning.

Bestemmelsen skal sikre, at det fortsat er en mulighed for erhvervsdrivende at udpege en bemyndiget repræsentant i relation til de produkter, som ikke er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning, der er angivet i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 5.

Efter den foreslåede § 10 er en bemyndiget repræsentant en fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne. Repræsentanten skal være etableret i EU og udpeget af fabrikanten.

Fabrikanten kan være etableret i eller uden for EU. I begge tilfælde kan fabrikanten udpege en bemyndiget repræsentant, som handler i fabrikantens sted i forbindelse med udførelsen af visse opgaver, som er påkrævet i henhold til de relevante regler.

Fabrikanten bærer normalt ansvaret for handlinger, som repræsentanten har foretaget i fabrikantens sted.

Overdragelsen af opgaver fra fabrikanten til repræsentanten skal være udtrykkelig og ske skriftligt, navnlig for at definere indholdet af opgaverne og afgrænsningen af repræsentantens beføjelser.

Repræsentanten kan f.eks. udpeges med henblik på at sikre og erklære, at produktet opfylder kravene, påføre produktet overensstemmelsesmærkningen, udfærdige og undertegne overensstemmelseserklæringen eller stille erklæringen og den tekniske dokumentation til rådighed for kontrolmyndigheden.

Til § 11

I den gældende lovgivning har importøren en pligt til alene at bringe overensstemmende produkter i omsætning samt at sikre, at fabrikanten har opfyldt sine forpligtelser. Det følger af § 5 i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 5, stk. 3, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, som udmøntet i §§ 12 og 13 i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, artikel 9, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, § 3, nr. 13, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som udmøntet i §§ 8 og 8 a i bekendtgørelse nr. 1423 af 16.

december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, og § 8 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

I § 11 foreslås det, at før en importør bringer et produkt i omsætning skal importøren sikre, at fabrikanten har opfyldt sine forpligtelser efter § 6. Importøren sikrer dermed, at fabrikantens produkt er sikkert og konstrueret i overensstemmelse med kravene i lovgivningen. Importøren skal samtidig sikre sig, at produktet er ledsaget af den nødvendige dokumentation. Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser, og der er således tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning.

Importøren behøver hverken en fuldmagt fra fabrikanten eller et privilegeret tilhørsforhold til denne i lighed med den bemyndigede repræsentant. Importøren skal imidlertid sikre sig, at der kan etableres kontakt med fabrikanten.

Importøren skal sikre, at produktet opfylder de krav, der ifølge denne lov påhviler fabrikanten, herunder at den korrekte procedure for overensstemmelsesvurdering for produktet er blevet foretaget. Dette er f.eks. tilfældet, hvis en importør har til hensigt at bringe et produkt i omsætning fra en fabrikant uden for EU, og denne fabrikant ikke har iagttaget de relevante krav i harmoniseringslovgivningen og herunder ikke har overensstemmelsesmærket produktet.

Til § 12

I den gældende lovgivning har distributøren pligt til medvirke til, at de produkter, der gøres tilgængelige på markedet, overholder lovgivningen. Det følger af § 10 i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 5, stk. 3, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, som udmøntet i §§ 19 og 20 i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, § 3, nr. 13, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som udmøntet i § 9 i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler og § 9, stk. 1 og 2, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Det foreslås i § 12, at før en distributør gør et produkt tilgængeligt på markedet, skal distributøren kontrollere, at fabrikanten og importøren har opfyldt deres forpligtelser efter § 6. Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser, hvorfor der alene er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning.

Distributøren er et led i afsætningskæden. Eksempelvis kan en vognmand, der alene transporterer et produkt, ikke betegnes som distributør. Vedkommende skal derudover være en ”erhvervsdrivende”, dvs. en fysisk eller juridisk person, der handler erhvervmæssigt.

De forpligtelser, der pålægges distributøren, finder anvendelse uanset handelsformen, på samme måde som det gælder for fabrikanten. Det er således ikke afgørende, om salg af produktet er sket i en fysisk butik, via internettet eller på anden måde.

Bestemmelsen indebærer, at distributøren skal have et grundlæggende kendskab til kravene i de relevante regler. Distributøren skal f.eks. vide, hvilke produkter der skal være udstyret med overensstemmelsesmærkning, hvilke oplysninger (f.eks. overensstemmelseserklæring) der skal ledsage produktet, hvilke sproglige krav der er til brugsanvisninger eller andre ledsagedokumenter, og om der er en klar indikation af, at produktet ikke opfylder bestemmelserne i de relevante regler.

Til § 13

Den der påfører produktet sit navn eller varemærke, eller ændrer produktet på en måde, der kan berøre overholdelsen af lovgivningen, overtager efter gældende ret fabrikantens forpligtelser. Det følger af § 4, nr. 6, litra c, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 5, stk. 3, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, som udmøntet i § 23 i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, § 3, nr. 13, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som udmøntet i § 9 d i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, og i § 10 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Det foreslås i § 13, at en enhver erhvervsdrivende, der påfører produktet sit eget navn eller varemærke, eller ændrer et produkt, som allerede er bragt i omsætning, på en sådan måde, at det kan påvirke overholdelsen af § 6, anses for at være fabrikant og har de samme pligter som fabrikanten. Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er på den baggrund tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning.

Bestemmelsen kan anvendes, hvor der er tale om såkaldte private label produkter, hvor en importør eller distributør sælger et produkt under sit eget navn eller brand. Herved overtager den pågældende fabrikantansvaret. Det samme gør sig gældende for dem, der har modificeret eller ombygget et produkt.

Det kan i visse situationer give anledning til tvivl, hvem der kan anses for at være fabrikant i relation til et repareret produkt. Her er det afgørende, hvornår faren ved produktet er opstået. Hvis der eksempelvis er tale om en risiko ved et produkt, der er opstået i forbindelse med fremstillingen, er det fortsat fabrikanten som er underlagt de pågældende pligter. Er der derimod tale om en risiko, der først er opstået i forbindelse med reparationen, og fabrikanten derfor ikke har haft nogen indflydelse på faren, må den, der har repareret produktet, betragtes som fabrikant.

Til § 14

I § 12, stk. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, stilles der krav om, at den erhvervsdrivende og kontrolmyndigheden i videst muligt omfang skal samarbejde om at træffe forholdsregler for at forhindre, at der opstår risiko for fare som følge af den erhvervsdrivendes produkter.

I § 5, stk. 3, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, som udmøntet i § 36 i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, er det fastsat, at fabrikanten og importøren på kontrolmyndighedens anmodning skal samarbejde om at træffe de nødvendige foranstaltninger for at eliminere risici.

På anvendelsesområdet for gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, findes tilsvarende bestemmelser i artikel 7, stk. 9, sidste pkt., artikel 9, stk. 9, sidste pkt. og artikel 10, stk. 5, sidste pkt. i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, hvorefter henholdsvis fabrikanten, importøren og distributøren efter kontrolmyndighedens anmodning skal samarbejde om at træffe foranstaltninger for at eliminere risici.

Af § 3, nr. 13, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som udmøntet i § 32 a i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre

pyrotekniske artikler, fremgår det, at fabrikanten og importøren efter kontrolmyndighedens anmodning skal samarbejde om at træffe foranstaltninger for at fjerne risici.

Tilsvarende er fastsat for så vidt angår fabrikanter, importører og distributører på baggrund af bemyndigelserne i § 6, stk. 3, nr. 8, § 8, stk. 3, nr. 7, og § 9, stk. 3, nr. 5, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Det foreslås i § 14, at enhver erhvervsdrivende skal i videst muligt omfang samarbejde med kontrolmyndighederne om de foranstaltninger, der skal træffes for at forhindre, at der opstår risiko som følge af den erhvervsdrivendes produkter.

Bestemmelsen tilsigter at sammenskrive de forskellige regelsæt med henblik på ensretning og adskiller sig ikke overordnet fra de gældende bestemmelser, hvor der dog er små variationer i hvilke erhvervsdrivende, der er omfattet af forpligtelsen til at samarbejde. Således påligger det efter nugældende lovgivning alene fabrikanten og importøren at samarbejde med kontrolmyndigheden efter elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019. Efter praksis samarbejder kontrolmyndigheden dog med alle led i afsætningen af produktet, dermed også distributøren, hvorfor der ikke sker en nævneværdig udvidelse af anvendelsesområdet med den foreslåede § 14.

Til § 15

Det følger af § 13, stk. 1, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at kontrolmyndighedens opgave er at føre kontrol med, at produkter er sikre. Af § 13, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og § 12, stk. 1, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med, at loven og regler fastsat i medfør af loven overholdes. Af § 3 a i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol og tilsyn med lovens overholdelse. Af § 12, stk. 1, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden fører kontrol med, at produkter er indrettet i overensstemmelse med de krav, som er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller i forordninger om markedsovervågning af produkter.

Det foreslås i *stk. 1*, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler fastsat i denne lov, i medfør af loven, forordninger om produkter omfattet af § 2, og markedsovervågningsforordningen overholdes.

Bestemmelsen i stk. 1, adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører den forpligtelse, som Sikkerhedsstyrelsen har som kontrolmyndighed på områderne. Bestemmelserne i § 13, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, i § 12, stk. 1, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og i § 3 a i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, vedrører også kontrol med andre områder end produkter, og derfor ophæves bestemmelserne ikke. Der er tale om, at bestemmelserne vedrørende produkter foreslås flyttet til denne lov, hvorefter kontrollen på de øvrige områder kan fortsætte. Det drejer sig blandt andet om kontrol med installationer og anlæg, transport af produkter og virksomheders placering og indretning.

Kontrolbestemmelserne vil alene kunne finde anvendelse på indgreb over for produkter, der er gjort tilgængelige på det danske marked og erhvervsdrivende, som driver virksomhed i eller fra Danmark. Et produkt anses for at være gjort tilgængeligt på det danske marked, hvis den pågældende erhvervsdrivende på en hvilken som helst måde retter sine aktiviteter mod Danmark. Aktiviteter rettet imod det danske marked kunne f.eks. være produkter, som er tilgængelige i danske butikker eller markedsføres på en onlinegrænseflade, der sælger til danske forbrugere.

Kontrolmyndigheden kan først og fremmest kontrollere, om produkterne har formelle eller materielle mangler.

De formelle mangler ved et produkt kan f.eks. være, at der ikke er udarbejdet en overensstemmelseserklæring, at overensstemmelseserklæringen ikke er udarbejdet korrekt, at den tekniske dokumentation enten ikke er til rådighed eller er ufuldstændig, eller at der mangler CE-mærke, sikkerhedsinformation eller brugsanvisning.

Ved materielle mangler forstås mangler i forbindelse med indretningen af produktet. Kravene til produkterne fremgår af bekendtgørelser, der vil blive fastsat i medfør af denne lov, jf. lovforslagets § 7.

Det er ikke intentionen, at der skal ændres på den allerede eksisterende måde praktisk at udføre markedsovervågning på. Det bliver muligt at supplere markedsovervågningen dels med den allerede beskrevne risikomodel og dels med nye teknologier som f.eks. brug af kunstig intelligens til billed- og tekstgenkendelse i den digitale markedsovervågning af internettet. Denne metode kan eksempelvis anvendes, når der modtages en notifikation fra det europæiske Rapid Alert System, RAPEX, til at undersøge, om produktet findes på det danske marked.

Kontrolmyndigheden kan yderligere kontrollere, om en erhvervsdrivende lever op til de forpligtelser, den erhvervsdrivende har, i henhold til loven, regler fastsat i medfør af loven, forordninger om produkter, der er omfattet af § 2 og markedsovervågningsforordningen. Det kan blandt andet dreje sig om forpligtelsen til at have en bemyndiget repræsentant i EU, forpligtelsen til at have procedurer, der sikrer, at alle produktionsserier er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen, om der er foretaget stikprøvekontroller af markedsførte produkter, om der er ført register over klager eller produkter, der ikke opfylder kravene eller om der sker underretning af fabrikanten i tilfælde af ikke-overensstemmende produkter.

Endelig er der i lovforslagets kapitel A fastsat særlige regler om lattergas. Kontrolmyndigheden kan således også kontrollere, om lattergas f.eks. er solgt til forbrugere under 18 år, jf. lovforslagets § A, stk. 1, eller om der er solgt lattergas i strid med mængdebegrænsningerne, jf. lovforslagets § C.

Kontrolmyndigheden kan indlede kontrollen af egen drift, som led i fælleseuropæiske indsatser eller på baggrund af f.eks. en anmeldelse, en ulykke eller på anden reaktiv måde.

I § 13, stk. 2, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden skal udøve kontrol på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og den hurtighed, som risikoens alvor kræver. Myndighederne skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed omkring et produkts indvirkning på menneskers sundhed (forsigtighedsprincippet), og hvor alvorlig risikoen er, for at et produkt vil medføre skade på personer.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden skal udøve kontrol efter *stk. 1* på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og med den hurtighed, som risikoens alvor kræver, herunder ved brug af en skjult identitet. Myndigheden skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed

omkring et produkts indvirkning på menneskers sundhed og til, hvor alvorlig risikoen er for, at et produkt vil medføre skade på personer m.v.

Forslagets stk. 2 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, med undtagelse af muligheden for at anvende skjult identitet i kontrollen. Bestemmelsen skal således videreføre kontrolmyndighedens forpligtelser. Bestemmelsen udbredes til at gælde for alle produktområder, som er omfattet af forslaget. Det sker allerede i praksis i dag, uden at det fremgår udtrykkeligt af lovene. Bestemmelsen er således udtryk for en kodificering af den bestående retstilstand.

I formuleringen ”med de midler og den hurtighed, som risikoens alvor kræver” ligger bl.a. en proportionalitetsvurdering, hvilket vil sige en afvejning af, hvor indgribende kontrolbeføjelser der skal anvendes i en given situation, og på hvilken måde kontrollen skal udføres. Det indebærer eksempelvis også en afvejning af, om der bør anvendes skjult identitet under kontrollen.

Ved skjult identitet forstås, at kontrolmyndigheden kan føre kontrol med produkter under et andet navn end myndighedens eget. Myndigheden kan også foretage kontrol på de sociale medier eller internetfora, hvor brugere og forhandlere interagerer. Brugen af skjult identitet sker under ansvar af myndigheden og må aldrig anspore til ulovlige handlinger i sig selv, men kan udelukkende anvendes til at observere eller foretage køb. Under hensyn til kontrolmyndighedens mulighed for at føre en effektiv kontrol og at sørge for, at der ikke findes platforme, hvor salg af farlige produkter foregår, uden kontrolmyndigheden kan gribe ind, er det nødvendigt, at kontrolmyndigheden får beføjelse til at handle under skjult identitet også i den brede og mere generelle kontrolindsats og ikke kun i forbindelse med en kontrol af ét konkret produkt, som markedsovervågningsforordningen lægger op til, jf. bemærkningerne til § 18.

Samtidig skal anvendelsen af skjult identitet bidrage til at sikre, at kontrollen med netbutikker og fysiske butikker sidestilles. Flere produkter end tidligere sælges via nethandel, hvilket stiller højere krav til de beføjelser, som kontrolmyndighederne kan anvende for at føre en effektiv kontrol. Der kan eksempelvis blive tale om at foretage overvågning af en hjemmesides indhold, hvor kontrolmyndigheden anvender en IP-adresse, som ikke er registreret som tilhørende kontrolmyndigheden eller myndighedens IT-udbyder.

Anvendelsen af forsigtighedsprincippet er relevant i de tilfælde, hvor der foreligger videnskabelig usikkerhed omkring de mulige følger af anvendelsen af et produkt på f.eks. menneskers sundhed. Der kan således være usikkerhed om, hvorvidt en given skade på menneskers sundhed vil indtræde og sandsynligheden for det. Hvis det alligevel besluttes at foretage et indgreb mod produktet i denne situation, kan forsigtighedsprincippet siges at være bragt i anvendelse. Det vil sige, at der er tale om forsigtighed i forhold til forbrugernes sikkerhed. Forsigtighedsprincippet må ikke forveksles med den risikovurdering, der foretages, hvor der anvendes en række risikovurderingsværktøjer for at opnå klarhed omkring et produkts evne til at forvolde skade og sandsynligheden for, at denne indtræffer. Her kan myndigheden vurdere, at risikoen ved et produkt er så uacceptabel, at der skal foretages et indgreb, også selv om produktet ikke forvolder skade ved enhver anvendelse. Indgrebet er i dette tilfælde ikke udtryk for anvendelse af forsigtighedsprincippet, fordi der er fuld klarhed omkring årsagssammenhænge.

Efter den foreslåede *stk. 3*, udpeges Sikkerhedsstyrelsen til som udgangspunkt at varetage opgaven som kontrolmyndighed efter denne lov og efter regler fastsat i medfør af denne lov. Dette adskiller sig ikke fra gældende ret, hvor Sikkerhedsstyrelsen er ressortmyndighed for de af lovforslaget omfattede produktområder, og der er dermed tale om en videreførelse af gældende ret. Sikkerhedsstyrelsen varetager alene rollen som kontrolmyndighed i det omfang, der ikke er fastsat andet i anden lovgivning.

Til § 16

I § 17, stk. 1, nr. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden til brug for vurderingen af om et produkt er omfattet af lovens bestemmelser, og om produktet er sikkert, kan kræve, at de berørte parter giver kontrolmyndigheden de oplysninger og dokumenter, der er nødvendige for vurderingen. Af lovens § 17, stk. 3, fremgår det yderligere, at producenter ikke kan nægte at meddele kontrolmyndigheden oplysningerne under henvisning til, at der er tale om forretningshemmeligheder.

I § 13, stk. 2, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden kan kræve alle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af kontrollen, meddelt af alle led i omsætningen.

Af § 12, stk. 2, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, fremgår det, at kontrolmyndigheden kan kræve alle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af kontrollen.

Efter § 4, stk. 4, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, kan indehavere af en tilladelse eller godkendelse til at fremstille, herunder montere, indføre, opbevare, overdrage, erhverve eller anvende fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler samt forhandlere af fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler afkræves alle oplysninger, der er nødvendige for kontrollen.

I § 14, stk. 1, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fremgår det, at kontrolmyndigheden kan kræve at få meddelt alle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af kontrollen. Oplysningerne kan kræves af enhver, der er pålagt pligter efter reglerne, samt private ejere og brugere af produkter omfattet af loven. Af samme lovs § 14, stk. 3, fremgår tillige, at de nævnte personer ikke kan nægte at meddele kontrolmyndigheden oplysningerne under henvisning til, at der er tale om forretningshemmeligheder.

Bestemmelserne i de foreslåede stk. 1 og 2 vedrører de oplysninger, som kontrolmyndigheden kan indhente.

I *stk. 1* foreslås det, at kontrolmyndigheden kan fra enhver kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for kontrolmyndighedens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under kontrolmyndighedens kompetence.

I *stk. 2* foreslås det, at oplysningerne kan ikke nægtes udleveret til kontrolmyndigheden under henvisning til, at oplysningerne har karakter af forretningshemmeligheder.

Det er hensigten med de foreslåede bestemmelser, at der kan indhentes oplysninger fra enhver, herunder f.eks. erhvervsdrivende, forbrugere og andre slutbrugere.

Bestemmelserne adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser for så vidt angår de typer af oplysninger, som kontrolmyndigheden kan kræve. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelserne skal med en mindre udvidelse videreføre kontrolmyndighedens mulighed for at indhente alle relevante oplysninger til brug for sagen.

I de gældende regelsæt er det alene i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019 og i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, eksplicit angivet, at den erhvervsdrivende ikke kan nægte at meddele kontrolmyndigheden oplysningerne under henvisning til, at der er tale om forretningshemmeligheder. Dette gælder dog på samtlige områder efter nugældende praksis, hvorfor der med stk. 2 alene er tale om en præcisering af retstilstanden.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c, at kontrolmyndigheden som minimum skal tillægges beføjelser til at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendigt for at vurdere produktets overensstemmelse med lovgivningen. Samtidig skal kontrolmyndigheden have beføjelser til at pålægge erhvervsdrivende at levere oplysninger om forsyningskæden og distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt, og oplysninger om ejerskabet til et websted, når de pågældende oplysninger er nødvendige for sagen. Den foreslåede bestemmelse giver kontrolmyndigheden mulighed for at bede om alle disse typer af oplysninger.

Oplysningspligten er af væsentlig betydning for, at kontrolmyndigheden kan udføre en effektiv kontrol. Vurderingen af, hvilke oplysninger der vil blive indhentet i forbindelse med en kontrol, vil altid bero på en proportionalitetsvurdering og karakteren af den dokumentation, der kan kræves, vil variere fra sag til sag. De oplysninger, kontrolmyndigheden vil kunne kræve, skal være relevante for det, kontrollen skal belyse, og være tilgængelige for virksomheden. Der er således ikke tale om, at kontrolmyndigheden kan kræve, at f.eks. en erhvervsdrivende foretager nye test, som efterfølgende dokumenteres over for myndighederne. Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som det blandt andet kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 og § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres. I et sådant tilfælde må sagen overlades til politiets efterforskning.

For så vidt angår personkredsen, hvor kontrolmyndigheden kan indhente de pågældende oplysninger, medfører den foreslåede § 16, stk. 1, en udvidelse af personkredsen i forhold til de nugældende regler i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, da den foreslåede bestemmelse ikke afgrænser hvem kontrolmyndigheden kan afkræve oplysninger til brug for sagen, men henviser til, at oplysninger kan indhentes hos enhver.

På området for lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019 og gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, vurderes ændringen at videreføre den nuværende retstilstand, hvor enhver kan afkræves oplysninger til brug for sagen.

I forhold til bestemmelsen i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, udvides personkredsen fra alle led i omsætningen af elmateriel til også at omfatte eksempelvis private ejere og brugere af det pågældende elmateriel. Det samme gør sig gældende inden for lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, hvor den foreslåede bestemmelse også vil medføre at led i omsætningen, der ikke er indehaver af en tilladelse eller godkendelse, eller som er forhandler, kan afkræves oplysninger til brug for sagen.

For så vidt angår lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, udvides personkredsen ligeledes i forhold til den nugældende formulering, hvor oplysninger kan kræves af erhvervsdrivende, som er pålagt forpligtelser efter loven og regler fastsat i medfør af loven, og efter forordninger om produkter, der er omfattet af loven eller efter forordninger om markedsovervågning.

Personkredsen udvides ikke for private ejere og brugere af produkter omfattet af loven, da disse allerede er omfattede af den nugældende bestemmelse.

Hensigten med den påtænkte formulering er at sikre kontrolmyndigheden tilstrækkelig mulighed for at søge sagen oplyst, idet enhver med oplysninger af relevans for sagen hermed forpligtes til at meddele de relevante oplysninger. Det er essentielt for både erhvervsdrivende og brugere, at en afgørelse om påbud eller forbud træffes på så oplyst et grundlag som muligt. Dette har blandt andet stor betydning for vurderingen af hvor indgribende en foranstaltning, der skal træffes.

Det gælder eksempelvis også, når kontrolmyndigheden har behov for at indhente oplysninger hos udbydere af informationssamfundstjenester med henblik på at afklare ejerskabet til et websted og dermed den korrekte modtager af et påbud, jf. lovforslagets § 23.

Som noget nyt foreslås det i *stk. 3*, at billedmateriale, som er indhentet i forbindelse med en kontrol, efterfølgende kan bruges i forbindelse med offentliggørelse af produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, jf. § 28.

Bestemmelsen skal sikre, at billedmateriale kan offentliggøres i tilfælde af, at et produkt ikke lever op til reglerne. Det kan i mange tilfælde være en væsentlig forudsætning for at kunne identificere et produkt, at en offentliggørelse efter § 28 suppleres af relevant billedmateriale. For bedst muligt at kunne advare offentligheden om ulovlige produkter kan det være nødvendigt at offentliggøre billedmateriale. Anvendelse af billedmateriale, som den erhvervsdrivende har udarbejdet til markedsføringsformål, tjener tillige det formål at skabe genkendelighed hos forbrugeren, der i mange tilfælde har erhvervet produktet på baggrund af det pågældende billedmateriale på netbutikken eller på produktets emballage. Det kan i nogle situationer derfor være hensigtsmæssigt at offentliggøre samme billedmateriale, som er anvendt til markedsføringen af produktet. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 28.

Til § 17

Efter § 18 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, har kontrolmyndigheden, hvis det skønnes nødvendigt, uden retskendelse og mod behørig legitimation adgang til producenter eller distributørers fabrikations-, salgs- og lagerlokaler m.v. samt transportmidler, om nødvendigt med politiets bistand.

Efter § 15 i ellersikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og § 14 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, har kontrolmyndigheden i kontroløjemed til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter, om fornødent med politiets bistand. Adgangshjemlen omfatter også den, som kontrolmyndigheden har bemyndiget dertil.

I § 4, stk. 4, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, har kontrolmyndigheden og kommunalbestyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til virksomheder, der fremstiller, herunder monterer, indfører, opbevarer eller forhandler fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler. Det følger af bemærkningerne, at politiet om fornødent yder bistand.

Af § 14, stk. 3, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fremgår at kontrolmyndigheden uden retskendelse til enhver tid mod behørig legitimation har adgang til arbejdspladser, fabrikations-, salgs- eller lagerlokaler eller øvrige erhvervsmæssige lokaler og transportmidler m.v., hvor der kan forefindes produkter, som er omfattet af loven, og at politiet om fornødent yder bistand.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, som er omfattet af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret. Samtidig foreslås det i *stk. 1, 2. pkt.*, at adgangen tillige omfatter private lokaliteter, hvor elevatorer og andet løfteudstyr, trykbærende udstyr, elmateriel og gasmateriel måtte være opstillet eller opbevaret, i det omfang det er påkrævet for at føre kontrol, jf. § 15.

Bestemmelsen i stk. 1, adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 1, litra d og e, at kontrolmyndigheden skal tillægges beføjelser til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, samt at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Det er kun muligt for kontrolmyndigheden at anvende bestemmelsen til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen. Det betyder, at bestemmelsen kan anvendes med henblik på at konstatere, om produkter er i overensstemmelse med reglerne eller en erhvervsdrivende lever op til sine forpligtelser. Det kan f.eks. være en kontrol, hvor der er behov for at udtage produkter fra en lokalitet uden offentlig adgang. Det skal således være formålet med adgangen, at der skal indhentes oplysninger, der er nødvendige for selve kontrollen. Adgangshjemlen gælder både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, som f.eks. en anmeldelse eller ulykke.

Kontrolmyndighederne kan efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, udtage produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter m.v., samt føre kontrol med opstillingen af produkterne, hvor dette er relevant, uden der på forhånd er en konkret formodning om, at produkterne ikke er i overensstemmelse med reglerne. For at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol, er det nødvendigt at få adgang til steder, hvor kontrolmyndigheden ikke på forhånd ved, at der er ikke-overensstemmende produkter. På den måde bliver kontrollen med produktområdet udført på baggrund af en risikobaseret tilgang til indsamlet data og kvalificering af risikobilledet, så kontroller kan sættes ind der, hvor der er størst risiko og tilrettelægge kontrollen så effektivt som muligt.

Om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere produkterne på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, beror bl.a. på, om kontrolmyndigheden vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår en vurdering af, om det er muligt at skaffe produkterne på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge de produkter, der ønskes udtaget til kontrol, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et produkt. Det indgår også i vurderingen af, om adgang må anses for nødvendig, om det udvalg, myndigheden har på den offentligt tilgængelige lokalitet, er tilstrækkeligt, eller om det vurderes at udgøre en så lille andel af de produkter, som den pågældende erhvervsdrivende er i besiddelse af, at der ikke vil være tale om repræsentative eksemplarer. Det indgår desuden i vurderingen, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til produkternes indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor produkterne er placeret eller opstillet, herunder også private ejere og brugeres lokaliteter. Dette gælder i relation til blandt andet trykbærende udstyr, elevatorer og andet løfteudstyr, hvor den konkrete

opstilling er en del af de krav, der stilles til indretningen efter direktiverne. Endelig indgår det i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndigheden således kunne anvende bestemmelsen.

Konkret vil det f.eks. kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndigheden ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi de produkter, der er tilgængelige på offentligt-tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative produkter til test. Hvis kontrolmyndigheden vurderer, at det er nødvendigt, at de produkter, der udtages, stammer fra samme parti, vil det således ikke altid være muligt at udtage et passende antal produkter fra samme butik. Samtidig er det ikke sikkert, at produkterne i en anden butik stammer fra samme parti. I den situation, vil det altså kunne være nødvendigt for at udføre en effektiv kontrol, at produkterne udtages hos eksempelvis fabrikanten eller importøren.

Et andet eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor et givent produkt kun findes i butikken i ét eksemplar. Det kan være et produkt, som forbrugerne kan afprøve i butikken. Afhængigt af hvad produktet skal testes for, er det ikke sikkert, at et sådant produkt kan give et retvisende billede af kvaliteten af de produkter, der er på markedet. Hvis produktet skal testes for, hvilke ydre påvirkninger det kan holde til, vil produktet ikke kunne anvendes, da myndigheden ikke kender den belastning, produktet har været udsat for i butikken. Hvis produktet derimod skal testes for sikkerhedsmæssigt korrekte afstande mellem produktets enkelte bestanddele, vil en testmodel kunne være tilstrækkelig. Det vil dog forudsætte, at kontrolmyndigheden vurderer, at produktet er repræsentativt for produkttypen som sådan. Er dette ikke tilfældet, vil det være nødvendigt at udtage et andet eksemplar fra virksomhedens lager.

Et tredje eksempel på en situation hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor kontrolmyndigheden har bedt den erhvervsdrivende om at udlevere repræsentative produkter til test, men hvor der enten ikke udleveres produkter, eller hvor de produkter der udleveres, ikke udgør repræsentative produkter. I sådanne situationer, hvor kontrolmyndigheden uden held har forsøgt at få udleveret relevante produkter, kan det være nødvendigt at få adgang til lokaliteter uden offentlig adgang, for at kontrolmyndighed selv kan udtage produkter med henblik på en effektiv kontrol.

Et fjerde eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er i forhold til internetbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende. Her vil produkterne ikke kunne udtages til test i offentligt tilgængelige butikslokaler, da sådanne ikke findes. Vurderingen af om det er nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer vil afhænge af det konkrete produkt, der skal testes, og hvor vigtigt det er, at det er kontrolmyndigheden selv, der udvælger produktet. Hvis det vurderes ikke at være nødvendigt, at myndigheden selv udvælger produkterne, vil den kunne bede om, at der tilsendes et eller flere eksemplarer af et givet produkt til myndigheden efter dette lovforslags § 18. Såfremt internetbutikken drives fra en privat bolig, vil adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål. Der vil således ikke være adgang til stuen, hvis produkter, der sælges via en internetvirksomhed, alene befinder sig i et kontor eller et anneks.

Et femte eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse, er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at kontrolmyndigheden får tilsendt et produkt, eller foretager en repræsentativ kontrol i detailledet. I disse situationer, hvor der er tale om farlige produkter, der forudsætter en meget hurtig reaktion fra kontrolmyndighedens side, vil det således også kunne være nødvendigt, at kontrolmyndigheden kan få direkte adgang til den erhvervsdrivendes lokaler.

Hvis det derimod ikke skønnes at være nødvendigt, herunder proportionalt med det kontrolmyndigheden vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Kontrolmyndigheden er så henvist til at udtage produkter fra lokaler, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få tilsendt produkterne.

Betegnelsen alle erhvervsmæssige lokaliteter, omfatter fabrikations-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende den erhvervsdrivende.

For trykbærende udstyr, elevatorer og andet løfteudstyr vil det ikke være muligt at vurdere, om kravene til produkternes indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor produkterne er placeret eller installeret, herunder også private ejere og brugeres lokaliteter. Dette gør sig gældende i sager, hvor direktiverne stiller krav til indretningen og den konkrete opstilling af produktet.

Bestemmelsen gælder også for dem, som kontrolmyndigheden eventuelt bemyndiger til at udføre kontrol efter loven.

Anvendelsen af stk. 1 sker under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven.

I § 14, stk. 4, i den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, er det fastsat, at kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrollen kan foretage fotografiske optagelser og lignende, samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Produktets beskaffenhed eller installation kan nødvendiggøre, at undersøgelsen eller tests udføres på stedet, mens kontrolbesøget pågår. Det kan f.eks. være størrelsen på produktet eller den måde det er installeret på, der gør det umuligt eller besværligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. Det vil i disse tilfælde typiske være langt mindre indgribende for ejeren af produktet, at undersøgelsen foretages på stedet.

I de gældende regelsæt er det alene i § 14, stk. 4, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer eksplicit angivet, at kontrolmyndigheden kan foretage fotografiske optagelser og lignende, samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse. I lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, er spørgsmålet om retten til at optage fotografier ikke nærmere angivet i bestemmelserne, der regulerer adgangen uden retskendelse. Det følger dog af almindelig praksis på de nævnte områder, at der kan tages fotografier eller optages video i det omfang, det er relevant for kontrolmyndighedens efterfølgende sagsbehandling.

Det foreslås i *stk. 3*, at kontrolmyndigheden som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video, samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse. Den foreslåede bestemmelse er en formalisering af retstilstanden.

Optagelse af fotografier eller video vil til eksempel være relevant i sager, hvor det kontrollerede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar. Det kan eksempelvis være, hvis produktet er af en størrelse, hvor det ikke umiddelbart kan flyttes. Et andet eksempel er, hvis produktet indgår som en del af en installation eller et anlæg, eller hvis der gælder særlige krav til den konkrete opstilling af produktet, der gør, at kontrollen som udgangspunkt skal udføres, hvor produktet er opstillet. I de tilfælde, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et

eksemplarer af produktet, er det dermed nødvendigt for kontrollens udførelse, at kontrolmyndigheden på stedet kan dokumentere, hvordan produktet er udformet, opstillet eller mærket. Det tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne.

Kontrolmyndigheden underretter de berørte parter om optagelsen af fotografier eller video, og om en eventuel udtagelse af et eller flere produkter.

For så vidt angår retten til at medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse følger dette af retten til at udtage produkter som angivet i § 17, stk. 1, nr. 2, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 19, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 18, stk. 1, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og § 4, stk. 1, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og § 14, stk. 5, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter. Der er således ikke tale om en udvidelse for anvendelsesområdet, men alene en formalisering af, at udtagelsen af produkter til nærmere analyse eller undersøgelse kan ske i forbindelse med kontrolmyndighedens kontrolbesøg. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 18.

Bortset fra bestemmelser om sagkyndige erklæringer i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, og lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter findes der ikke i de nævnte love eller i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, eller lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, bestemmelser om, at sagkyndige kan yde kontrolmyndigheden bistand som led i adgangen uden retskendelse for at føre kontrol.

Som noget nyt foreslås i *stk. 4*, at kontrolmyndigheden i forbindelse med adgangen efter stk. 1 kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige.

I forbindelse med kontrol, der kræver særligt udstyr eller specialistviden, kan kontrolmyndigheden have behov for bistand fra en eller flere sagkyndige med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige har med bestemmelsens stk. 4 adgang til samme sted som kontrolmyndigheden, jf. stk. 1, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en medarbejder fra kontrolmyndigheden.

Det beror på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig. Eksempelvis kan kontrolmyndigheden ikke medbringe en sagkyndig til et kontrolbesøg hos en erhvervsdrivende, hvis den pågældende sagkyndige samtidig er konkurrent til den erhvervsdrivende. Er der tale om et område, hvor der er meget få sagkyndige, vil der således skulle foretages en afvejning af, hvor stort behovet er for at medbringe en sagkyndig over for beskyttelsen af den erhvervsdrivendes forretningshemmeligheder, der må anses som tungtvejende.

Som indledningsvist nævnt til de specielle bemærkninger til § 17 følger det af gældende ret, at politiet kan bistå kontrolmyndigheden.

Det foreslås i *stk. 5*, at politiet om nødvendigt yder bistand til kontrollens gennemførelse. Erhvervsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom. Der er alene tale om en videreførelse af de gældende regler, da forslaget formuleres ikke adskiller sig fra de gældende bestemmelser.

Politiets bistand kan være aktuelt i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. Der kan i sådanne særlige tilfælde være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

Det kan endvidere være nødvendigt at fastsættes nærmere regler om, hvordan politiets bistand skal foregå, hvilket erhvervsministeren i så fald kan gøre efter forhandling med justitsministeren.

Til § 18

Det fremgår af § 17, stk. 1, nr. 2, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at kontrolmyndigheden kan udtage prøveeksemplarer eller bestanddele heraf uden betaling. I § 19, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen uden betaling kan udtage elektrisk materiel til brug for kontrollen efter § 13, stk. 1. I § 18 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen uden betaling kan udtage gasmateriel til brug for kontrol. I § 4, stk. 1, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen og kommunalbestyrelsen kan udtage prøver af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Den, der fremstiller eller indfører fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler, afholder omkostningerne ved prøveudtagningen. I § 14, stk. 5, 1. pkt., i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fremgår det, at kontrolmyndigheden kan udtage prøveeksemplarer af produktet eller bestanddele heraf uden betaling.

Det foreslås i *stk. 1*, at kontrolmyndigheden som led i kontrollen med overholdelse af reglerne, jf. § 15, kan udtage ethvert produkt, som er omfattet af denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret, herunder ved brug af en skjult identitet. Udtagelsen kan foretages af kontrolmyndigheden uden betaling eller kontrolmyndigheden kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort en betaling.

Den foreslåede mulighed for at udtage produkter uden betaling adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser vedrørende udtagning af produkter uden betaling. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører den beføjelse, som Sikkerhedsstyrelsen har som kontrolmyndighed på områderne.

Med bestemmelsen sikres det, at kontrolmyndigheden har mulighed for at udtage stikprøver af produkter med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Bestemmelsen gennemfører artikel 8, litra a, pkt. i-iii, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed og artikel 14, stk. 4, litra j, i markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås som noget nyt, at kontrolmyndigheden får mulighed for at udtage produkter under skjult identitet. Forsyningskæderne har ændret sig væsentligt og den stigende nethandel har ført til, at det er blevet sværere at udtage produkter. I dag bestemmer kontrolmyndigheden, hvilket produkt der udtages, når udtagningen foregår i en fysisk butik, hvorimod netbutikken bestemmer hvilket produkt, der udtages i netbutikken. Med henblik på at sikre lige konkurrence mellem fysiske butikker og netbutikker foreslås det, at kontrolmyndigheden kan gøre brug af skjult identitet. Dette sikrer samtidig, at kontrolmyndigheden ikke modtager særligt gode produkter, såkaldte golden samples, eller får besked om, at produktet er udsolgt, selvom det måske ikke er tilfældet.

Med skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndigheden i forbindelse med købet. Kontrolmyndigheden kan skjule sin identitet på forskellige måder. Det kan eksempelvis ske ved at foretage køb af produkter i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort til formålet, ved opgivelse af en anden mailadresse end kontrolmyndighedens sædvanlige eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Der kan også være tale om en kombination af flere forskellige

tiltag. Målet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Kontrolmyndigheden udtager produkter uden betaling eller kræver udgiften refunderet hos virksomheder. Privatpersoner, der anmelder og i den forbindelse bliver bedt om at indsende et produkt til kontrolmyndigheden, vil blive kompenseret for produktet, hvis de ønsker dette. Denne udgift vil kontrolmyndigheden kunne kræve refunderet hos den erhvervsdrivende.

Udtagningen af produkter kan umiddelbart ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra netbutikker. Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 17.

Kontrolmyndigheden har ejendomsretten til udtagne produkter. Den erhvervsdrivende kan dog få produktet udleveret efter endt sagsbehandling, hvis denne måtte ønske dette, og hvis der ikke er noget til hinder for en udlevering. I vurderingen tages blandt andet hensyn til, om produktet efter test er defekt eller farligt eller om kontrolmyndigheden er nødt til at beholde produktet af bevismæssige hensyn. Kontrolmyndigheden udtager kun de produkter, som er nødvendige for en effektiv kontrol. Det er ikke en forudsætning for, at et produkt kan udtages, at kontrolmyndigheden har en konkret mistanke om, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Det foreslås i *stk. 2*, at den erhvervsdrivende, som produktet udtages fra, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, kontrolmyndigheden anviser.

Formålet med bestemmelsen er dels at tage højde for internetbaserede butikker og platforme, som udgør en voksende del af den samlede handel, og som samtidig ikke har et offentligt tilgængeligt salgslokale, hvor kontrolmyndigheden kan udtage et produkt. Dels at kunne tilrettelægge kontroller, hvor der er behov for at produktet fragtes til et bestemt testlaboratorie i Danmark eller udlandet. Dels at tage hensyn til kontrolmyndighedens planlægning af effektive kontroller og forsøge at undgå ressourcspild, ved først at sende produktet til kontrolmyndigheden, som derefter sender produktet videre til testlaboratoriet.

Bestemmelsen finder således anvendelse over for både internetbaserede virksomheder og fysiske butikker.

I § 17, stk. 1, nr. 3, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019 fremgår det, at kontrolmyndigheden kan foretage relevante og nødvendige undersøgelser af produktet, og i § 23 i samme lov fremgår det, at kontrolmyndigheden afholder udgifterne til indhentelse af sagkyndige erklæringer, som myndigheden skønner nødvendige til afgørelse af, om et påbud eller et forbud skal meddeles. Udgifterne hertil kan myndigheden kræve refunderet af den, som har fået meddelt et påbud eller et forbud.

I § 19, stk. 2, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af elektrisk materiel og at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller forbud.

I § 18, stk. 2, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af gasmateriel og at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud eller bliver pålagte en foranstaltning efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof.

I § 4, stk. 3, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, fremgår det, at der kan foretages en teknisk undersøgelse af prøver udtaget i forbindelse med kontrolbesøg, og at Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostningerne til transport, refunderet af den, som har fået meddelt et påbud eller et forbud.

I § 17, stk. 3, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer fremgår det, at kontrolmyndigheden afholder udgifterne til indhentelse af sagkyndige erklæringer, som myndigheden skønner nødvendige til at afgøre af, om et påbud skal gives. Udgifter hertil kan myndigheden kræve refunderet af den, som har fået et påbud.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af produkter udtaget i medfør af stk. 1.

En teknisk undersøgelse kan være nødvendig for at afgøre, om et produkt er i overensstemmelse med de relevante produktregler. Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden har mulighed for at teste ethvert produkt, der er udtaget efter stk. 1, hvis det skønnes at være nødvendigt. Testen kan foretages af kontrolmyndigheden selv eller f.eks. af et testlaboratorium.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 20, 21 og 22, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Forslagets stk. 3 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører de gældende regler og praksis.

Bestemmelsen skal bidrage til at sikre en højere regelefterlevelse på tværs af produktområder. Erhvervsministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt, at det er kontrolmyndigheden, der i udgangspunktet afholder omkostningerne til eksterne tekniske undersøgelser, der skønnes nødvendige for vurderingen af, om der skal træffes foranstaltninger i relation til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler.

Samtidig finder Erhvervsministeriet det rimeligt, at omkostningerne kan overvælttes på den erhvervsdrivende i det tilfælde, hvor et produkt ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Kontrolmyndighedens omkostningsdækning kan således alene ske, når en erhvervsdrivende får meddelt et påbud eller et forbud efter forslagets §§ 20, 21 og 22, stk. 1. Omkostningsdækningen gælder alle kontrolmyndighedens udgifter, herunder også eventuelle fragtomkostninger.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan indhente erklæringer fra sagkyndige, som myndigheden skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse.

I lighed med det anførte til stk. 3, 1. pkt., kan det være nødvendigt for kontrolmyndigheden at indhente erklæringer fra sagkyndige for at afgøre, om et produkt er i overensstemmelse med de relevante produktregler. Det kan f.eks. være, hvis kontrolmyndigheden ikke besidder den fornødne kompetence.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at myndigheden kan kræve udgifterne hertil refunderet af afgørelsens modtager, jf. §§ 20, 21 og 22, stk. 1.

Forslagets stk. 4 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører de gældende regler og praksis.

Er produktet i overensstemmelse med reglerne under kontrollen, afholder virksomheden ikke udgifterne for erklæringer fra sagkyndige, men bærer alene omkostningen ved udtagelse og eventuel fragt af produktet, der udtages til kontrol. Det er således kun i sager, hvor produktet ikke er i overensstemmelse og den erhvervsdrivende modtager en afgørelse, at refusion af kontrolmyndighedens udgifter kan ske.

Det foreslås i *stk. 5*, at er den erhvervsdrivende distributør, kan denne forlange omkostningerne, jf. stk. 1-4, dækket hos fabrikanten eller importøren.

Distributørerne har et begrænset ansvar for produktets overensstemmelse med reglerne. For at sikre, at der er sammenhæng mellem ansvaret for produktets overensstemmelse og udgiften forbundet med manglende overensstemmelse foreslås det, at det præciseres, at distributørerne kan kræve udgifterne refunderet af fabrikanten eller importøren. Ofte udtages produkter desuden fra distributører, med en begrænset omsætning. Det kan være en meget stor udgift for distributøren at skulle bære omkostningerne ved kontrollen. Distributøren forestår selv denne opkrævning. Kontrolmyndigheden bistår ikke distributørerne med opkrævning af disse udgifter, da der er tale om et privatretligt anliggende.

Efter § 17, stk. 4, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, kan erhvervsministeren bemyndige andre end kontrolmyndigheden til at udtage prøveeksemplarer af produkter eller bestanddele heraf uden betaling og at foretage relevante undersøgelser af produktet.

Det foreslås i *stk. 6*, at erhvervsministeren kan bemyndige en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed til at varetage de beføjelser, som kontrolmyndigheden har i medfør af stk. 1.

Bemyndigelsen kan gives i et enkeltstående tilfælde eller den kan gives som en mere permanent ordning.

Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden kan tilrettelægge sin kontrolindsats så hensigtsmæssigt som muligt. I det omfang det f.eks. vurderes, at ressourceanvendelsen kan optimeres ved at lade en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed udtage produkterne eller ved at indgå i et samarbejde med en anden myndighed, giver bestemmelsen således mulighed for dette. Den anden offentlige myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed vil i den forbindelse skulle undergives kontrolmyndighedens kontrol.

Ved bemyndigelse af en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed til at udtage produkter til test, skal det fremgå entydigt af bemyndigelsesbeskrivelsen, hvor langt bemyndigelsen rækker. Det kan være ved beskrivelse af, om der er tale om en engangs- eller flergangsbemyndigelse, antallet af produkter der skal udtages, antallet af butikker hvor produkterne skal udtages, antallet af produkter der må udtages i den enkelte butik og lignende information.

Bestemmelsen kan desuden anvendes i de situationer, hvor et gasdistributionsselskab foretager tilsyn efter gassikkerhedslovens § 24 og i den forbindelse bliver opmærksom på et gasapparat, som ikke er i overensstemmelse med reglerne. I denne situation vil den tilsynsførende efter bemyndigelse fra Sikkerhedsstyrelsen kunne medtage produktet til nærmere undersøgelse af styrelsen.

Til § 19

I § 13, stk. 3, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrol kan kontrollere, om et produkt uretmæssigt er påført CE-

mærkning. I § 12, stk. 1, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fastsættes det som tidligere nævnt, at kontrolmyndigheden fører kontrol med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 om kravene til akkreditering.

I *stk. 1* foreslås det, at kontrolmyndigheden skal kunne føre kontrol med, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 om kravene til akkreditering.

Forslaget adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser og bestemmelsen viderefører de forpligtelser, som Sikkerhedsstyrelsen har som kontrolmyndighed og som i vid udstrækning allerede følger af forordning 765/2008. CE-mærkning må ikke anbringes på produkter, hvor betingelserne for anbringelse af mærkningen ikke er opfyldt. Mærkningen må eksempelvis kun anbringes på produkter, der er omfattet af regler, der stiller krav om mærkningen, ligesom der er en række betingelser, der skal opfyldes, før mærkningen må påsættes. Krav om CE-mærkning og betingelserne der skal opfyldes, før mærket må påsættes, vil fremgå af bekendtgørelser, der vil blive fastsat i medfør af denne lov, jf. lovforslagets § 7.

Det fremgår af § 28 i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at hvis et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde den ansvarlige at fjerne mærkningen inden for en nærmere angivet frist. Hvis dette ikke sker, kan kontrolmyndigheden påbyde enhver, der udbyder produktet, straks eller inden for en nærmere angivet frist, at standse salget af produktet og om nødvendigt at trække produktet tilbage fra markedet. I § 17, stk. 1, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer fremgår det, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om forhold, der i strid med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder påbyde, at forholdene bringes i orden straks eller inden en given frist.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde enhver, der udbyder produktet, at standse salget af produktet og om nødvendigt at trække produktet tilbage fra markedet.

Bestemmelsen tager dermed sigte på den situation, hvor et produkt, der ikke må CE-mærkes, bærer mærkningen uretmæssigt. Hvis der er tale om forkert eller utilstrækkelig CE-mærkning af et produkt, som skal CE-mærkes, henvises i stedet til §§ 20-22.

Det foreslås i *stk. 3*, at kontrolmyndigheden kan påbyde den ansvarlige fabrikant eller importør at fjerne CE-mærkningen inden for en nærmere angivet frist. Salg af produktet kan genoptages, når CE-mærkningen er fjernet.

De foreslåede bestemmelser adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelserne viderefører de gældende regler og praksis. I Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering fremgår det af artikel 30, stk. 6, at medlemsstaterne skal sikre, at reglerne om CE-mærkning gennemføres korrekt. Medlemsstaterne skal desuden tage passende skridt i tilfælde af uretmæssig anvendelse af mærkningen og skal desuden indføre sanktioner i tilfælde af overtrædelser. Disse sanktioner skal stå i forhold til, hvor alvorlig overtrædelser er, og skal have en effektiv præventiv virkning mod uretmæssig anvendelse af CE-mærkning. Bestemmelserne giver kontrolmyndigheden hjemmel til at kontrollere, om produktet uretmæssigt er påført CE-mærkning og den giver endvidere mulighed for at kræve mærkningen fjernet. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 44, nr. 6.

Det fremgår af § 21 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at kontrolmyndigheden kan træffe en midlertidig afgørelse om forbud mod levering, markedsføring, udstilling eller anden tilgængeliggørelse af et produkt, der vurderes at kunne være farligt. Forbuddet kan rettes mod enhver, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet og strækker sig alene over den tidsperiode, der er nødvendig for undersøgelse eller vurdering af produktets sikkerhed.

Muligheden for at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud, findes ikke tilsvarende i henholdsvis elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, eller lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer. Det har dog været muligt at benytte hjemlen i § 21 i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, hvis behovet for at udstede et midlertidigt forbud skulle opstå på de øvrige lovområder.

Det foreslås i § 20, at kontrolmyndigheden kan udstede et midlertidigt forbud mod levering, markedsføring, udstilling eller anden tilgængeliggørelse af et produkt, hvis produktet vurderes at kunne udgøre en risiko. Forbuddet kan rettes mod enhver, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet. Forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af produktets sikkerhed.

Risikobegrebet er nærmere beskrevet i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 6, stk. 1. Forbuddet kan rettes mod den, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen giver mulighed for at træffe en midlertidig afgørelse om forbud mod et givent produkt, mens kontrolmyndighedens sagsbehandling og oplysning af sagen pågår. Kontrolmyndigheden foretager i den forbindelse en proportionalitetsafvejning, så de midler, der anvendes, ikke er mere indgribende end nødvendigt i forhold til det formål, kontrolmyndigheden ønsker at opnå.

Bestemmelsen finder alene anvendelse i sager, hvor der er formodning for, at produktet udgør en fare, og hvor hensynet til brugeren gør, at det ud fra et forsigtighedsprincip vurderes uforsvarligt, at produktet forsat er i omsætning, imens kontrolmyndigheden foretager de nødvendige undersøgelser eller tests af produktet for derved endeligt at afklare risikoen og træffe endelig afgørelse. Forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage de nævnte undersøgelser. Kontrolmyndigheden sikrer i den forbindelse, at de nødvendige undersøgelser foretages uden unødigt ophold for derved at mindske eventuelle gener over for den erhvervsdrivende.

Bestemmelsen finder alene anvendelse for produkter, der er bragt i omsætning. Produkter, der endnu ikke er bragt i omsætning, foreslås behandlet i overensstemmelse med fremgangsmåden i forslagets § 22.

Til § 21

Af § 20, stk. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde enhver, der har bragt et farligt produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af produktet at advare forbrugerne om de risici, der er ved produktet, at afhjælpe forhold, som er årsag til faren, at trække produktet tilbage fra markedet, at tilbagekalde produktet fra forbrugerne eller at destruere produktet.

Af § 20 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde afhjælpning af fejl og mangler ved elmateriel. Af § 21 i samme lov fremgår det, at kontrolmyndigheden kan forbyde salg, udlevering, installation eller brug af elmateriel der ikke

overholder reglerne, samt at kontrolmyndigheden kan påbyde elmateriel omfattet af forbuddet tilbagetrukket fra markedet, tilbagekaldt fra brugerne eller destrueret. Kontrolmyndigheden kan desuden påbyde, at elmateriel omfattet af forbuddet frakobles. Tilsvarende findes i §§ 19 og 20 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring.

I § 3 a, stk. 4, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om kontrolmyndighedens mulighed for at meddele påbud eller forbud. Denne hjemmel er udmøntet i § 32 i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden kan forbyde, at fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler gøres tilgængelige på markedet, hvis de ikke opfylder kravene, eller hvis de udgør en risiko for menneskers sundhed eller sikkerhed eller for andre samfundsinteresser. Desuden kan kontrolmyndigheden meddele påbud om, at artikler underlagt dette forbud tillige trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra forbrugerne eller destrueres.

Af § 17 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde at forhold stridende imod lovgivningen eller produkter, som udgør en risiko for menneskers sundhed eller sikkerhed, eller udgør en risiko for husdyrs eller formuegoders sikkerhed, bringes i orden. Kontrolmyndigheden har også mulighed for at påbyde, at overtrædelsen bringes til ophør eller at der gennemføres begrænsninger i adgangen til at bringe produktet i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet eller ibrugtage et produkt, som er fremstillet til eget brug. Hvis det er proportionelt, kan kontrolmyndigheden også forbyde at produktet bringes i omsætning, gøres tilgængeligt på markedet eller ibrugtages. Slutteligt kan kontrolmyndigheden påbyde, at produktet kaldes eller trækkes tilbage fra markedet. Udgør produktet en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed, kan kontrolmyndigheden påbyde, at produktet destrueres.

Det foreslås i § 21, at er et produkt ikke i overensstemmelse med eller lever en erhvervsdrivende ikke op til denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsaktens i dansk ret, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, om en række foranstaltninger, som fremgår af nr. 1-7.

Forslagets § 21 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører i hovedtræk kontrolmyndighedens påbuds- og forbudsmuligheder.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, at kontrolmyndigheden straks skal påbyde den erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som kontrolmyndigheden fastsætter. I den forbindelse fremgår det af artikel 16, stk. 3, litra a-e og g, at kontrolmyndigheden skal kunne træffe afgørelse om, at den erhvervsdrivende skal afhjælpe mangler, forhindre at produktet gøres tilgængeligt på markedet, trække eller kalde produktet tilbage, destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt, anføre advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det eller advare de slutbrugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler.

Den foreslåede bestemmelse omhandler den situation, hvor det er konstateret, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne eller hvor en erhvervsdrivende ikke lever op til sine forpligtelser, og hvor de tiltag den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i

situationer, hvor produktet er i overensstemmelse med de produktspecifikke regler, men alligevel udgør en risiko, jf. lovforslagets § 6, stk. 1, nr. 2. Myndigheden kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et påbud.

Påbuddet kan både rette sig mod den, der har bragt produktet i omsætning og imod senere led i afsætningskæden, hvis det er relevant. Hvorvidt et produkt er bragt i omsætning, er det uden betydning, om dette er sket mod eller uden vederlag.

Under hensyn til ønsket om at føre en målrettet og effektiv kontrol og i den forbindelse at undgå unødige gene for erhvervslivet, vil påbud og forbud i medfør af bestemmelsen som hovedregel blive rettet mod første danske led i afsætningen af produktet. Det vil altid være den, afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

Bestemmelsen i § 21 er formuleret således, at de mindst indgribende foranstaltninger nævnes først, mens de mest indgribende nævnes til sidst. I overensstemmelse med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip bør der ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der kan opstå tilfælde, hvor én eller flere af bestemmelserne anvendes på samme tid for at sikre, at der træffes effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Af § 20, stk. 1, nr. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde enhver som har bragt et produkt i omsætning eller været et led i afsætningen at advare forbrugerne om de risici der er forbundet med produktet. Bestemmelsen findes ikke tilsvarende på de øvrige lovområder.

I den foreslåede *nr. 1*, er der hjemmel til at pålægge enhver, der har bragt produktet i omsætning eller som har været et led i afsætningen af produktet at advare forbrugerne om de risici, der er ved produktet. I nogle tilfælde vil det være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved produktet. I forbindelse med vurderingen af hvilken foranstaltning der skal anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde produktet tilbage fra forbrugerne. Hvis relevant advarselsinformation er tilstrækkelig til at forhindre skader, i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når man også har taget de mulige skaders alvorlighed i betragtning, vil den foranstaltning skulle anvendes frem for f.eks. tilbagekaldelse. Bestemmelsen kan anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Bestemmelsen vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder.

Advarsler kan gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som myndigheden måtte finde nødvendig for at oplyse forbrugerne om risikoen ved produktet. Der kan være tale om blandt andet at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af forbrugeren. Hvis produktet er særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe. Der kan altså i denne situation være behov for at anvende andre kanaler for meddelelse af advarslen end det normalt vil være tilfældet, for at sikre at advarslen når ud til modtagergruppen.

Advarslen skal være udfærdiget på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen derudover kan angives på andre sprog. Kontrolmyndighederne bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Det foreslås i *nr. 2*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at stoppe markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Bestemmelsen skal sikre, at det er muligt at hindre fortsat markedsføring af et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af produkter, der kan give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Det foreslås i *nr. 3*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at afhjælpe forhold, som ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt, eksempelvis at forbyde salg af produktet, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan både ske ved, at det tilbydes slutbrugeren, at manglen på produktet afhjælpes af den erhvervsdrivende eller ved at forbrugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele for at opnå den fornødne sikkerhed. I sidstnævnte situation vil den erhvervsdrivende kunne tilbyde sine kunder, at de kan fremsende kontaktdata, hvorefter de vil modtage de nødvendige reservedele. Denne løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger.

Uanset om udbedringen foretages af den erhvervsdrivende eller af forbrugeren vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af manglerne ved produktet, herunder også betale omkostningen til at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan både være relevant over for produkter, som allerede er solgt til forbrugeren, og over for produkter, som befinder sig på et lager.

Det foreslås i *nr. 4*, at den erhvervsdrivende kan påbydes at stoppe salg eller udlevering af produktet. Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, internetbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne. Ved et salgsstop forpligtes den erhvervsdrivende ikke til at returnere produkterne til et tidligere led i afsætningen af produktet, men alene til at ophøre med at sælge produktet. Påbud om salgsstop vedrører alene den konkrete erhvervsdrivende.

Salgsstop vil sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen er et led i en større omsætningskæde, da salgsstoppet kun vedrører eksempelvis distributøren og således ikke de detailbutikker, som produktet er solgt til.

I situationer hvor detailforhandler og importør er sammenfaldende, eller hvor der eksempelvis er tale om en erhvervsdrivende, der selv både producerer og sælger produktet, vil salgsstoppet være relevant, da produktet afsættes direkte til forbrugeren og der dermed ikke er yderligere erhvervsdrivende i afsætningskæden, som kan være relevante at omfatte af foranstaltningen.

Det foreslås i *nr. 5*, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at produktet tilbagetrækkes fra markedet effektivt og øjeblikkeligt. Det betyder, at den erhvervsdrivende påbydes at sikre, at de produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af forbrugerne, returneres til det tidligere led i afsætningen af produktet. Der vil således være tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes forbrugeren. Påbud om tilbagetrækning medfører en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at sikre, at produktet trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet. Foranstaltningen vil derfor typisk være relevant over for en fabrikant, importør eller distributør af produktet, da disse forpligtes til at kontakte de erhvervsdrivende, som produktet er afsat til.

med henblik på at trække produktet tilbage fra alle de erhvervsdrivende, som måtte udgøre et led i afsætningen af produktet.

Det foreslås i *nr. 6*, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at produktet tilbagekaldes fra brugerne. Der vil således være tale om enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af produkter, der ikke lever op til gældende regler og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren. Påbud om tilbagekaldelse anvendes kun, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse er relevant, hvis de risici, produktet frembyder, ikke kan forebygges på anden vis.

Den erhvervsdrivende tilrettelægger tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugeren. Det vil dog i praksis ikke være muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af produkter har et andet sigte end købelovens regler om forbruger køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse, er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Det vil som oftest fremgå af den information om tilbagekaldelsen, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Hvis der er tale om et brugt produkt, vil et påbud om tilbagekaldelse både kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt, og den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde. Påbud om tilbagekaldelse af produkter, som i brugt stand er solgt videre af privatpersoner, kan alene meddeles de erhvervsdrivende, der har udgjort et led i afsætningskæden, da produktet var nyt.

Den sidste og mest indgribende foranstaltning der beskrives i bestemmelsens *nr. 7*, er kontrolmyndighedens mulighed for at træffe afgørelse om at destruere produktet. Med destruktion menes, at det pågældende produkt gøres ubrugeligt.

Foranstaltningen vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko. Produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert.

Muligheden for at påbyde destruktion kan finde anvendelse, hvis det er den eneste måde, som er tilstrækkelig til at forhindre produktet i at blive tilbudt brugerne. Bestemmelsen kan desuden anvendes i situationer, hvor produktet udgør en fare i sig selv, hvorfor opbevaring af det vil være til fare for personer, husdyr eller ejendom eller hvor et produkt eksempelvis har en beskyttelsesfunktion, men grundet sine mangler ikke giver den fornødne beskyttelse, og der dermed reelt er risiko for sygdom, legemsbeskadigelse eller død.

Kontrolmyndigheden kan ikke påbyde en fabrikant, importør eller distributør at destruere produkter, der befinder sig hos slutbrugeren, og som derfor ikke længere er i deres besiddelse. Hvis kontrolmyndigheden tillige træffer afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos forbrugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktion.

Til § 22

I § 19 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, er det fastsat at kontrolmyndigheden kan forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, hvis det er farligt, samt eventuelt påbyde den pågældende at destruere produktet.

Efter § 21, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og § 20, stk. 1, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, kan kontrolmyndigheden forbyde salg, udlevering, installation og brug af produkter, der ikke overholder reglerne. Destruktion af produktet kan påbydes efter henholdsvis § 21, stk. 2, i elsikkerhedsloven og § 20, stk. 2, i gassikkerhedsloven.

I § 3 a, stk. 4, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om kontrolmyndighedens mulighed for at meddele påbud eller forbud. Denne hjemmel er udmøntet i § 32, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvoraf det fremgår at kontrolmyndigheden kan forbyde, at fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler gøres tilgængelige på markedet, hvis de ikke opfylder kravene, eller hvis de udgør en risiko for menneskers sundhed eller sikkerhed eller for andre samfundsinteresser. Destruktion af produktet kan påbydes efter bestemmelsens stk. 2.

Efter § 17, stk. 1, nr. 3, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, kan kontrolmyndigheden forbyde at produktet bringes i omsætning, gøres tilgængeligt på markedet eller ibrugtages. Efter bestemmelsens stk. 4 kan kontrolmyndigheden tillige påbyde, at produktet destrueres, når det udgør en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed.

Det foreslås i § 22, *stk. 1*, at kontrolmyndigheden kan forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, udlevere det eller tage det i brug, hvis produktet eller den erhvervsdrivende ikke lever op til denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret.

Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører kontrolmyndighedens mulighed for at træffe afgørelse om at et produkt ikke må sælges, udleveres eller tages i brug, når det ikke er i overensstemmelse med reglerne og det endnu ikke er markedsført eller bragt i omsætning.

Bestemmelsen tager bl.a. sigte på de situationer, hvor Toldstyrelsen i forbindelse med kontrol af produkter der kommer ind i Danmark fra lande uden for EU, bliver opmærksomme på et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Ifølge artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF om akkreditering og markedsovervågning kan toldmyndighederne suspendere frigivelse af et produkt, hvis det formodes at udgøre en alvorlig risiko for menneskers sikkerhed eller sundhed, det ikke er ledsaget af lovlignende dokumentation eller det uretmæssigt er påført CE-mærkning. Hvis frigivelse af et produkt er blevet suspenderet af toldmyndighederne, skal frigivelse ifølge forordningens artikel 28 ske, hvis ikke toldmyndighederne inden 3 arbejdsdage efter suspensionen har modtaget en meddelelse om, at kontrolmyndighederne har truffet foranstaltninger over for produktet. I den forbindelse vil kontrolmyndigheden kunne have behov for at forbyde, at farlige produkter bringes i omsætning.

De ovennævnte artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF om akkreditering og markedsovervågning erstattes af markedsovervågningsforordningens artikel 26 og 27. Bestemmelserne videreføres med den ændring, at toldmyndighederne fremover skal have modtaget meddelelse fra kontrolmyndigheden om, at suspension over for et produkt skal opretholdes, inden 4 arbejdsdage.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden kan påbyde den, forbuddet efter *stk. 1* retter sig mod, at destruere produktet på en forsvarlig måde.

Kontrolmyndigheden skal kunne reagere, hvis et produkt, der endnu ikke er markedsført, frembyder fare. Det er derfor vigtigt, at kontrolmyndigheden kan påbyde destruktion af produkter, der udgør en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed, så produktet gøres ubrugeligt og ufarligt. Påbud om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt. Det er ligeledes en forudsætning, at produktet ikke kan lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen kan eksempelvis bruges, når toldmyndighederne stopper et produkt, der udgør en alvorlig risiko, og ikke kan lovliggøres. På den måde kan det sikres, at produktet ikke ved en fejl eller en lovovertrædelse ender hos forbrugerne, eller andre slutbrugere eller sendes til et andet land. Det kunne dreje sig om defekte åndedrætsværn, kemikaliedragter, ulovligt elmateriel eller ulovligt gasmateriel, hvor der kan være en reel risiko for sygdom, legemsbeskadigelse eller død.

Er det ikke-overensstemmende produkt, der påbydes destrueret, en del af et sæt, hvor kun én eller flere enkeltdele ikke lever op til reglerne, kan de overensstemmende dele af sættet udleveres til modtageren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor produktet består af en gaskogebly med tilhørende gryder, og det alene er gasbrænderen, som ikke er i overensstemmende med reglerne. I det tilfælde vil gryderne kunne udleveres, mens gaskogeblyet tilbageholdes. Et andet eksempel er et sæt børnetøj bestående af trøje og bukser, hvor der på trøjen er snore i halsregionen, som er længere end det tilladte. I det tilfælde kan bukserne udleveres, mens den ikke-overensstemmende trøje tilbageholdes.

I *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at kontrolmyndigheden kan foranledige, at produktet destrueres, hvis dette ikke er sket inden for rimelig tid efter modtagelsen af påbuddet efter *stk. 2*. Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at udgifterne til destruktion afholdes af den, der har fået et påbud.

Med bestemmelsen foreslås det, at kontrolmyndigheden kan reagere, hvis den, der har modtaget et påbud efter *stk. 2*, ikke inden for rimelig tid har sørget for, at produktet er destrueret. I så fald kan kontrolmyndigheden foranledige, at produktet destrueres. Det indebærer, at kontrolmyndigheden eller en anden, som kontrolmyndigheden har indgået aftale med herom, kan foretage destruktionen af produktet. Det kan enten ske ved, at produktet destrueres på stedet eller at det sendes eller afhentes med henblik på destruktion. I nogle tilfælde kan kontrolmyndigheden således selv foretage destruktionen, men i andre tilfælde vil det som følge af produktets karakter være nødvendigt, at andre foretager destruktionen. Det kan f.eks. være tilfældet i forhold til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som kontrolmyndigheden ikke selv har mulighed for at destruere.

Det foreslås samtidig, at udgiften til destruktion efter *stk. 3, 1. pkt.*, bæres af modtageren af påbuddet efter *stk. 2*, da det er denne, der har ansvaret for at destruere produktet. Erhvervsministeriet finder det således rimeligt, at kontrolmyndighedens udgifter kan overvælttes på modtageren af påbuddet, da denne selv skulle have afholdt eventuelle udgifter i forbindelse med påbuddet.

Der findes ikke i hverken lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, eller lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer hjemmel til, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade, at ændre eller fjerne indholdet på onlinegrænseflader.

Det foreslås i § 23, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakten i dansk ret.

Bestemmelsen indebærer, at artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, i markedsovervågningsforordningen gennemføres.

Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde et produkt markedsføres eller helt at fjerne et produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en netbutik. Bestemmelsen tænkes også anvendt af kontrolmyndigheden til at få omtale af produktet fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere at fjerne farlige produkter fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen. Samtidig sikres det, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at en advarsel skal vises til slutbrugerne, når de benytter sig af grænsefladen f.eks. hvis et ulovligt produkt har været solgt fra onlinegrænsefladen. I så fald vil kunderne modtage information om dette, når de besøger netbutikken eller platformen.

Det er ikke muligt at fastslå udtømmende, hvad en onlinegrænseflade er, da der hele tiden sker udvikling inden for området. Umiddelbart er en online grænseflade enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver slutbrugere adgang til produkter eller indhold. I øjeblikket er det særligt hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, der bliver brugt i denne sammenhæng. Dette formodes dog at ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Til § 24

I de gældende regler, lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019 og lov nr. 155 om indretning m.v. af visse produkter af 20. februar 2013 med senere ændringer, findes der ikke mulighed for at blokere adgangen til hjemmesider eller andre onlinegrænseflader på baggrund af farlige eller uoverensstemmende produkter.

Det foreslås i § 24, at en onlinegrænseflade kan blokeres, hvis et påbud efter § 23 ikke er efterkommet, og hvis onlinegrænsefladen henviser til et produkt, der udgør en alvorlig risiko.

Det betyder, at en onlinegrænseflade kan blokeres, hvis et påbud efter § 23 ikke er efterkommet, og hvis onlinegrænsefladen henviser til et produkt, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2, i markedsovervågningsforordningen.

Kontrolmyndigheden skal kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et produkt, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter inden for EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for slutbrugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør kontrolmyndigheden kunne træffe

foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse skaden. Når et påbud efter § 23 ikke efterkommes, bør kontrolmyndigheden kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres.

Ved blokering forstås en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et produkt, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering medfører, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden har opnået rettens kendelse for at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden.

Kravet om, at der på onlinegrænsefladen henvises til et produkt, der udgør en alvorlig risiko, indebærer, at der f.eks. sælges eller anpriseres et produkt, der udgør en alvorlig risiko. Det afgørende er således, at forbrugere eller andre slutbrugere kan få et fejlagtigt indtryk af, at et produkt ikke udgør en alvorlig risiko, hvis dette er tilfældet. Omtale af et farligt produkt på en onlinegrænseflade kan dermed ikke i sig selv resultere i blokering af en onlinegrænseflade.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at afgørelse om blokering af en onlinegrænseflade træffes af domstolene ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring.

Imødekommes kontrolmyndighedens anmodning om blokering, skal kendelsen indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade der kan blokeres.

Efter *stk. 2, 2. pkt.*, skal de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, anføres i en kendelse, der tillader blokering af en onlinegrænseflade. Kendelsen kan til enhver tid omgøres af retten, jf. *stk. 2, 3. pkt.*

Det forudsættes endvidere, at såfremt kontrolmyndigheden bliver bekendt med, at grundlaget for kendelsen ikke længere er til stede skal kontrolmyndigheden hurtigst muligt foranledige, at blokeringen fjernes. Der pålægges dog ikke hermed kontrolmyndigheden en pligt til løbende at kontrollere blokerede hjemmesider.

Kontrolmyndigheden forudsættes at foretage underretning af den, som indgrebet retter sig mod, dvs. af lejeren (registranten) af den onlinegrænseflade, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinegrænsefladen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, kan underretning undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter *stk. 2*. Det indebærer bl.a., at udbyderne skal iværksætte en DNS-blokering af den hjemmeside, som rettens kendelse vedrører.

Kontrolmyndigheden vil i praksis videreformidle rettens kendelse til udbydere af informationssamfundstjenester, som derefter forestår den tekniske gennemførelse af en DNS-blokering.

Med udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste. Definitionen omfatter alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet omfatter endvidere fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks.

være tale om internetleverandører, serverejere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Det er hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det er dermed ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbydere at foretage.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

Det foreslås i *stk. 4*, at fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal kontrolmyndigheden snarest muligt forelægge sagen for domstolene. Domstolene afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes.

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning.

Sagen skal indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside.

Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Rettens afgørelse om ikke at godkende en blokering af en hjemmeside medfører i denne situation, at indgrebet ikke kan opretholdes, og at kontrolmyndigheden hurtigst muligt skal foranledige, at blokeringen fjernes.

Til § 25

Efter gældende ret er der i § 20, stk. 4, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, en mulighed for kontrolmyndigheden at påbyde enhver anden med tilknytning til produktet at bidrage til at begrænse og forhindre risici. Bestemmelsen tager sigte på alle andre end den, som har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet.

I henholdsvis § 21 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og § 20 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, er bestemmelserne vedrørende påbud og forbud udformet så de kan rettes mod enhver, og det følger af bemærkningerne til de to bestemmelser, at enhver skal forstås bredt og dermed ikke er afgrænset til led i afsætningskæden, men at også eksempelvis private eller handelsagenter er omfattet.

I § 3 a, stk. 4, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om kontrolmyndighedens mulighed for at meddele påbud eller forbud. Denne hjemmel er udmøntet i § 32 i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden kan meddele forbud og påbud. Det fremgår ikke hvem påbud eller forbud kan rettes imod og da reglerne er udmøntet i bekendtgørelsesform, er der ingen forarbejder, der belyser forholdet. Det må dog lægges til grund, at der ikke er tiltænkt en begrænsning i, hvem afgørelser kan rettes imod.

Af § 17, stk. 1, i lov nr. 155 om indretning m.v. af visse produkter af 20. februar 2013 med senere ændringer fremgår det, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om forhold, der er i strid med loven, med regler

udstedt i medfør af loven eller med Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765/2008/EF, herunder påbyde, at forholdene bringes i orden straks eller inden en frist. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at afgørelserne kan træffes i forhold til fabrikanter, importører og distributører m.v. Det fremgår ikke, hvem ”m.v.” omfatter.

Det foreslås i § 25, at hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet i medfør af § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, og § 23, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver anden, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Forslagets § 25 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Lovforslagets § 25 er dermed en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører overordnet kontrolmyndighedens mulighed for at træffe afgørelse over for andre end led i afsætningen af produktet.

Med bestemmelsen i § 25 kan kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt, bestemme, at enhver anden med tilknytning til produktet end led i afsætningen af produktet skal bidrage til at begrænse og hindre risici i at opstå. Den kravet vil kunne rettes imod, er enhver anden med direkte eller indirekte tilknytning til produktet, også selv om denne ikke er en erhvervsdrivende, og selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejeren af en onlinegrænseflade, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere. De understøtter på hver sin måde formidlingen af produktet til forbrugerne. Et andet eksempel kan være aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, og som derfor ikke er at betragte som en erhvervsdrivende, men alligevel vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen.

Hvori bidraget til at begrænse og hindre risici vil bestå vil afhænge af den konkrete sag. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Til § 26

Efter § 25, stk. 2, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, kan kontrolmyndigheden træffe foranstaltninger om at advare forbrugerne, afhjælpe faren, trække produktet tilbage fra markedet, tilbagekalde produktet fra forbrugerne eller destruere produktet, hvis det ikke er muligt at finde den, der har bragt produktet på markedet, eller vedkommende ikke efterlever et påbud eller forbud.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis kontrolmyndigheden ikke kan finde den, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, eller ikke kan få den pågældende til at efterleve afgørelsen, der er meddelt, kan myndigheden træffe de foranstaltninger, der er nævnt i § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, og § 23, på den pågældendes vegne.

Det følger i naturlig forlængelse af hensynet til brugernes sikkerhed og lige konkurrence mellem virksomheder, at der skal sættes ind over for produkter som ikke lever op til reglerne – også selvom det ikke er muligt at finde den, der er ansvarlig for produktets sikkerhed eller den pågældende ikke efterlever påbud eller forbud truffet på baggrund af produktets uoverensstemmelse.

Kontrolmyndigheden kan benytte sig af de foranstaltninger, der er anført i forslaget § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, og § 23, og skal i den forbindelse foretage samme afvejning, som når den udsteder et påbud eller forbud. Det vil sige, at der skal tages stilling til hvilken foranstaltning, det er proportionalt at anvende.

Efter § 25, stk. 2, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, kan kontrolmyndigheden kræve omkostningerne for foranstaltninger truffet efter bestemmelsen stk. 1 refunderet af den, som myndigheden har handlet på vegne af.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden kan kræve omkostningerne som følge af de foranstaltninger, myndigheden har truffet efter stk. 1, refunderet af afgørelsens modtager.

Forslaget giver hjemmel til, at myndigheden kan kræve de omkostninger, den har afholdt i forbindelse med, at den har truffet foranstaltninger i medfør af stk. 1, refunderet af den, der skulle have afholdt dem. Der er således tale om en videreførelse af den gældende bestemmelse herom.

Bestemmelsen er hovedsageligt relevant i de situationer, hvor myndigheden har grebet ind, fordi en afgørelse ikke er fulgt. Stk. 2 vil som udgangspunkt ikke have nogen betydning i de situationer, hvor det ikke er muligt at finde den, en afgørelse skulle have været rettet imod, da det så heller ikke vil være muligt at finde den, det økonomiske krav ville kunne rettes imod. Hvis vedkommende på et senere tidspunkt dukker op, vil det afhængigt af omstændighederne være muligt at rejse kravet om refusion over for den pågældende.

Til § 27

Efter § 24 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, kan kontrolmyndigheden kræve, at den, der er pålagt foranstaltninger, oplyser myndigheden om, hvordan forholdsregler eller foranstaltninger er udført samt om effekten heraf.

Det foreslås i § 27, at kontrolmyndigheden kan kræve, at den, som er pålagt at træffe foranstaltninger i medfør af § 19, stk. 2 og 3, §§ 20 og 21, § 22, stk. 1 og 2, § 23, § 24, stk. 1, og § 25, oplyser myndigheden om, hvordan foranstaltningerne er truffet, og om effekten heraf.

Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden kan kræve at få oplysninger om hvordan den eller de foranstaltninger den erhvervsdrivende er blevet påbudt forløber eller om et forbud bliver fulgt uden nødvendigvis at foretage en opfølgende fysisk kontrol. Det kan eksempelvis være oplysninger om, hvor mange enheder af produktet den erhvervsdrivende har fået retur i forbindelse med en tilbagekaldelse af et produkt. Det vil bero på myndighedens konkrete vurdering, om der er behov for at kræve sådanne oplysninger. Hvis der er tale om et påbud, vil kravet om oplysningerne sædvanligvis blive stillet som et led i påbuddet, mens der vil blive anmodet særskilt herom, hvis der er tale om en foranstaltning, som producenten har truffet på egen foranledning.

Oplysningerne er væsentlige for kontrolmyndighedens vurdering af, om effekten af den foranstaltning, der er truffet, har været tilstrækkelig. Det vil sige, om der er advaret i behørigt omfang, om de farlige produkter enten er blevet ændret, fjernet fra markedet, kaldt tilbage fra forbrugerne eller er blevet destrueret, hvis det har været nødvendigt. I det omfang det i forbindelse med myndighedernes opfølgning viser sig, at foranstaltningerne ikke har været tilstrækkelige, vil der således kunne iværksættes yderligere tiltag med henblik på at sikre, at forbrugerne eller andre slutbrugere ikke udsættes for farlige produkter eller at der sælges produkter, der ikke lever op til reglerne.

Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod selvinkriminering. Er der konkret mistanke om, at det vil fremgå af oplysningerne, at den pågældende har begået en strafbar handling, kan det ikke kræves, at oplysningerne udleveres. I et sådant tilfælde må sagen overlades til politiets efterforskning.

Til § 28

Efter § 29, stk. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, skal kontrolmyndigheden oplyse offentligheden om faren ved et produkt, herunder kendetegn ved produktet, risikoens art, de trufne foranstaltninger og anvisninger om hvordan forbrugeren bør forholde sig. Det følger af § 29, stk. 3, at kontrolmyndigheden kan undlade offentliggørelse såfremt det vurderes at være unødvendigt. Efter gældende ret i henholdsvis § 23, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og § 23, stk. 1, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, kan kontrolmyndigheden oplyse offentligheden om faren ved et produkt, når kontrolmyndigheden har meddelt et påbud eller forbud efter loven. På anvendelsesområdet for lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, har man efter praksis benyttet hjemlen i § 29, stk. 1, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019. Af § 15 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer fremgår tilsvarende bestemmelsen i den gældende lov om produktsikkerhed, at kontrolmyndigheden kan oplyse offentligheden om faren ved et produkt, herunder kendetegn ved produktet, risikoens art, de trufne foranstaltninger og anvisninger om, hvordan forbrugeren bør forholde sig.

Det foreslås i *stk. 1*, at kontrolmyndigheden skal oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, markedsovervågningsforordningen eller EU-retsakter, der er angivet i markedsovervågningsforordningens bilag I, hvor det er påkrævet at implementere hele eller dele af retsakterne i dansk ret, herunder om 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet, 2) risikoens art, hvor dette er relevant, 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Forslagets § 28 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører overordnet kontrolmyndighedens mulighed for at offentliggøre oplysninger om et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne. Forskellene fra gældende ret er, at den foreslåede § 28 gør det til en pligt for kontrolmyndigheden at offentliggøre oplysninger om produkter, der ikke lever op til reglerne og at bestemmelsen ikke fokuserer på fare, men derimod på overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at kontrolmyndigheden i modsætning til i dag også skal offentliggøre oplysninger om et produkt, der lider af formelle mangler og ikke kun farlige materielle mangler.

Offentliggørelsen har til formål at medvirke til at skabe et marked, der både er mere sikkert og i højere grad i overensstemmelse med reglerne, fordi der hurtigt kan oplyses om en konkret uoverensstemmelse til en bredere kreds af f.eks. brugere og distributører.

Offentliggørelse af oplysninger om et produkt vil tidligst kunne forekomme, når det er konstateret, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at der ikke kan ske offentliggørelse før kontrolmyndigheden konkret har vurderet, om produktet lever op til reglerne. Det kræves ikke, at der i øvrigt er foretaget indgreb mod produktet.

Selve offentliggørelsen kan ske på flere måder, f.eks. ved at lægge oplysningerne på internettet via kontrolmyndighedens hjemmeside eller de sociale medier. Det kan også ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal

kontrolmyndigheden finder mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere. Produkter, der hører under Sikkerhedsstyrelsens ressort eller markedsovervågning, kan dog altid findes i databasen på Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside efter offentliggørelse.

Forslagets stk. 1, *nr. 1*, om at relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet skal oplyses, betyder, at kontrolmyndigheden i sin offentliggørelse om det uoverensstemmende produkt skal offentliggøre alle nødvendige informationer til at identificere produktet. Bestemmelsen giver hjemmel til at offentliggøre alle nødvendige oplysninger til identifikation af produktet, herunder beskrivelse af produktet, billedmateriale og informationer om navn og adresse på tidligere afsætningsled. I de tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at oplyse om virksomheden, der f.eks. har fremstillet produktet, og denne virksomhed er en enkeltmandsvirksomhed, kan offentliggørelsen således berøre personoplysninger.

Forslagets stk. 1, *nr. 2*, om at risikoens art, hvor dette er relevant, skal oplyses, betyder at offentligheden skal vide hvilke eventuelle farer, der kan være ved forsæt brug af produktet.

Forslagets stk. 1, *nr. 3 og 4*, om at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvilke foranstaltninger der er truffet, og om hvordan offentligheden bør forholde sig, betyder, at offentliggørelsen skal fortælle om hvilke tiltag den erhvervsdrivende har gjort eller er i gang med at gøre for at produktet bringes i overensstemmelse med de relevante produktspecifikke regler eller fjerne produktet fra markedet. Ved offentliggørelsen gives brugeren således de oplysninger, der gør det muligt f.eks. at stoppe brugen af produktet og levere det tilbage til sælgeren.

Af § 29, stk. 2, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at kontrolmyndigheden alene kan offentliggøre oplysninger, der har karakter af forretningshemmeligheder, hvis dette er nødvendigt for at beskytte forbrugerens sundhed og sikkerhed. Tilsvarende fremgår af § 23, stk. 2, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 23, stk. 2, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og § 16 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer. På anvendelsesområdet for lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, gælder tilsvarende, da man her anvender hjemlen i § 29, stk. 2, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kun kan videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed. Forslagets § 28, stk. 2, adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører begrænsningen i kontrolmyndighedens adgang til at offentliggøre oplysninger, der har karakter af forretningshemmeligheder som led i oplysning af offentligheden om produkter, der medfører en risiko for menneskers sikkerhed og sundhed. Anvendelsesområdet for § 28, stk. 2 er dermed, i overensstemmelse med gældende ret, smallere end anvendelsesområdet for stk. 1, idet det alene er muligt at offentliggøre oplysninger med karakter af forretningshemmeligheder i sager om produkter, der er forbundet med en risiko, i modsætning til stk. 1, hvor det er tilstrækkeligt, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Det påhviler kontrolmyndigheden at sikre, at de oplysninger, der har væsentlig økonomisk betydning for den pågældende virksomhed, og som derfor kan betegnes som forretningshemmeligheder, ikke viderebringes. De oplysninger, som myndighederne kommer i besiddelse af, kan ofte være følsomme og af stor økonomisk og konkurrencemæssig betydning for virksomheden. Det er derfor af væsentlig betydning for, om virksomhederne stiller de nødvendige oplysninger til rådighed for myndighedernes kontrol, at de ikke behøver at frygte for, at oplysningerne, som har karakter af forretningshemmeligheder, bliver

offentliggjort, medmindre det er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed. I de situationer, hvor det er nødvendigt af hensyn til at beskytte forbrugernes sikkerhed og sundhed, vil oplysningerne dog kunne viderebringes, selv om de indeholder forretningshemmeligheder. Der vil være tale om helt særegne situationer, hvor de oplysninger, der ikke kan betegnes som forretningshemmeligheder, ikke vil være tilstrækkelige til at sikre offentligheden den information, der gør det muligt at undgå, at der opstår fare.

Kontrolmyndigheden har ved vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at offentliggøre de pågældende oplysninger, pligt til at høre den berørte virksomhed. Herefter foretager kontrolmyndigheden en afvejning af den økonomiske betydning for virksomheden og forbrugernes sikkerhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at kontrolmyndigheden kan undlade at offentliggøre oplysninger efter *stk. 1*, hvis offentliggørelse vurderes at være unødvendig.

I situationer, hvor offentliggørelse ikke vil tjene noget formål, kan kontrolmyndigheden undlade at offentliggøre oplysninger om produktet. Det kan eksempelvis være, hvor der alene er bragt et fåtal af produktet i omsætning, og at disse allerede er tilbagekaldt og modtaget hos den erhvervsdrivende, hvorfor der som udgangspunkt ikke er behov for yderligere advarsler og offentliggørelse.

Til § 29

I § 26 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, er der hjemmel til at forbyde produkter ved bekendtgørelse, hvis myndigheden skønner dette nødvendigt af hensyn til at forhindre en bred kreds af forbrugere i at blive udsat for farlige produkter, eller fordi antallet af fabrikanter, importører eller distributører med relation til produktet er meget stort og disse er af forskelligartet karakter. Bestemmelsen er hidtil kun anvendt i et begrænset omfang f.eks. over for gulvlysestager og vandyoyoer. I lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer findes i § 21 hjemmel til at fastsætte supplerende administrative regler til EU-retsakterne på området. Denne lov finder kun anvendelse på produkter, der er harmoniseret af EU, og er således ikke gældende for produkter reguleret nationalt.

Det foreslås i § 29, at hvis kontrolmyndigheden skønner det nødvendigt, herunder for at forhindre en bred kreds af forbrugere i at blive udsat for farlige produkter, eller fordi antallet af fabrikanter, importører eller distributører med relation til produktet er meget stort og disse er af forskelligartet karakter, kan forbud i medfør af § 22, *stk. 1*, udstedes ved bekendtgørelse.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne anvendes, når kontrolmyndigheden vurderer, at der er så mange implicerede parter i forbindelse med et konkret farligt produkt, at den eneste hensigtsmæssige måde at gribe ind på er ved administrativt at fastsætte nærmere regler.

Bestemmelsen forventes fremover kun at blive anvendt i ganske særlige situationer. Det kan f.eks. være, hvis der er tale om et produkt, der kun sælges i Danmark, hvis salget af produktet har været meget omfattende, eller hvis produktet sælges i mange forskelligartede butikker, og et indgreb efter forslagens øvrige bestemmelser vil kræve uforholdsmæssigt mange ressourcer.

Det er ikke hensigten, at hjemlen skal anvendes til udstedelse af regler, der implementerer EU-retsakter, herunder kommissionsbeslutninger. Sådanne regler udstedes med hjemmel i forslagens § 7.

Til § 30

I den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, findes der ingen hjemmel til registersamkøring i kontroløjemed. Det gør der til gengæld i § 14 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og i § 13 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, hvor der er hjemmel til at registersamkøre oplysninger fra egne registre og offentligt tilgængelige oplysninger, der er indhentet hos andre offentlige myndigheder, samt indhente ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige myndigheder. I § 13, stk. 3, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, er der tillige hjemmel til at indhente ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra godkendte gasdistributionsselskaber, som selskaberne har indhentet i forbindelse med den sikkerhedstekniske overvågning. I lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer findes der ikke en hjemmel til registersamkøring.

Det foreslås i *stk. 1*, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Det foreslås således, at der indføres bestemmelser, som giver kontrolmyndigheden hjemmel til at indsamle, behandle og foretage samkøring af data i kontroløjemed. Behovet for bestemmelsen i *stk. 1* begrundes i, at kontrolmyndigheden ved hjælp af indsamling og behandling af data kan lette udførelsen af kontrollerne. Bestemmelsen kan alene anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportionalt i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Det er hensigten med bestemmelsen, at der vil være tale om indsamling og behandling af oplysninger vedrørende virksomheder eller ikke-følsomme oplysninger om personer, herunder enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type oplysning, herunder også andre personoplysninger.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.3.2.

Kontrolmyndigheden kan med bestemmelsen i *stk. 1* foretage samkøring i kontroløjemed, blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Bestemmelsen kan anvendes til at indsamle, behandle og samkøre offentligt eller ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder eller oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Der kan være tale om oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), oplysninger fra Bygnings- og Boligregistret (BBR) og oplysninger fra Fødevarestyrelsens og Arbejdstilsynets smileyordninger.

Dette vil bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden bliver i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Formålet er således en mere effektiv og proportional kontrol på hvilket grundlag kontrolmyndigheden kan vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger er mest hensigtsmæssige at anvende. Hermed opnås en yderligere kvalificering af den proportionalitetsvurdering, der skal foretages af kontrolmyndigheden med henblik på at sikre, at det proportionelle middel anvendes i udførelsen af kontrollen.

Som eksempel herpå kan nævnes den situation, hvor kontrolmyndigheden har oplysninger om faren ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt det pågældende produkt er på det danske marked. I en sådan situation vil oplysninger fra Toldstyrelsen om antallet af importerede varer kunne være med til at præcisere kontrolmyndighedens risikovurdering. Der kunne også være tale om oplysninger fra Beredskabsstyrelsen om formodede brandårsager, brandplaceringer og skadede objekter, som kan kvalificere sandsynligheden og give indikationer på effekten af gennemførte aktiviteter.

Indhentelse, behandling og samkøring af oplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen om registersamkøring og sammenstilling i kontroløjemed, herunder reglerne

om sikkerhedsforanstaltninger og logning. Det bemærkes i den forbindelse, at kontrolmyndigheden kan behandle personoplysninger efter databeskyttelseslovens § 6, stk. 1, jf. artikel 6, stk. 1, litra e i databeskyttelsesforordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i *stk. 1*, er i besiddelse af.

Den foreslåede bestemmelse omfatter dermed alle øvrige oplysninger, som kontrolmyndigheden er i besiddelse af. Det kan eksempelvis være oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden, som følge af deres indberetningspligter i kontrolmyndighedens lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Reglen vil blive anvendt til at udnytte kontrolmyndighedens eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning også på tværs af myndighedens områder. Det vurderes primært at være nødvendigt, at anvende oplysningerne i kontroløjemed, hvorfor bestemmelsen er begrænset hertil.

Med bestemmelsen i *stk. 3* foreslås det, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Baggrunden for bestemmelsen er, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Kontrolmyndigheden har derfor behov for, at der kan indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning.

Bestemmelsen sikrer således en klar hjemmel til, at der fra private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer kan indhentes og samkøres data.

Der kan eksempelvis være tale om oplysninger fra administratoren af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner fra DK Hostmaster.

Det foreslås, at muligheden for at indhente og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger alene skal anvendes i de tilfælde, hvor det har sammenhæng med kontrolmyndighedens kontrolopgaver. En samkøring af oplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen.

Bestemmelsen begrænses samtidig af bestemmelserne om retten til ikke at inkriminere sig selv m.v., som følger af § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter.

Endelig sker indsamlingen og samkøringen af data under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Til § 31

I de gældende regler er der ikke generel hjemmel til at kontrollere, om privatimporterede produkter fra tredjelande opfylder de relevante regler. Der er dog praksis for, at Toldstyrelsen i begrænset omfang tilbageholder visse produkter til private, fundet ved stikprøvekontrol i lufthavne, ved andre grænser eller i distributionscentre. Kontrollen hjemles i de almindelige kontrolbestemmelser i toldloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 28 af 11. januar 2018. Det er hovedsageligt farligt gas- og elmateriel og fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som tilbageholdes. I § 19 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og § 18 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, er der hjemmel til at udtage disse produkter til kontrol uden betaling, og til efterfølgende at teste produktet. Det

fremgår af bemærkningerne til gassikkerhedsloven, at muligheden for at udtage produkter til brug for kontrollen er udvidet til at omfatte alle led fra fabrikant til forbruger. Bestemmelserne anvendes i dag til at kontrollere el- og gasprodukter, hvilket kan resultere i en afgørelse om, at produktet ikke må tages i brug, eller at det skal destrueres. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde frigivelsen af produktet, hvis det udgør en fare. Toldstyrelsens kontrol i almindelighed retter sig dog primært mod erhvervsforsendelser og import i erhvervssammenhæng. Der er ikke en eksplicit hjemmel til at åbne forsendelser til modtagere, som ikke er erhvervsdrivende, med det formål at kontrollere indeholdte produkters sikkerhed eller overensstemmelse med produktspecifikke regler.

Som noget nyt foreslås det derfor i *stk. 1, 1. pkt.*, at Toldstyrelsen yder kontrolmyndigheden bistand til gennemførelsen af kontrollen efter § 15. Det foreslås endvidere i *stk. 1, 2.pkt.*, at erhvervsministeren efter forhandling med skatteministeren kan fastsætte nærmere regler herom, herunder at Toldstyrelsen kan tilbageholde et produkt, hvor modtageren af produktet ikke er erhvervsdrivende, og at Toldstyrelsen kan tilbageholde et produkt i lufthavne, havne eller grænseovergange eller lignende, hvor den, der indfører produktet, ikke er erhvervsdrivende, hvis de pågældende produkter formodes ikke at være i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller forordninger inden for denne lovs anvendelsesområde.

Bestemmelsen i *stk. 1, 1. pkt.*, skal præcisere, at Toldstyrelsen skal kunne bistå kontrolmyndigheden. Samtidig foreslås det i bestemmelsens *stk. 1, 2. pkt.*, at der administrativt kan fastsættes nærmere regler om, hvordan Toldstyrelsen bistår kontrolmyndigheden. Det er således hensigten med bestemmelsen, at der som noget nyt kan etableres hjemmel til, at Toldstyrelsen kan tilbageholde forsendelser af produkter til private modtagere, når det formodes, at et produkt ikke lever op til reglerne, og at Toldstyrelsen kan standse samme produkter, når privatpersoner selv indfører produkterne til Danmark.

Forsendelser afsendt fra en anden medlemsstat i EU formodes ikke at udgøre samme risiko, da produktet i den situation er bragt i omsætning i EU-rettens forstand. Reglerne vil således skulle fastsættes med særligt sigte på de situationer, hvor Toldstyrelsen bliver opmærksom på et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne i forbindelse med kontrol af forsendelser, der kommer ind i Danmark fra lande uden for EU, og hvor modtageren ikke er erhvervsdrivende. Det kan eksempelvis være et produkt, som ikke er CE-mærket, eller som ikke lever op til de sikkerhedsmæssige krav til den pågældende produkttype. I det tilfælde bør Toldstyrelsen på vegne af kontrolmyndigheden kunne tilbageholde produktet med henblik på nærmere vurdering hos kontrolmyndigheden af produktets overensstemmelse med reglerne. Derfor lægges der med lovforslaget op til, at erhvervsministeren efter forhandling med skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om den praktiske kontrol med de pågældende produkter.

De fastsatte regler skal ligeledes tage særligt sigte på de situationer, hvor det pågældende produkt kommer ind i Danmark som en del af en persons bagage eller andet rejsegods, og skal give hjemmel til, at Toldstyrelsen også i disse tilfælde kan tilbageholde produkter, hvis der er formodning for, at produktet ikke er i overensstemmelse med de produktspecifikke regler. Et eksempel, på hvor bestemmelsen vil finde anvendelse, er i den situation, hvor ejeren af produktet bliver stoppet i lufthavnen og har det pågældende produkt med hjem i kufferten efter en udlandsrejse i et land uden for EU, eller hvor produktet bliver fundet i forbindelse med undersøgelser af transportmidler ved grænseovergange.

Bestemmelsen omfatter ovennævnte situationer, men er ikke begrænset hertil. Det kan ligeledes være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan kontrollen i praksis skal foregå.

Det vil være en forudsætning for Toldstyrelsens bistand til kontrolmyndigheden, at der tilføres finansiering til kontrolopgaven i relation til de produktområder, hvor der ikke allerede i dag er hjemmel til at føre kontrol. Erhvervsministeren vil således først efter forhandling med skatteministeren og ved tilførsel af midler kunne fastsætte regler om Toldstyrelsens bistand. En sådan tilførsel vil bero på en konkret ressourcebetragtning.

Baggrunden for bestemmelsen er, at det i højere grad skal sikres, at forbrugerne ikke udsættes for produkter, der ikke lever op til reglerne for produkter og produkters sikkerhed, herunder særligt produkter, der indebærer en risiko for forbrugeren eller andre end forbrugeren selv. Derfor er det hensigten, at kontrollen med de pågældende produkter skal styrkes.

Antallet af produkter, der købes via internettet uden om danske eller europæiske mellemmand, har de senere år været voksende. Produkter købt uden for EU lever ikke nødvendigvis op til danske eller EU-harmoniserede produktregler. I mange tilfælde kan det være svært eller umuligt for forbrugerne at vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med produktreglerne. Det er ikke forbrugernes opgave eller ansvar at sikre, at et produkt lever op til de relevante produktkrav, hvis det købes og leveres direkte til EU. Det er alene den, der sælger produktet til forbrugeren, der har ansvar for, at produktet er i overensstemmelse med de relevante produktregler. For nogle forbrugere har regelefterlevelsen og sikkerheden formentlig ikke stor betydning, idet der er formodning for, at produkterne i høj grad købes på grund af en lav pris.

Dette betyder samtidig, at der er et væsentligt konkurrencemæssigt hensyn til de danske og europæiske virksomheder, der efterlever produktreglerne. Det kan være dyrere at producere produkter, der er i overensstemmelse med produktreglerne. Derfor kan der være et konkurrenceforvridende element i, at virksomheder, som producerer eller handler med overensstemmende produkter, skal konkurrere med virksomheder, som i mindre grad bruger ressourcer på at efterleve reglerne.

Som følge heraf er det vurderingen, at det er nødvendigt med en tilstrækkelig klar hjemmel i lovgivningen til, at Toldstyrelsen bistår kontrolmyndigheden med kontrol af produkter købt uden for EU, og at der kan fastsættes nærmere regler herom.

Det er en forudsætning, at produktets tilbageholdelse ikke kan strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for, at kontrolmyndigheden kan afklare, om produktet er i overensstemmelse med reglerne. Kontrolmyndigheden skal i den forbindelse sikre, at sagen afklares uden unødigt ophold for derved at mindske eventuelle gener over for modtageren. Udgangspunktet efter markedsovervågningsforordningens artikel 27, litra a, er fire hverdage, hvilket vurderes at være passende for langt størstedelen af sagstyperne. Skal produktet testes eller på anden vis underlægges nærmere undersøgelse forlænges sagsbehandlingsstiden dog, og reglerne skal således tage højde for dette.

Såfremt modtageren af forsendelsen er erhvervsdrivende, vil situationen skulle behandles efter reglerne i lovforslagets § 21. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne hertil.

Videre foreslås som noget nyt i *stk. 2*, at erhvervsministeren i regler fastsat i medfør af *stk. 1* endvidere kan fastsætte, hvordan kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at et produkt ikke er i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller forordninger inden for denne lovs anvendelsesområde, og om produktet kan konfiskeres og destrueres.

Det er vigtigt, at kontrolmyndigheden kan påbyde destruktion af produkter, der udgør en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed, så det pågældende produkt gøres ubrugeligt og ufarligt. En afgørelse om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt. Det vil eksempelvis være tilfældet i en

situation, hvor produktet udgør en fare i sig selv, hvorfor alene opbevaring heraf vil være til fare for personer, husdyr eller ejendom eller hvor et produkt eksempelvis har en beskyttelsesfunktion, men grundet sine mangler, ikke giver den fornødne beskyttelse, og der dermed reelt er risiko for sygdom, legemsbeskadigelse eller død. Udgiften for destruktionsen bør bæres af kontrolmyndigheden i sager, der falder under denne bestemmelse.

På den baggrund foreslås det derfor, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kontrolmyndighedens afgørelser om produkters overensstemmelse med reglerne, og om at produkter kan konfiskeres og destrueres.

Reglerne skal fastsættes ud fra almindelige proportionalitetsbetragtninger. Det betyder, at hvis produkter ikke er i overensstemmelse med reglerne, men ikke udgør en alvorlig risiko, eksempelvis produkter behæftet med formelle fejl eller en lav risiko, kan kontrolmyndigheden ikke træffe afgørelse om konfiskation og destruktion. I stedet kan produktet afvises ved grænsen og returneres til afsenderen.

Er det ikke-overensstemmende produkt en del af et sæt, hvor kun én eller flere enkeltdele ikke lever op til produktreglerne, kan de overensstemmende dele af sættet udleveres til modtageren. Det kunne eksempelvis være tilfældet, hvor produktet består af et gaskogebles med tilhørende gryder, og det alene er gasbrænderen, som ikke er i overensstemmelse med reglerne for gasmateriel. I det tilfælde vil gryderne kunne udleveres, mens gaskogebleset tilbageholdes. Et andet eksempel kunne være et sæt børnetøj bestående af trøje og bukser, hvor der på trøjen er snore i halsregionen, som er længere end det tilladte. I det tilfælde kan bukserne udleveres, mens den ikke-overensstemmende trøje tilbageholdes.

Opstår der i forbindelse med anvendelsen af de nærmere fastsatte regler et erstatningskrav fra modtageren af forsendelsen, skal kravet rettes mod den, der har solgt produktet, som ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.2.

Til § 32

For forbrugerprodukter er der i de specielle bemærkninger til § 1 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, nævnt, at hvis et produkt, der er leveret i tilknytning til en tjenesteydelse, vurderes at være farligt, vil produktet fortsat være omfattet af loven. Denne formulering har dannet grundlag for en praksis om, at i en udlejningssituation skal det udlejede produkt være sikkert, hver gang det udlejes.

På elsikkerhedslovens, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, og gassikkerhedslovens, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, områder findes der i de gældende bekendtgørelser om installationer regler, om at udlejer skal sikre vedligeholdelsen af el- og gasprodukter, der anvendes til udlejning, så de ikke udgør en fare for personer, husdyr eller ejendom.

Som noget nyt foreslås det i § 32, stk. 1, at den, der som privatperson eller i sameje mellem privatpersoner, stiller et produkt til rådighed for andre mod vederlag eller anden modydelse, skal vedligeholde produktet i henhold til fabrikantens anvisninger. Bestemmelsen skal imødekomme deleøkonomi-konstellationer. Det forventes, at der inden for kort tid vil komme flere koncepter, hvor det vil være muligt f.eks. at låne/leje en hæklipper eller en slagboremaskine af en anden privat i nabolaget, så den enkelte ikke behøver at eje produktet selv. I dag findes allerede eksempler på, at familiemedlemmer eller naboer slår sig sammen om at købe et produkt og skiftes til at benytte det. Det gør sig f.eks. gældende ved køb af haveredskaber og snerydningsudstyr, men også festtelte og andre produkter, som ikke anvendes så ofte. Bestemmelsen

omfatter ikke de tilfælde, hvor en privatperson eksempelvis låner sin grill til sin nabo. Her gælder de almindelige erstatningsretlige principper.

I *stk. 2* foreslås det, at den juridiske person, der stiller et produkt til rådighed mod vederlag eller vederlagsfrit, skal sikre, at produktet anvendes og vedligeholdes i henhold til fabrikantens anvisninger.

En juridisk person kan være en virksomhed i selskabsform, men det kan også være eksempelvis en grundejerforening, fond eller sportsklub.

Denne bestemmelse er primært rettet mod deleøkonomiske tjenesteudbydere, der selv ejer de produkter, der udlånes eller udlejes. Det er underordnet om produktet stilles til rådighed gratis, mod betaling eller anden form for modydelse. I denne sammenhæng skal anvendelsen forstås på den måde, at det skal sikres, at det produkt, der stilles til rådighed, er egnet til at blive brugt mange gange og af forskellige brugere.

Visse produkter på lovforslagets område er tillige dækket af § 30 i arbejdsmiljøloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1084 af 19. september 2017 med senere ændringer, om bl.a. apparater, redskaber, maskiner, tekniske hjælpemidler og personlige værnemidler. Lovforslaget ændrer ikke på dette. Reglen skal alene udfylde, hvor der ikke findes regler for produktet i forvejen. Det gælder f.eks. hoppeborge, der udlejes til børnefødselsdage eller en foodtruck med gasapparater, der udlejes til en kok eller lignende.

Det foreslås i *stk. 3*, at ved erhvervmæssig udlejning af et produkt skal udlejer sikre, at det udlejede er vedligeholdt og i overensstemmelse med reglerne. Udlejer skal desuden instruere brugeren af produktet i sikker anvendelse af det udlejede. Heri ligger også en forpligtelse til at sikre, at produktet er egnet til udlejningsformålet.

Visse produkter på lovforslagets område er tillige dækket af § 30 i arbejdsmiljølovens, jf. lovbekendtgørelse nr. 1084 af 19. september 2017 med senere ændringer, om bl.a. apparater, redskaber, maskiner, tekniske hjælpemidler og personlige værnemidler. Det er ikke intentionen at ændre på dette. Reglen skal alene udfylde, hvor der ikke findes regler for produktet i forvejen. Det gælder f.eks. hoppeborge, der udlejes til børnefødselsdage eller en foodtruck med gasapparater, der udlejes til en kok eller lignende.

Til § A

Lattergas er ikke omfattet af produktspecifik regulering, og er derfor omfattet af de generelle krav i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019. Sikkerhedsstyrelsen udøver i dag kontrol på området efter §§ 4, 5 og 13 i lov om produktsikkerhed.

Det betyder, at Sikkerhedsstyrelsen alene fører kontrol med salg af lattergas, som åbenlyst sælges til beruselsesformål. Efter styrelsens vurdering er det svært at bevise, hvornår salg af lattergaspatroner sker til beruselsesformål. På den baggrund ønsker regeringen at tage yderligere skridt for at komme salg af lattergaspatroner til beruselsesformål til livs, og det skal bl.a. ske ved hjælp af en aldersbegrænsning.

Det foreslås i *stk. 1*, at lattergas ikke må sælges eller markedsføres i Danmark til forbrugere under 18 år.

Med bestemmelsen gøres salg af lattergaspatroner til forbrugere under 18 år ulovligt. Sundhedsstyrelsens udgivelse "Lattergas fra gaspatroner – Udbredelsen blandt elever på ungdomsuddannelser" fra 19. november 2019 peger på, at der i Danmark og især i hovedstadsregionen er et højt antal af unge, der har prøvet at inhalere lattergas. Bestemmelsen skal derfor tjene som en beskyttelse mod risikoen og det potentielle misbrug, som nogle unge under 18 år kan udvikle ved anvendelse af lattergas til beruselsesformål. Derudover er hensigten med bestemmelsen at fjerne den bevismæssige usikkerhed, der hidtil har været på området.

Dermed vil alle tilfælde, hvor der sælges lattergas til forbrugere under 18 år, være en ulovlig handling, som kan straffes med bøde, jf. lovforslagets § E, stk. 1.

Det foreslås, at bestemmelsen skal gælde uanset, om der er tale om erhvervsdrivende eller private, som sælger lattergas. Dermed vil der ikke alene være tale om forbud i relation til almindelige detailsalg i overensstemmelse med købelovens definition af forbrugerkøb i almindelighed. Bestemmelsen betyder, at en forbruger ikke må sælge lattergas til en anden forbruger, hvis salget er i strid med aldersbegrænsningen.

Sælger er ansvarlig for at sikre, at en forbruger, som køber lattergas, ikke er under 18 år.

Det foreslås i *stk. 2*, at lattergas ikke må indføres til Danmark af forbrugere under 18 år.

I forlængelse af *stk. 1* foreslås det, at forbrugere under 18 år ikke skal kunne indføre lattergas til Danmark. Bestemmelsen skal sikre, at forbrugere under 18 år ikke omgår *stk. 1* ved lovligt at købe eller hente lattergas i udlandet for derefter at medbringe, sende eller på anden måde indføre lattergas til Danmark.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.

Til § B

Der er ikke i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, eller i anden regulering fastsat regler om et alderskontrollsystem ved salg af lattergas på internettet.

Det foreslås i *stk. 1*, at forhandlere af lattergas ved internethandel rettet mod forbrugere skal drive et effektivt alderskontrollsystem.

Sikkerhedsstyrelsen har igennem markedsovervågningen af lattergas igennem flere år konstateret, at lattergas er let tilgængeligt at købe på internettet, herunder også på mange danske hjemmesider. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at der er et væsentligt behov for et alderskontrollsystem i forbindelse med salg af lattergas på internettet.

Alderskontrollsystemet skal derfor benyttes ved handel over internettet, og skal sikre, at der stilles krav til forhandlerne om at sikre et system, der effektivt verificerer køberens alder. På den måde skal det sikres, at personer under 18 år ikke kan købe lattergas.

Det foreslåede alderskontrollsystem er udtryk for, at myndighederne skal have de bedste muligheder for at håndhæve aldersgrænsen for salg af lattergas.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om alderskontrollsystemet nævnt i *stk. 1*, herunder om de nærmere krav til systemet, og om forhandleres pligt til at give Sikkerhedsstyrelsen oplysninger om systemets indhold og anvendelse.

Bestemmelsen kan bl.a. anvendes til at fastsætte krav til, hvordan systemet på sikker vis kan kontrollere, at købere er over 18 år. Det kan eksempelvis være et krav om, at NemID skal anvendes.

Det forudsættes, at reglerne, som vil kunne fastsættes i medfør af *stk. 2*, vil blive strafbelagt i medfør af lovforslagets § 44, stk. 4. Efter § 44, stk. 4, kan det i regler fastsat i medfør af den lov fastsættes, at overtrædelse af reglerne straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.2.

Til § C

Der er ikke i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, eller i anden regulering fastsat regler om mængdebegrænsning ved salg og markedsføring af lattergas eller om mængdebegrænsning ved indførsel af lattergas fra andre lande.

Det foreslås i *stk. 1*, at det er forbudt at sælge mere end 16 gram lattergas svarende til 2 lattergaspatroner til hver enkelt forbruger pr. dag.

Bestemmelserne angiver den præcise mængde af lattergas (N₂O), som lovligt kan sælges til hver enkelt forbruger pr. dag. Mængdebegrænsningen svarer til 2 lattergaspatroner indeholdende 8 mg N₂O. Det er dog uden betydning, om de 16 gram lattergas sælges i en eller flere beholdere. Lattergas kan således sælges i andre beholdere, som indeholder mere eller mindre end 8 mg N₂O.

Mængdebegrænsningen fastsættes på baggrund af en afvejning af, at forbrug af blot en enkelt lattergaspatron er sundhedsskadelig efter Sundhedsstyrelsens vurdering, men at det ligeledes skal være muligt for forbrugere at købe lattergas til legitime formål, herunder til flødeskumssifoner til brug i køkkener. Derfor forbydes salg af lattergas, der overstiger en mængde, som vurderes ikke at kunne rummes af legitime formål.

Det foreslås i *stk. 2*, at forbrugere ikke må indføre mere end 16 gram lattergas svarende til 2 lattergaspatroner til Danmark pr. dag.

Bestemmelsen om en lovlig indførselsmængde skal medvirke til at sikre, at lattergas ikke købes i store mængder i andre lande af forbrugere med henblik på indførsel til Danmark. Det vurderes således ikke at være hensigtsmæssigt, hvis forbrugere lovligt kan købe lattergas i andre lande for herefter eksempelvis selv at anvende lattergassen til beruselsesformål eller for at videresælge lattergas til andre forbrugere.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.2.

Til § D

Der er ikke i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, eller i anden regulering fastsat særlige regler om salg og markedsføring af lattergas til forbrugere fra udsalgssteder, hvor der sælges andre specifikt angivne varer.

Det foreslås i § D, at det er forbudt at sælge lattergas fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at lattergas anvendes til legitime formål. Lattergas er ikke beregnet til menneskelig indtagelse, og Sundhedsstyrelsen advarer om, at der er en forøget risiko for iltmangel og i værste fald kvælning, hvis lattergas indtages samtidig med f.eks. alkohol, da alkohol påvirker hjernens evne til at reagere på iltmangel.

Erhvervsministeriet vurderer derfor, at lattergas ikke bør sælges på steder, hvor der sælges rusmidler som alkohol i form af f.eks. øl, vin eller spiritus, eller hvor der sælges tobaksvarer (produkter, som kan anvendes, og som helt eller delvist består af tobak, uanset om den er generisk modificeret), tobakssurrogater (produkter med indhold af nikotin, der ikke er tobaksvarer, jf. § 2, nr. 2, i lov om tobaksvarer m.v., eller elektroniske cigaretter, jf. § 2, nr. 1, i lov om elektroniske cigaretter m.v., og som ikke er godkendt ved en markedsføringstilladelse efter lov om lægemidler eller EU-retlige regler om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse af humanmedicinske lægemidler, samt udstyr, der er beregnet til at anvende sammen med disse produkter) eller urtebaserede rygeprodukter (produkter baseret på planter, urter eller frugter, som ikke indeholder tobak, og som kan forbruges via en forbrændingsproces).

I forlængelse heraf bør lattergas ej heller sælges, hvor der sælges elektroniske cigaretter (et produkt, der kan anvendes til forbrug af nikotinholdig eller ikke-nikotinholdig damp gennem et mundstykke, eller dele af et sådant produkt, herunder en patron, en genopfyldelig tank og en anordning uden patron eller genopfyldelig tank. Elektroniske cigaretter kan være til engangsforbrug eller genopfyldelige ved hjælp af en genopfyldningsbeholder og en genopfyldelig tank eller genlades med engangspatroner).

Salg af lattergas på steder, hvor ovennævnte produkter markedsføres, kan give forbrugere et uhensigtsmæssigt indtryk af, at lattergas kan anvendes til beruselsesformål. Erhvervsministeriet vurderer på den baggrund, at lattergas alene bør sælges på steder, hvor lattergassen kan indgå som en naturlig del af produktporteføljen, hvilket eksempelvis er isenkrambutikker eller specialforretninger, som primært sælger lattergas.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.2.

Til § E

Der er ikke i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, eller i anden regulering fastsat særlige regler om kontrol med salg og markedsføring af lattergas til forbrugere.

Lovforslagets kapitel 3 om kontrol indeholder en række bestemmelser, der vedrører kontrolmyndighedens mulighed for at føre kontrol med produkter, som er omfattet af lovforslaget. Når lattergas indeholdes i en patron eller anden beholder og markedsføres som et produkt, er det omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1. Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.1.

Det foreslås i *stk. 1*, at Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om Sikkerhedsstyrelsens kontrol med salg og markedsføring af lattergas til forbrugere, herunder om udstedelse af forbud og påbud.

Efter Erhvervsministeriets vurdering er det ikke tilstrækkeligt, hvis der kun kan føres kontrol med, at de beholdere, som indeholder lattergas, er i overensstemmelse med produktkravene. Erhvervsministeriet vurderer i den forbindelse, at f.eks. almindelige lattergaspatroner indeholdende 8 gram lattergas i udgangspunktet er sikre og overensstemmende produkter, når de anvendes i overensstemmelse med deres tiltænkte formål. Det samme vil formentlig være tilfældet med andre beholdere, som indeholder lattergas.

Flere af kontrolbestemmelserne i lovforslagets kapitel 3 kan finde anvendelse også på andre krav end de egentlige produktkrav til lattergas, som nævnes ovenfor. Efter lovforslagets § 15, stk. 1, fører kontrolmyndigheden således kontrol med, at bl.a. denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes.

Erhvervsministeriet vurderer dog, at det er nødvendigt med en bemyndigelse der sikrer, at Sikkerhedsstyrelsen effektivt kan føre kontrol med de foreslåede tiltag vedrørende salg af lattergas til forbrugere. § E medfører således, at der kan fastsættes kontrolbestemmelser særligt vedrørende lattergas, som supplerer lovforslagets kapitel 3, herunder påbud og forbud.

Det fremgår af lovforslagets § 15, stk. 3, at det er Sikkerhedsstyrelsen, der varetager opgaven som kontrolmyndighed, med mindre andet er angivet. Dette udgangspunkt gælder således i relation til kontrollen med salg af lattergas til forbrugere.

Bemyndigelsen i stk. 1, forventes at blive anvendt til at fastsætte regler om Sikkerhedsstyrelsens kontrol med aldersbegrænsning, jf. § A, alderskontrollsystemer, jf. § B, mængdebegrænsning, jf. § C og forbuddet mod at sælge lattergas fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede

rygeprodukter eller elektroniske cigaretter, jf. § D. Kontrol forstås i den sammenhæng i bred forstand, således at Sikkerhedsstyrelsen i udøvelsen af kontrollen får mulighed for at træffe afgørelser om forbud eller påbud i relation til de nævnte bestemmelser.

Sikkerhedsstyrelsen skal kunne foretage kontrollen under en skjult identitet. Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.2. og bemærkninger til lovforslagets § 15.

Det er hensigten, at Sikkerhedsstyrelsen tildeles kontrolbeføjelser, der gør det muligt at føre kontrol på den mest hensigtsmæssige og effektive måde, og som samtidig tager hensyn til regelrette borgere og virksomheder. Afhængigt af udviklingen på området kan måden, hvorpå der føres kontrol, således ændre sig over tid. Sikkerhedsstyrelsens har derfor mulighed for, men er ikke begrænset til, at føre tilsyn efter en risikobaseret tilsynsmodel.

Det er forventningen, at Sikkerhedsstyrelsen på baggrund af en aldersbegrænsning og fastsatte krav om mængdebegrænsning ved salg af lattergas vil føre tilsyn efter en risikobaseret tilsynsmodel. Denne vil blive tilrettelagt med udgangspunkt i styrelsens datadrevne risikomodel, der allerede i dag benyttes til styrelsens kontrol, og som omtales bl.a. i lovforslagets pkt. 2.3. Den datadrevne risikomodel vil således danne grundlag for prioritering af styrelsens fremtidige kontrolaktiviteter. I den datadrevne risikomodel vil indgå data fra forskellige kilder, der organiseres på en måde, der giver mulighed for at danne rapporter og analyse til brug for prioriteringen. Modellen vil desuden bestå af softwareløsninger, der kan anvendes i forbindelse med analyse, rapportering og til statistiske formål.

Det forudsættes, at reglerne om kontrol, som vil kunne fastsættes i medfør af stk. 1, vil blive strafbelagt i medfør af lovforslagets § 44, stk. 4. Efter § 44, stk. 4, kan det i regler fastsat i medfør af den lov fastsættes, at overtrædelse af reglerne straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Til § 33

Efter § 20 i den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer kan erhvervsministeren udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til bemyndiget organ m.v. De bemyndigede organer m.v. får på baggrund af ansøgning mulighed for at gennemføre godkendelses- og kontrolopgaver i henhold til direktiverne og forordningerne om produkter, som er omfattet loven. Bestemmelsen fastsætter også en timepris for behandlingen af ansøgningen.

Der findes ikke bestemmelser om bemyndigede organer i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, eller lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019. På flere af områderne er der dog fastsat regler om bemyndigede organer i bekendtgørelser. Der findes eksempelvis i bekendtgørelse nr. 239 af 23. marts 2018 om sikkerhed for gasmateriel, som hører under gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, bestemmelse om, at Sikkerhedsstyrelsen udpeger bemyndigede organer til at foretage overensstemmelsesvurdering af apparater og udstyr, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof. Tilsvarende findes i § 43 i bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter med senere ændringer bestemmelse om, at Sikkerhedsstyrelsen udpeger bemyndigede organer til at foretage overensstemmelsesvurdering af legetøjsprodukter.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren efter ansøgning kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ m.v. at gennemføre godkendelses- og kontrolopgaver i henhold til direktiverne og forordningerne om produkter omfattet af denne lov, jf. § 2, stk. 1.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 20 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Der kan således udpeges bemyndigede organer. I enkelte regelsæt kaldes de bemyndigede organer for tredjepartsorganer, brugerinspektorater m.v. Disse udpeges også med hjemmel i den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med udpegede virksomheder og myndigheder og om hvilke opgaver, som den udpegede skal udføre.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 20, stk. 2, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Bestemmelsen skal anvendes til at fastsætte de nærmere regler om udpegning af bemyndigede organer til overensstemmelsesvurdering af produkter.

Bortset fra området for aerosoler er der på alle produktområder, som omfattes af lovforslagets § 2, stk. 1, i dag krav om, at ansøgere, der ønsker at blive udpeget som bemyndiget organ, skal være akkrediteret af DANAK. Det er hensigten, at det fortsat skal være et krav, at de pågældende bemyndigede organer skal være akkrediterede.

DANAK er udpeget som nationalt akkrediteringsorgan, jf. bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan.

Til § 34

Det følger af artikel 10, stk. 3, i markedsovervågningsforordningen, at hver medlemsstat skal udpege et centralt forbindelseskantor. Forbindelseskantoret er, jf. artikel 10, stk. 4, ansvarligt for at repræsentere den koordinerede holdning blandt markedsovervågningsmyndighederne og de myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 25, stk. 1, og for at formidle de nationale strategier, jf. artikel 13. Det centrale forbindelseskantor skal også bidrage til samarbejdet mellem markedsovervågningsmyndighederne i forskellige medlemsstater, jf. kapitel VI.

Det foreslås i *stk. 1*, at Sikkerhedsstyrelsen er centralt forbindelseskantor for kontrolmyndighederne, som har ressortansvar for produkter omfattet af markedsovervågningsforordningen.

Stk. 1 gennemfører markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 3, der forpligter medlemsstaten til at udpege et centralt forbindelseskantor.

Som forbindelseskantor har Sikkerhedsstyrelsen blandt andet til opgave at administrere den danske deltagelse i Europa-Kommissionens informations- og kommunikationssystem (ICSMS) og Europa-Kommissionens varslingsystem om farlige produkter – RAPEX (Fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger om farlige produkter) – også kaldet notifikationssystemet, jf. § 35.

Det følger af § 32, stk. 1, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at Sikkerhedsstyrelsen koordinerer samarbejdet mellem kontrolmyndighederne og at erhvervsministeren efter forhandling med de relevante ministre nærmere fastsætter regler om samarbejdet.

Det foreslås i *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen koordinerer samarbejdet mellem kontrolmyndighederne, der udfører kontrol med produkter, der er omhandlet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed. Forslaget er en videreførelse af § 32, stk. 1 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019.

Sikkerhedsstyrelsen er koordinerende myndighed i forbindelse med samarbejdet om produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed. I kraft af artikel 11 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, der omhandler medlemsstaternes forpligtelser til at underrette Europa-Kommissionen i tilfælde af, at der træffes foranstaltninger eller forholdsregler over for farlige produkter stilles der krav om, at hvert medlemsland melder farlige produkter ind i Europa-Kommissionens varslingsystem for farlige produkter.

Det følger af § 32, stk. 2, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at erhvervsministeren efter forhandling med de relevante ministre fastsætter regler om samarbejdet. Denne bestemmelse er konkret udmøntet i bekendtgørelse nr. 243 af 16. marts 2012 om underretning, samarbejde og koordination for så vidt angår forbrugerprodukter mellem producenter, distributører og kontrolmyndigheder og om anvendelse af fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren efter forhandling med de relevante ministre fastsætter nærmere regler om samarbejdet mellem myndigheder omfattet af stk. 1 og 2. Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 32, stk. 2, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019.

Bestemmelsen forventes anvendt til at fastsætte regler om koordination og samarbejde mellem kontrolmyndighederne på markedsovervågningsforordningens område og for det område, der er dækket af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed såvel som underretning i RAPEX og Europa-Kommissionens informations- og kommunikationssystem (ICSMS).

Til § 35

I § 33 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fremgår det, at hvis Europa-Kommissionen skal underrettes efter Europa Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, skal kontrolmyndigheden straks underrette Sikkerhedsstyrelsen om påbud og forbud, forholdsregler. Henstillinger og frivillige foranstaltninger vedrørende produkters sikkerhed, der er truffet i medfør af loven, bekendtgørelser eller andre love. Sikkerhedsstyrelsen videresender underretningen til Europa-Kommissionen. Bestemmelsen gennemfører Europa Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed artikel 11 og 12, der omhandler medlemsstaternes forpligtelser til at give underretning i tilfælde af, at der træffes foranstaltninger eller forholdsregler over for farlige produkter.

Som et led i denne myndighedsopgave modtager Sikkerhedsstyrelsen meddelelser (notifikationer) om farlige produkter fra Europa-kommissionen og udarbejder og udsender de endelige meddelelser (notifikationer) til Europa-Kommissionen om farlige produkter fundet på det danske marked. Der er dels tale om afgørelser udarbejdet i Sikkerhedsstyrelsen, dels afgørelser udarbejdet af andre myndigheder, der udfører markedsovervågning af produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Da der er mere end én kontrolmyndighed, der udfører markedsovervågning af produkter, foreslås det derfor i *stk. 1*, at hvis Europa-Kommissionen skal underrettes efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, skal kontrolmyndigheden straks underrette Sikkerhedsstyrelsen om afgørelser vedrørende produkters sikkerhed, der er truffet i medfør af denne lov eller regler, der er fastsat i medfør af denne eller anden lov.

Det foreslås således, at bestemmelsen i store træk opretholdes. Bestemmelsen finder kun anvendelse for produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed. Produkter omfattet af markedsovervågningsforordningen reguleres i forordningens artikel 20.

Sikkerhedsstyrelsen videregiver denne underretning til Kommissionen.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis der er tale om et produkt med en alvorlig risiko, videregiver Sikkerhedsstyrelsen øjeblikkeligt denne underretning til Europa-Kommissionen via systemet om hurtig udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne i Fællesskabet, RAPEX.

Bestemmelsen skal sikre gennemførelse af artikel 11 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, således at der sondres mellem de situationer, hvor et produkt udgør risiko, og de situationer, hvor et produkt udgør en alvorlig risiko, som defineret i direktivets artikel 2, litra d. Når der er tale om alvorlig risiko, kræver det en hurtig reaktion fra myndighedernes side for at sikre, at der ikke sker unødigt skade.

Det følger af § 33, stk. 3, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelsen af RAPEX og underretningen af Europa-Kommissionen. Denne bestemmelse er udmøntet i bekendtgørelse nr. 243 af 16. marts 2012 om underretning, samarbejde og koordination for så vidt angår forbrugerprodukter mellem producenter, distributører og kontrolmyndigheder og om anvendelse af fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger.

Med henblik på at klargøre de forpligtelser kontrolmyndigheden har i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, foreslås det endvidere i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af RAPEX og underretningen af Europa-Kommissionen. Regler fastsat i medfør af bestemmelsen skal særligt indeholde bestemmelser, der nærmere beskriver de procedurer, der er fastsat i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Disse regler og retningslinjer indgår allerede i administrationen af området i dag. Hjemlen er således ikke udtryk for, at kontrolmyndighederne skal ændre den måde, de anvender RAPEX på. Med fastsættelsen af reglerne i en bekendtgørelse gøres det blot mere synligt for andre end de forpligtede myndigheder, hvordan underretningssystemet fungerer og anvendes.

Til § 36

Der er i § 20, stk. 4, i den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, hjemmel til at fastsætte regler om betaling af gebyrer herunder om opkrævning og indbetaling til dækning af Arbejdstilsynets omkostninger ved behandling af ansøgninger om bemyndigelse til godkendelses- og kontrolopgaver samt om ændringer deraf. Bestemmelsen er anvendt til at fastsætte regler i bekendtgørelse nr. 693 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af maskiner, hvorefter der kan opkræves et gebyr for den tid, som Arbejdstilsynets behandling af ansøgninger om at blive udpeget som bemyndiget organ tager. Dette gælder, uanset om der meddeles afslag, eller ansøgningen trækkes tilbage. Gebyret opgøres efter timepris.

Det foreslås i § 36, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at der kan opkræves omkostninger for medgået tid til sagsbehandling inden for denne lovs anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse viderefører således gældende ret med enkelte sproglige tilpasninger. Det er hensigten med bestemmelsen, at Arbejdstilsynets praksis med opkrævning af betaling for sagsbehandlingen på ansøgningssagerne til bemyndigede organer videreføres.

Bestemmelsen skal endvidere gøre det muligt for kontrolmyndigheden at viderefakturere flere omkostninger forbundet med sagsbehandling af produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder den tid der bruges på at sagsbehandle over for en erhvervsdrivende, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet.

Derudover findes der flere muligheder for forhåndsgodkendelser inden for lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, hvor det vil være hensigtsmæssigt at indføre betaling for behandlingen.

Til § 37

Det følger af § 32, stk. 3, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser i medfør af loven til Sikkerhedsstyrelsen. § 22 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, hjemler at ministeren kan bemyndige Sikkerhedsstyrelsens direktør til at udøve beføjelserne som loven tillægger ministeren.

Det foreslås i § 37, at erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter denne lov til Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen er en videreførelse af bestemmelsen fra lov om produktsikkerhed. Bestemmelsen forventes anvendt til at bemyndige Sikkerhedsstyrelsen til at godkende bemyndigede organer og udstede administrative forskrifter, som ministeren efter denne bemyndiges til at udstede.

Til § 38

I § 32 a i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 29 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 26 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring og § 2 b i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019 findes en bestemmelse om obligatorisk digital kommunikation indsat ved lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation i de dagældende love. Bestemmelsen findes desuden i § 24 a i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndigheder om forhold, som er omfattet af denne lov, af regler fastsat i medfør af denne lov, af forordninger om produkter, der er omfattet af § 2, eller af markedsovervågningsforordningen, skal foregå digitalt. Det svarer til en videreførelse af bestemmelsen i de gældende love.

Bemyndigelsen tænkes blandt andet anvendt til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation med kontrolmyndigheden. Dette kan f.eks. være, at skriftlige henvendelser m.v. til kontrolmyndigheden om forhold, som er omfattet af loven eller regler, som er fastsat i medfør af loven, ikke anses for behørigt modtaget af kontrolmyndigheden, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde. Hertil skal det bemærkes, at hvis oplysninger m.v. sendes til kontrolmyndigheden på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af offentlige myndigheders almindelige vejledningspligt, at kontrolmyndigheden må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

På sigt kan det komme på tale at udvikle digitale løsninger, herunder selvbetjeningsløsninger til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven.

I de udmøntende regler kan der også blandt andet fastsættes bestemmelser om, at kontrolmyndigheden kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud og påbud m.v., til virksomhedens, personens, ejerens eller brugerens digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af lov om Digital Post fra offentlige afsendere, jf. lovbekendtgørelse nr. 801 af 13. juni 2016.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign. Det svarer til en videreførelse af bestemmelserne i de gældende love.

I de udmøntende regler kan der desuden fastsættes fritagelser fra pligten til digital kommunikation. Fritagelsesmuligheden kan blandt andet tænkes anvendt, hvor det er påkrævet at anvende en dansk digital signatur, og der er tale om en person uden dansk CPR-nummer eller en virksomhed m.v. med hjemsted i udlandet, som ikke kan få en dansk digital signatur. Det forhold, at en virksomhed, en person, en ejer eller en bruger oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, kan ikke føre til fritagelse fra pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende anvende en computer på et folkebibliotek eller anmode en partsrepræsentant om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

Det foreslås i *stk. 3*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen. Det svarer til en videreførelse af bestemmelserne i de gældende love.

Til § 39

Det følger af § 31, stk. 1, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter fastsat i medfør af loven, som indeholder krav til virksomheder, elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende. I henhold til § 31, stk. 2, i samme lov, fastsætter erhvervsministeren regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, kan fås. Endelig følger det af § 31, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Ifølge § 28, stk. 1, i den gældende gassikkerhedslov, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at administrative forskrifter fastsat i medfør af loven, som indeholder krav til virksomheder, gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende. I henhold til § 28, stk. 2, i samme lov, fastsætter erhvervsministeren regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, kan fås. Endelig følger det af § 28, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Det følger af § 6 b, stk. 1, i den gældende lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter fastsat i medfør af loven, som indeholder krav til virksomheder, anlæg, installationer, indretninger, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke

indføres i Lovtidende. I henhold til § 6 b, stk. 2, i samme lov, fastsætter erhvervsministeren regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, kan fås. Endelig følger det af § 6 b, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter fastsat i medfør af denne lov, som indeholder krav til virksomheder og produkter, og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende.

Med bestemmelsen i stk. 1 videreføres muligheden for at undtage forskrifter og tekniske specifikationer som indeholder krav til erhvervsdrivende og produkter fra offentliggørelse i Lovtidende.

Baggrunden for undtagelse fra kravet om indførelse i Lovtidende af visse forskrifter og tekniske specifikationer, der henvises til i forskrifterne, er forskrifternes ophavsretlige beskyttelse. Forskrifterne er primært tekniske forskrifter, der indeholder detaljerede tekniske krav, tegninger og anvisninger.

De pågældende forskrifter og tekniske specifikationer retter sig næsten udelukkende mod snævre kredse af professionelle, der anvender forskrifterne erhvervsmæssigt. De retter sig kun i yderst begrænset omfang mod privatpersoner og andre uden for de anførte professionelle kredse.

Tekniske specifikationer skal forstås bredt og er bl.a. standarder, normblade og tekniske rapporter med status som DS-information.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren fastsætter regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Oplysning om indholdet af forskrifterne vil typisk kunne fås hos Sikkerhedsstyrelsen, f.eks. via Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside. Er der tale om anerkendte standarder, skal de købes ved Dansk Standard eller gennemses fysisk hos Sikkerhedsstyrelsen eller Dansk Standard. Forskrifterne er undtaget fra de almindelige regler om aktindsigt.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selvom de ikke foreligger på dansk.

Denne bestemmelse vil særligt være relevant, hvor der henvises til anerkendte standarder, der udelukkende foreligger på engelsk. Forslaget er begrundet i, at forskrifterne i vidt omfang retter sig mod virksomheder, der arbejder i internationale, professionelt orienterede sammenhænge, hvor arbejds sproget er et andet end dansk. Det er i mange af disse tilfælde sædvanligt og ofte fagligt nødvendigt af hensyn til tekniske og sproglige nuancer m.v., at de tekniske specifikationer anvendes på originalsproget, som typisk vil være engelsk. Der er således i praksis ikke et behov for, at de tekniske specifikationer foreligger på dansk, hvis de oprindeligt er affattet på et andet sprog, og oversættelse af specifikationerne ikke efterspørges. Uanset at tekniske specifikationer med forslaget kan være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk, vil det dog fortsat være nødvendigt at foretage en individuel vurdering af, om der skal ske oversættelse af de enkelte standarder og andre tekniske specifikationer. Der vil således være behov for, at standarder, der f.eks. anvendes af en bredere personkreds eller af enkeltpersoner, som ikke er internationalt orienterede, bliver oversat.

Erhvervsministeren og Sikkerhedsstyrelsen er hidtil alene blevet rådgivet af Rådet for EI- og Gasteknisk Sikkerhed, der er nedsat af erhvervsministeren i medfør af kapitel 5 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, men rådets rådgivningskompetence er afgrænset til gas-, el- og autorisationsområdet, og alene aspekter inden for området, der er reguleret i dansk lov (ikke EU-direktiver m.v.).

Det foreslås som noget nyt i § 40, stk. 1, at Erhvervsministeren kan etablere et rådgivende organ, som kan varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver.

Det nye rådgivende organ skal rådgive Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produktsikkerhedsområdet og markedsovervågningen og skal således ikke erstatte Rådet for EI- og Gasteknisk Sikkerhed.

Med Bedre Balance II besluttede den tidligere regering bestående af Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti, at etablere et fællesstatsligt Center for Markedsovervågning i Sikkerhedsstyrelsen. Styrelsen skal have ansvar for tilsyn med produktsikkerhed på det danske marked. Tilsyn med produktsikkerhed defineres som markedsovervågning af produkter på det danske marked, der som udgangspunkt er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008, som nu delvist er afløst af markedsovervågningsforordningen.

I forbindelse med etablering af Center for Markedsovervågning er det tanken i højere grad at tænke på tværs af Sikkerhedsstyrelsen produktområder. Der er derfor behov for at skabe en ensartet, IT-integreret og strategisk tilgang til markedsovervågning og tilsyn både i relation til e-handel og fysiske handelssteder. På denne baggrund er der ligeledes behov for at have et rådgivende organ, der kan tænke strategisk og på tværs af Sikkerhedsstyrelsens ansvarsområder til gavn for forbrugere og virksomheder.

Et rådgivende organ om produktsikkerhed og markedsovervågning skal bidrage til, at danske virksomheder får fair og gode konkurrencevilkår i en virkelighed med stigende global e-handel og skarp konkurrence fra lande med billigere arbejdskraft og dermed også billigere produkter. Det rådgivende organ skal også være med til at beskytte de danske forbrugere så de ikke udsættes for ulovlige og farlige produkter, hverken når de køber ind i fysiske butikker, men i særdeleshed også når de handler på nettet og fra lande uden for EU.

Med henblik på at sikre den størst mulige sammenhæng mellem dansk erhvervslivs og forbrugeres behov og de offentlige rammebetingelser nedsætter Sikkerhedsstyrelsen et rådgivende organ bestående af medlemmer fra organisationer, der repræsenterer forbrugerinteresser og erhvervslivet bredt på tværs af Sikkerhedsstyrelsens produktområder.

Det rådgivende organs opgaver bliver i udgangspunktet at rådgive Sikkerhedsstyrelsen om markedsovervågningsindsatsen, herunder om nye regler, fokusområder og konkrete indsatser, strategi og forretningsmodeller, samarbejde med øvrige myndigheder, erhvervsliv og forbrugere, internationalt arbejde m.v.

Det er ikke hensigten, at flytte noget af Sikkerhedsstyrelsens myndighedskompetence til rådet, men derimod at sikre sparring fra forbrugersiden og erhvervslivet i relation til markedsovervågningen.

Det foreslås i stk. 2, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage.

Det er hensigtsmæssigt, at det rådgivende organ reguleres ved bekendtgørelse, så det derved kan evalueres og tilpasses for netop at tjene sit formål. Det skal f.eks. understøtte, at Sikkerhedsstyrelsen arbejder agilt og

således har behov for, at det rådgivende organ kan give sparring også i de trin, der er hen mod en færdig løsning.

Til § 41

I § 34, stk. 1, i lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 33 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 30 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og § 25 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, findes bestemmelser om, at kontrolmyndighedens afgørelser truffet efter de pågældende love ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Bestemmelsen findes ikke direkte i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, men er fastsat i § 74 i bekendtgørelse nr. 1424 af 16. december 2009 om indførsel, fremstilling, opbevaring, overdragelse, erhvervelse og anvendelse af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler.

Bestemmelsen i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, indeholder desuden en henvisning til lovens § 19, stk. 2, som giver mulighed for, at der kan fastsættes andre regler for klageadgang, hvis overholdelsen af disse andre regler påses af en anden myndighed.

Det foreslås i § 41, at kontrolmyndighedens afgørelser, truffet efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Lovforslagets bestemmelse afskærer den administrative klageadgang fra kontrolmyndigheden til ministeren. Den overvejende del af de afgørelser, som kontrolmyndigheden vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Denne tekniske indsigt findes i kontrolmyndigheden og ikke i ministerens departement. Endvidere er det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på baggrund af en samlet vurdering at være i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper, og vurderes ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Lovforslaget afskærer ikke den almindelige adgang til at få prøvet afgørelser ved domstolene.

Til § 42

Efter § 26 i den gældende lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer kan klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer m.v. udpeget af beskæftigelsesministeren, indbringes for Arbejdstilsynet inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås i § 42, at klage over bemyndigede organer, jf. § 33, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Den gældende bestemmelse videreføres således med enkelte tilpasninger som følge af nyt ressort. Derfor kan klage over bemyndigede organer, udpeget af Sikkerhedsstyrelsen, indbringes for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Klageadgangen gælder både for afgørelser truffet af det bemyndigede organ og for mere generelle klager over det bemyndigede organs virke. Sikkerhedsstyrelsen træffer afgørelse i klagesagen, qua § 41 kan denne afgørelse ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Til § 43

Det følger af § 34, stk. 2, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, at påbud eller forbud udstedt i medfør af lovens §§ 19-22 og 28 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Parten skal anmode om dette, inden 3 måneder efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen. Herefter anlægger kontrolmyndigheden uden unødigt ophold sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former. En anmodning har opsættende virkning, hvis retten bestemmer dette. Bestemmelsen sikrer gennemførelse af artikel 18, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, der omhandler muligheden for domstolsprøvelse, når en afgørelse begrænser markedsføringen af et produkt eller foreskriver dets tilbagetrækning eller tilbagekaldelse.

For de øvrige love inden for dette lovforslags anvendelsesområde har tilsvarende regel ikke været gældende. Det er dog muligt at indbringe en afgørelse for domstolene, uanset at der ikke har været en formaliseret procedure på samme måde som i lov om produktsikkerhed. Parten skal blot selv anlægge en eventuel retssag.

Det foreslås i § 43, stk. 1, 1. pkt., at påbud eller forbud udstedt i medfør af § 19, stk. 2 og 3, § 21, § 22, stk. 1 og 2, § 23, § 24, stk. 1, og § 25 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Med denne bestemmelse bliver princippet om domstolsprøvelse bredt ud på alle lovforslagets produktområder. Dette tjener primært som en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det er en synliggørelse af muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i 2. pkt., at anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen.

Fristen på 4 uger søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til blandt andet forbrugerne, konkurrerende virksomheder og detaileddets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Erfaringer fra andre lovområder har vist, at anmodning om domstolsprøvelse kommer meget før fristen på 3 måneder udløber. I langt de fleste sager kommer anmodningen inden for de første 14 dage efter afgørelsens dato. Det vurderes derfor, at fristen kan sættes ned, uden at det er til gene for den, som afgørelsen retter sig imod. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

Det foreslås i 3. pkt., at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Bestemmelsen uddyber, at den i 2. pkt. nævnte 4-ugersfrist springer på den førstkommande hverdag, hvis udløbet falder i en weekend eller på en helligdag.

Det foreslås i 4. pkt., at kontrolmyndigheden anlægger uden unødigt ophold sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Kontrolmyndigheden forpligtes med denne bestemmelse til at anlægge sag mod parten uden unødigt ophold. Sagen føres herefter som civil retssag.

I stk. 2 foreslås det, at retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

I praksis betyder det, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke følge afgørelsens indhold, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen.

Hensynet til forbrugernes sikkerhed må tale for, at domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen skal have opsættende virkning. Kontrolmyndigheden skal ved anlæggelse af sagen give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for forbrugernes sikkerhed.

Til § 44

I § 35 i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, findes hjemmel til at straffe visse overtrædelser af loven med bøde. Tilsvarende hjemmel findes i § 34 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 31 i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, § 7 i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og § 27 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer. Først- og sidstnævnte indeholder desuden hjemmel til at straffe visse overtrædelser af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008. § 7 i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, indeholder desuden hjemmel til at straffe med fængsel indtil 2 år under skærpende omstændigheder.

Det foreslås i § 44, stk. 1, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 1 år den, der overtræder nr. 1-11. Straffen for overtrædelse af lovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Under skærpende omstændigheder og særligt skærpende omstændigheder kan fængselsstraf i op til 1 år dog komme på tale.

Det foreslås i nr. 1, at erhvervsdrivende, der overtræder den foreslåede § 6, kan straffes.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6.

Det foreslås i nr. 2, at en erhvervsdrivende kan straffes for at tilsidesætte sine forpligtelser efter lovforslagets § 9, 11 eller 12.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets §§ 9, 11 eller 12.

Det foreslås i nr. 3, at den, der undlader at give kontrolmyndigheden oplysninger eller afgiver urigtige oplysninger efter § 16, stk. 1, i forbindelse med sagsbehandlingen, kan straffes. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16, stk. 1.

Når kontrolmyndigheden anmoder om oplysninger i henhold til lovforslagets § 16, stk. 1, er oplysningerne af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt. Ligeledes er det væsentligt at kunne straffe for afgivelse af urigtige oplysninger, der afgives uagtsomt og/eller mundtlig. Det betyder, at bestemmelsen går ud over, hvad straffelovens § 163 giver mulighed for.

Hvis der opstår mistanke om, at oplysningerne ikke bliver udleveret, fordi de vil vise, at den pågældende har begået en strafbar handling, vil den foreslåede straffebestemmelse ikke kunne håndhæves, jf. § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Sagen må i stedet overgives til politiet til nærmere efterforskning.

Det foreslås i *nr. 4*, at det gøres strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden adgang efter § 17, stk. 1. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 17, stk. 1.

Strafbestemmelsen finder anvendelse uanset, at kontrolmyndigheden efterfølgende rekvirerer politiets bistand, jf. § 17, stk. 5, og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, kan denne straffebestemmelse dog ikke bringes i anvendelse.

Det foreslås i *nr. 5*, at det kan straffes med bøde, hvis en erhvervsdrivende undlader at indsende eller udlevere et produkt til markedsovervågning, jf. § 18, stk. 2.

På samme måde som oplysningspligten i § 16, stk. 1, er selve produktet af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at det ønskede produkt stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse. Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede produkter, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af denne pligt kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt.

Det foreslås i *nr. 6*, at den der uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. § 19, på et produkt kan straffes. Bestemmelsen foreslås anvendt, hvor en erhvervsdrivende har CE-mærket sine produkter selvom disse falder uden for det harmoniserede område i direktiver eller forordninger.

Bestemmelsen finder tillige anvendelse i de situationer, hvor hensigten med mærket har været f.eks. økonomisk vinding, men hvor den, der har påsat mærket, har fulgt påbuddet om at fjerne mærket. I sådanne situationer vil mærkningen kunne straffes, uanset påbuddet er efterkommet.

Det foreslås i *nr. 7*, at det gøres strafbart at overtræde eller undlade at efterkomme et påbud eller forbud fra kontrolmyndigheden, jf. § 19, stk. 2 og 3, §§ 20-21, §22, stk. 1 og 2, § 23-§ 24, stk. 1, og § 25.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets §§ 19-25.

Det foreslås i *nr. 8*, at det gøres strafbart, hvis den erhvervsdrivende omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger at gøre det.

Denne bestemmelse foreslås for at imødekomme, at nogle enkelte virksomheder har forsøgt at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndighedens IP-adresse eller lave sindrige løsninger, der kan omgå et salgsforbud. Da en effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, skal der være en konsekvens forbundet med at modarbejde markedsovervågningen.

Det foreslås i *nr. 9*, at det gøres strafbart at overtræde § A, stk. 1, § B, stk. 1, § C eller § D.

Bestemmelsen medfører, at det gøres strafbart at sælge eller markedsføre lattergas til personer under 18 år.

Bestemmelsen gør det ikke strafbart for personer under 18 år at indføre lattergas til Danmark. Erhvervsministeriet vurderer, at det vil ramme personer under 18 år uforholdsmæssigt hårdt, hvis de kan straffes for at indføre lattergas, som lovligt er købt af en sælger i andet land. Bestemmelsen i lovforslagets § A, stk. 2, har således et præventivt sigte, samtidigt med at den giver myndighederne mulighed for at stoppe

indførslen af lattergas. Dermed vil personer under 18 år, der forsøger at indføre lattergas til Danmark, alene kunne bøde økonomisk i form af få konfiskeret lattergas efter bestemmelserne om konfiskation i straffeloven.

Bestemmelsen medfører ligeledes, at det er strafbart for sælgere ikke at have et effektivt alderskontrollsystem ved internetsalg af lattergas, at sælge mere end 16 gram lattergas til hver enkelt forbruger pr. dag, som forbruger at indføre mere end 16 gram lattergas til Danmark pr. dag, og at sælge lattergas fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter.

Det foreslås i *nr. 10*, at en erhvervsdrivende, som ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 og 4, kan straffes.

Der fremgår en række forpligtelser for den erhvervsdrivende af artikel 4 i markedsovervågningsforordningen, bl.a. at den erhvervsdrivende skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko og at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne.

Det foreslås i *nr. 11*, at det gøres strafbart ikke at have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, eller hvis den bemyndigede repræsentant ikke er givet de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 2, litra c, og artikel 5.

Det er en af de centrale nyskabelser i markedsovervågningsforordningen, at en fabrikant, der sælger produkter til europæiske brugere, men har hjemsted i et tredjeland, skal have en bemyndiget repræsentant permanent placeret i EU. Den bemyndigede repræsentant skal blandt andet være kontakt for kontrolmyndighederne.

Det foreslås i *nr. 12*, at hvis en bemyndiget repræsentant, undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, er det strafbart. Det kan være væsentligt for kontrollen at få fastlagt, præcis hvilke beføjelser den bemyndigede repræsentant i EU har fået tillagt fra fabrikanten. Derfor er det væsentligt, at fuldmagten ikke kan holdes skjult.

Straf i form af bøde skal stå i et passende forhold til den pågældende overtrædelse. I den forbindelse skal blandt andet antallet af forekomne skader, gentagen overtrædelse af reglerne, virksomhedens omsætning, den opnåede eller tilsigtede økonomiske fordel, samt andre relevante forhold kunne tillægges vægt ved udmålingen af straffen.

Målsætningen for strafudmålingen bør være, at den økonomiske sanktion fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens sikkerheds- og sundhedskrav. De virksomheder, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt ringere end de virksomheder, der slækker på kravene. Også hensynet, til at forbrugerne skal kunne stole på produktets mærkning, gør, at der bør ses med alvor på overtrædelser af produktsikkerhedslovgivningen. Dette skal i højere grad end hidtil komme til udtryk ved strafudmålingen generelt.

Bøderne skal i overensstemmelse hermed have en sådan størrelse, at de er egnede til effektivt at få virksomhederne til at efterleve reglerne, og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse, ligesom der kan blive tale om konfiskation af udbytte efter straffelovens almindelige regler herom. Sker der ikke konfiskation af udbytte,

som er opnået ved overtrædelsen, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Strafniveauet kan fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger særlige omstændigheder, der taler herfor. Til hjælp for strafudmålingen kan kontrolmyndigheden udarbejde et bøde-katalog over de overtrædelser og omstændigheder vedrørende de overtrædelser, som myndigheden oftest ser forekomme i praksis. Strafudmålingen beror på domstolens konkrete vurdering af den enkelte overtrædelse ud fra samtlige omstændigheder i den konkrete sag. Bødestørrelserne skal følge den almindelige prisudvikling i samfundet.

Det foreslås at lave tre kategorier af grundbøder:

- 1) Grundbøden for en almindelig overtrædelse af de i stk. 1 nævnte regler bør starte ved 25.000 kr. Her er der tale om formelle fejl, mindre materielle fejl eller en mindre overtrædelse af reglerne.

En formel fejl kan være, at et produkt mangler den påkrævede mærkning. Hvis den pligtige mærkning eksempelvis mangler på legetøj, der ikke må gives til børn mellem 0 og 3 år, der mangler CE-mærkning på et produkt, hvor det er påkrævet eller den erhvervsdrivende har forsømt at påføre kontaktoplysninger. Det kan også være, at produktet ikke er ledsaget af en brugsanvisning eller at denne er mangelfuld.

Et eksempel på en mindre materiel fejl kan være en suttekæde, hvor trækmodstanden kun er 89 kilo og kravet er 90 kilo, eller hvor en suttekæde blot er en halv cm for lang i forhold til kravet.

Endelig kan der være tale om mindre overtrædelser af reglerne, f.eks. hvor der i et enkeltstående tilfælde er solgt lattergas til forbrugere under 18 år.

- 2) For grove overtrædelser bør grundbøden ligge på 50.000 kr.

Det kan eksempelvis være et stykke legetøj til småbørn, hvor der er smådele der falder af, en fyrværkeriraket der sprænger, før den når op i sin udslagshøjde, et apparat, som sætter uventet i gang, selv om den burde være afbrudt, en brødrister som giver elektrisk stød, når den berøres eller værnemidler mod drukning, som ikke har den fornødne opdrift. Der er tale om overtrædelser, hvor elementære sikkerhedskrav er overtrådt. Der kan tilmed være tale om overtrædelser, hvor der f.eks. er solgt lattergas i en mængde, der væsentligt overstiger den fastsatte mængdebegrænsning på 16 gram lattergas svarende til 2 lattergaspatroner pr. forbruger pr. dag.

- 3) Er der tale om særligt grove overtrædelser bør grundbøden ligge på 75.000 kr. Det tilsigtes, at der afhængig af overtrædelsens karakter kan blive tale om en væsentligt større bøde end den angivne ramme, hvis der eksempelvis er tale om et væsentligt antal overtrædelser eller omstændighederne omkring overtrædelserne tilsiger en højere straf.

En særlig grov overtrædelse kan være en manglende sikkerhedsventil på en gasflaske, hvor der er tale om tilsidesættelse af et helt elementært sikkerhedskrav kombineret med en alvorlig risiko for akut fare. Det kunne også være markedsføring af produkter med falske EU-typeafprøvningscertifikater, hvis den erhvervsdrivende ved, at der er tale om forfalskninger.

Momenter, der kan flytte fastsættelsen af grundbøden til en højere kategori – ud over overtrædelsens grovhed – er eksempelvis, hvis overtrædelsen er sket med forsæt, eller der er tale om, at virksomheden gentagne gange har overtrådt reglerne. I disse tilfælde rykkes grundbøden en kategori op. Der kunne for eksempel være tale om en fabrikant, der er vidende om, at hans produkt indeholder tilgængelige smådele, men alligevel markedsfører det til børn i 0-3-års alderen.

Gentagelsestilfælde vil sige tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 5 år har begået en lignende overtrædelse. Vedkommende erhvervsdrivendes overtrædelser behøver ikke være identiske, når de dog er ensartede. Hvis kontrolmyndigheden eksempelvis har udstedt flere påbud til virksomheden vedrørende salg af ikke-overensstemmende elektronikprodukter, vil dette være at betragte som en gentagelse, uanset der ikke er tale om at gentage præcist samme forhold. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere overtrædelser har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der er udelukkende tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har haft sager, hvor den pågældende erhvervsdrivendes produkter har vist sig ikke at være i overensstemmelse med reglerne. Bestemmelsen påvirker ikke den vurdering, der eventuelt måtte være af gentagelsesvirkning i det strafferetlige system siden hen i forbindelse med tidligere pådømte sager.

Bødens størrelse, ud over grundbøden, afhænger af mange forskellige forhold. Særligt forhold vedrørende virksomhedens kundegrundlag, grad af professionalisering, antal solgte produkter, størrelsen på den opnåede økonomiske vinding ved overtrædelsen og den erhvervsdrivendes samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning. Der bør således for den samme materielle overtrædelse være forskel på en hobbyvirksomhed, der har fremstillet og solgt tre hjemmelavede pallemøbler i en lukket Facebook-gruppe, frem for en stor landsdækkende virksomhed, der har solgt 30.000 pallemøbler. De to virksomheder i eksemplet adskiller sig således fra hinanden på virksomhedernes kundegrundlag, graden af professionalisme og antallet af solgte produkter, det vil sige, hvor mange brugere, der potentielt ville kunne lide skade ved produktet.

Ved strafudmålingen er der en række omstændigheder, som bør være skærpende for straffastsættelsen og kunne give bøde eller fængsel op til et år. Det betragtes som skærpende omstændigheder, når overtrædelsen:

- 1) har medført personskade eller fremkaldt fare herfor, jf. dog nedenfor om særligt skærpende omstændigheder,
- 2) er begået ved grov uagtsomhed,
- 3) medfører fare for langsigtet sundhedsskadelig påvirkning, og/eller
- 4) medfører fare for akut skade.

I erkendelse af, at der vil være omstændigheder, som ikke kan forudses på nuværende tidspunkt, sigter oplystningen ikke efter at være udtømmende. Udover ovennævnte kan omstændigheder som eksempelvis forsøg på at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol eller væsentlig økonomisk gevinst indgå som skærpende omstændigheder.

For skærpende omstændigheder tillægges bøden 10 % af den samlede grundbøde for hver skærpende omstændighed.

Det skal betragtes som en særligt skærpende omstændighed af betydning for straffens udmåling, hvis overtrædelsen har medført alvorlig personskade eller har haft døden til følge. Alvorlig personskade kan efter omstændigheder f.eks. være:

- amputation eller mistede legemsdele,
- mistet syn,
- knoglebrud, undtaget dog tæer og fingre på den sekundære hånd,
- skader på indre organer,
- hovedskade, hjernerystelse
- forgiftning (varige men/skader),
- forbrænding, frostskafer eller ætseskafer (større skader, varige men).

Det betragtes endvidere som en særligt skærpende omstændighed, hvis overtrædelsen er begået med forsæt.

For særligt skærpende omstændigheder tillægges bøden 20 % af den samlede grundbøde for hver person, der er påført alvorlig personskade eller død.

Hvor der er behov for, at det forhold, der fører til straffesagen, bringes til ophør, kan tvangsbøder anvendes til at opnå korrigerende handling, så det strafbare forhold ophører. Dette er særligt relevant, hvor der kan være fare for forbrugere eller andre slutbrugeres sikkerhed eller sundhed, men er også relevant, hvor der eksempelvis er tale om, at brugeren føres bag lyset og ikke får den ydelse, der er betalt for eller at der opnås ulige konkurrencevilkår, hvis forholdet opretholdes. I de situationer, hvor der er tale om skærpende omstændigheder eller særligt skærpende omstændigheder, som nævnt ovenfor, kan domstolene udmåle fængselsstraf op til 1 år.

Der er tale om områder, hvor selve produktet kan være til fare for brugerne af produktet og hvor det at levere sikre produkter til kunderne bør vægtes højt af de erhvervsdrivende. Det foreslås, at muligheden for fængselsstraf bringes i anvendelse i de situationer, hvor der efter omstændighedernes karakter er tale om grove overtrædelser eller grove følgevirkninger. Strafudmålingen beror på domstolenes konkrete vurdering af den enkelte overtrædelse ud fra samtlige omstændigheder i den konkrete sag.

§ 7 i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, indeholder hjemmel til at straffe med fængsel indtil 2 år under skærpende omstændigheder.

Det foreslås i *stk. 2*, at uanset *stk. 1* straffes overtrædelse, jf. *stk. 1*, nr. 1-8 og 10-12, inden for fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler med fængsel indtil 2 år under skærpende omstændigheder.

I lyset af de særlige farer der kan være forbundet med fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, vurderes det hensigtsmæssigt at fastholde 2 års fængsel på dette område.

I § 27, *stk. 5*, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer fastslås det, at der ved strafudmåling skal anvendes absolut kumulation.

I *stk. 3*, foreslås det, at hvis der ved en eller flere handlinger er begået flere overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse.

Det betyder, at der ved udmålingen af den samlede bøde, som udgangspunkt ved samtidig pådømmelse af forholdene, skal ske fuldstændig sammenlægning af den udmålte bøde for hver af overtrædelserne, efter bøden eventuelt måtte være forhøjet som følge af skærpende eller særligt skærpende omstændigheder – det der kaldes absolut kumulation. *Stk. 3* skal ikke finde anvendelse, hvor en del af straffastsættelsen er fængselsstraf.

Det er væsentligt, at bøder på produktsikkerhedsområdet bliver af en størrelse, hvor det ikke kan betale sig at bryde reglerne. Det er af stor betydning for retsfølelsen i de regelrette virksomheder, at de virksomheder, der skyder genvej og i mange tilfælde har en besparelse ved ikke at leve op til kravene, slipper ud af en overtrædelsessag med en del af fortjenesten på salg af et ikke-overensstemmende produkt. Det er ikke godt for konkurrencen. Det er i særdeleshed heller ikke godt for forbrugere og andre slutbrugere, der som købere af de ikke-overensstemmende produkter potentielt kommer i fare.

Derfor er det vigtigt, at bøden kommer til at stå mål med overtrædelsen, og at virksomheder ikke får mulighed for reelt at opnå fortjeneste ved at bryde reglerne.

I § 35, stk. 3, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, fastsættes regler om straf af bøde i de underliggende bekendtgørelser. Det samme gør sig gældende i § 34, stk. 2, i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 31, stk. 2, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og i § 27, stk. 4 i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer. I § 7, stk. 2, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpene omstændigheder fængsel indtil 2 år for overtrædelse af bestemmelserne fastsat i regler, der udfærdiges efter loven.

Lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, fastsætter ingen forældelsesfrist og er derfor omfattet af de almindelige to års forældelsesfrist for strafansvaret. I § 36 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, fremgår det, at forældelsesfristen for strafansvaret er 10 år. I § 27, stk. 7, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, fastsættes en forældelsesfrist på 5 år for overtrædelse af loven, regler udstedt i medfør af loven eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter.

Det foreslås i *stk. 4*, at i forskrifter, der er fastsat i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 1 år for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne, dog indtil 2 år i forskrifter, der omhandler fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler. Der kan herunder også fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i forskrifterne.

Da det er på bekendtgørelsesniveau, at de mere specifikke krav til produkterne, **yderligere krav og kontrolbeføjelser i relation til salg af lattergas**, de erhvervsdrivendes forpligtelser, implementeringen af relevante direktiver og gennemførelse af produktforordningerne sker, er der et behov for at overtrædelse af disse regler kan straffes. Denne bestemmelse giver mulighed for at fastsætte straffebestemmelser i bekendtgørelserne, så der på samme måde som loven bliver mulighed for at straffe med bøde eller under skærpene omstændigheder fængsel op til 1 år eller 2 år, når bekendtgørelsen drejer sig om fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler.

Henset til de store forskelle i forældelsesfristernes længde vurderes det at være mest hensigtsmæssigt, at fristerne fastsættes i de enkelte bekendtgørelser. Der er ikke tilsigtet nogen ændringer på områderne for produktsikkerhed, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler og indretning af visse produkter. Det vurderes at være hensigtsmæssigt, at nedsætte forældelsesfristen på reglerne for elmateriel, da 10 år primært er begrundet i, at fejl først viser sig over tid i installationer. Dette har ikke den store betydning for elmateriel. Forældelsesfristen foreslås derfor nedsat til 5 år. For gasprodukterne vil en forældelsesfrist for strafansvaret på 5 år tillige være hensigtsmæssig. Den var tidligere 10 år som for el, men blev ved den seneste revision udeladt ved en fejl. Det vurderes desuden at være hensigtsmæssigt at ensarte gasmateriel med produkterne under lov om indretning m.v. af visse produkter, da mange produkttyper ligger meget tæt op ad hinanden og ofte også er dækket af flere af de omfattede regler.

Det foreslås i *stk. 5*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om straf af bøde eller fængsel indtil 1 år for overtrædelse af EU-forordninger på lovens anvendelsesområde.

De forordninger, der kræver gennemførelsesforanstaltninger, stiller ofte krav om at medlemslandene skal indføre passende sanktioner for overtrædelse af forordningerne. Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at forordningerne inden for denne lovs anvendelsesområde skal være bødestraf eller fængsel indtil 1 år. Dermed

bliver strafniveauet det samme på hele lovens anvendelsesområde, uanset hvordan reglerne er fastsat eller hvilken type retsakt, de udspringer fra.

Der findes ingen forordninger vedrørende fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler. Det er derfor ikke nødvendigt på nuværende tidspunkt at give mulighed for at fastsætte fængselsstraf indtil 2 år, som i denne bestemmelses stk. 2 og 4.

Det fremgår af § 35, stk. 4, i den gældende lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, § 35 i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, § 31, stk. 3, i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, § 7, stk. 3, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og af § 27, stk. 6, i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det foreslås i *stk. 6*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Bestemmelsen er en videreførelse af de gældende regler i lovene på lovforslagets anvendelsesområde. Da lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende, er det essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Selskabsansvar kan efter gældende ret pålægges sammen med individuelt ansvar for én eller flere personer for den samme lovovertrædelse, såfremt ansvarsbetingelserne i begge henseender er opfyldte.

Intentionen i den foreslåede tekst er at følge anklagemyndighedens almindelige praksis for strafansvar for juridiske personer, jf. Rigsadvokatmeddelelse af 17. april 2015.

Til § 45

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 2, stk. 2, nr. 3, § 5, stk. 1, nr. 13, §§ 15-17, §§ A-E, og § 44, stk. 1, nr. 8 og 9, og stk. 2-5, træder i kraft den 15. maj 2020.

De nævnte bestemmelserne vedrører de særlige regler om lattergas og kontrolmyndighedens mulighed for at føre kontrol hermed.

Det foreslås i *stk. 3*, at lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, ophæves.

Det foreslås i *stk. 4*, lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter ophæves.

Det foreslås i *stk. 5*, at regler fastsat i medfør af lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og i medfør af lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af denne lov.

Til § 46

Elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, indeholder i dag bestemmelser, der stiller krav til elmateriel, foruden elinstallationer og elektriske anlæg.

Det foreslås i § 46, at i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, foretages en række ændringer.

Med lovforslaget sammenskrives reglerne for en række produkter under Sikkerhedsstyrelsens ressort. Som en følge heraf skal bestemmelserne om elektrisk materiel ophæves i elsikkerhedsloven og der skal laves enkelte konsekvensændringer. Det bemærkes i denne sammenhæng at elektrisk materiel sprogmæssigt moderniseres og omtales som elmateriel i dette lovforslag.

Til nr. 1

Det foreslås i *nr. 1*, at lovens *titel* affattes således: »**Lov om sikkerhed for elektriske anlæg og elektriske installationer (elsikkerhedsloven)**«.

Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke indgå i lovens titel. Denne foreslås derfor ændret så kun elektriske anlæg og installationer fremgår.

Til nr. 2

Det foreslås i *nr. 2*, at i § 1, 2. pkt., udgår »Loven gælder endvidere for elektrisk materiel.«. Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke indgå i lovens anvendelsesområde. Dette foreslås derfor ændret, så loven alene gælder for elektriske anlæg og elektriske installationer, hvor spændingen er så høj eller strømstyrken så stor, at der kan opstå fare.

Til nr. 3

Det foreslås i *nr. 3*, at § 4 ophæves. Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at sikkerhedskravet for elektrisk materiel ophæves.

Til nr. 4

Det foreslås i *nr. 4*, at § 5, stk. 1, *nr. 3*, ophæves. Og at *nr. 4* herefter bliver *nr. 3*. Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om elektrisk materiel ophæves.

Erhvervsministeren kan herefter fastsætte regler om elmateriel efter dette lovforslags § 7.

Til nr. 5

Det foreslås i *nr. 5*, at § 5, stk. 3, ophæves. Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler til gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel ophæves.

Erhvervsministeren kan herefter fastsætte regler om elmateriel omfattet af EU-retsakter efter dette lovforslags § 7. Der er særligt tale om regler, der implementerer direktiverne, som nævnt i forslagets § 2, stk. 1, *nr. 3* og 9.

Til nr. 6

Det foreslås i *nr. 6*, at § 8 ophæves. Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det at bestemmelsen i § 8 ophæves. Bestemmelsen fastsættes i stedet i bekendtgørelse udstedt efter dette lovforslags § 7.

Til nr. 7

Det foreslås i *nr. 7*, at i § 13, stk. 2, 2. pkt., ændres »installationer, ejere« til: »installationer og ejere« og »samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel« udgår. Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 8

Det foreslås i *nr. 8*, at §§ 19, 20 og 21 ophæves. Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag. Lovforslagets kontrolbeføjelser i kapitel 3 finder herefter anvendelse.

Til nr. 9

Det foreslås i *nr. 9*, at i § 23, *stk. 1*, ændres »elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel« til: »elektriske anlæg og elektriske installationer«, »§ 17,« ændres til: »§ 17 og », § 20 og § 21, *stk. 1 og 2*« udgår. Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 10

Det foreslås i *nr. 10*, at i § 24, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§ 17,« til: »§ 17 og « og », § 20 og § 21, *stk. 1 og 2*« udgår. Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 11

Det foreslås i *nr. 11*, at i § 34, *stk. 1, nr. 1*, udgår »eller § 4«. Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 12

Det foreslås i *nr. 12*, at i § 34, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§§ 20-22« til: »§ 22«. Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til § 47

Gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, indeholder i dag bestemmelser, der stiller krav til gasmateriel, foruden gasinstallationer, -anlæg og -kvalitet.

Det foreslås i § 47, at i gassikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 61 af 30. januar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1533 af 18. december 2018, foretages en række ændringer.

Med lovforslaget sammenskrives reglerne for en række produkter under Sikkerhedsstyrelsens ressort. Som en følge heraf skal bestemmelserne om gasmateriel ophæves i gassikkerhedsloven og der skal laves enkelte konsekvensændringer.

Til nr. 1

Det foreslås i *nr. 1*, at lovens *titel* affattes således: »**Lov om sikkerhed for gasanlæg og gasinstallationer (gassikkerhedsloven)**«.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke indgå i lovens *titel*. Denne foreslås derfor ændret så kun gasanlæg og -installationer fremgår.

Til nr. 2

Det foreslås i *nr. 2*, at i § 1, *stk. 1*, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke indgå i lovens anvendelsesområde. Dette foreslås derfor ændret, så loven alene gælder for gasanlæg og gasinstallationer.

Til nr. 3

Det foreslås i *nr. 3*, at § 4 ophæves. Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det at sikkerhedskravet for gasmateriel ophæves.

Til nr. 4

Det foreslås i *nr. 4*, at § 5, *stk. 1, nr. 3*, ophæves. Og at *nr. 4* herefter bliver *nr. 3*. Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om gasmateriel ophæves.

Til nr. 5

Det foreslås i *nr. 5*, at i § 5, *stk. 2*, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om dokumentation for gasmateriel ophæves.

Til nr. 6

Det foreslås i *nr. 6*, at § 5, *stk. 4*, ophæves. Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af gasapparatforordningen ophæves.

Erhvervsministeren kan herefter fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af forordningen i forslaget § 2, *stk. 1, nr. 15*, med hjemmel i forslaget § 7.

Til nr. 7

Det foreslås i *nr. 7*, at §§ 8, 18, 19 og 20 ophæves. Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at bestemmelserne, der udelukkende omhandler gasmateriel, ophæves.

Til nr. 8

Det foreslås i *nr. 8*, at i § 23, *stk. 1*, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer« og », § 17, *stk. 1*, § 19 og § 20, *stk. 1 og 2*« ændres til »og § 17, *stk. 1*«. Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det at konsekvensændre i § 23, så bestemmelsen fremover kun finder anvendelse for gasanlæg og gasinstallationer.

Til nr. 9

Det foreslås i *nr. 9*, at § 23, *stk. 3*, ophæves. Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at bestemmelsen, der udelukkende omhandler gasmateriel, ophæves.

Til nr. 10

Det foreslås i *nr. 10*, at i § 24, *stk. 2*, ændres » § 17, *stk. 1*, eller § 19« til: »eller § 17, *stk. 1*«. Bestemmelsen foreslås ændret som følge af, at § 19 ophæves.

Til nr. 11

Det foreslås i *nr. 11*, at i § 31, *stk. 1, nr. 3*, ændres »eller §§ 19-22« til: »eller §§ 21 og 22«. Bestemmelsen foreslås tilpasset som følge af, at §§ 19 og 20 ophæves.

Lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, indeholder i dag bestemmelser, der stiller krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, foruden krav til fremstilling, opbevaring og transport af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler.

Det foreslås i § 48, at i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, foretages en række ændringer.

Med lovforslaget sammenskrives reglerne for en række produkter under Sikkerhedsstyrelsens ressort. Som en følge heraf skal bestemmelserne om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler ophæves i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler og der skal laves enkelte konsekvensændringer.

Til nr. 1

Det foreslås i nr. 1, at § 4, stk. 2 og 3, ophæves. Og at stk. 4 herefter bliver stk. 2. Da fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler ikke længere skal være en del af anvendelsesområdet for lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, foreslås det, at bestemmelserne vedrørende udtagning af artikler og omkostninger til tests ophæves. Dette foreslås at indgå i regler fastsat i medfør af dette lovforslags § 7.

Til nr. 2

Det foreslås i nr. 2, at § 5, nr. 4, ophæves. Bestemmelsen foreslås ophævet som konsekvens af at § 4, stk. 3, i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, foreslås ophævet.

Til § 49

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighedsområde. Det foreslås i § 49, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Det foreslås, at loven ikke skal indeholde en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland.

BILAG 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 45. I elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, foretages følgende ændringer:

Lov om sikkerhed ved elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel (elsikkerhedsloven)

§ 1. Loven gælder for elektriske anlæg og elektriske installationer, hvor spændingen er så høj eller strømstyrken så stor, at der kan opstå fare. Loven gælder endvidere for elektrisk materiel.

§ 4. Elektrisk materiel skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved anvendelse i overensstemmelse med sit formål under forudseelige forhold ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

§ 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om sikkerhed for

- 1) udførelse og drift af elektriske anlæg,
- 2) udførelse og drift af elektriske installationer,
- 3) elektrisk materiel og
- 4) udførelse og drift af andre anlæg i nærheden af eller i forbindelse med elektriske anlæg eller elektriske installationer.

Stk. 2. (...)

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler med henblik på gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel.

§ 5. (...)

Stk. 2. (...)

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler med henblik på gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel.

§ 8. Den, der fremstiller elektrisk materiel, der ikke er omfattet af regler fastsat i medfør af § 5, stk. 3, skal følge regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3. Er der i regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, henvist til standarder, anses sikkerhedskravet i § 4 for opfyldt, hvis de fastsatte regler og de standarder, som reglerne henviser til, er fulgt.

Stk. 2. Anvendes standarder som nævnt i stk. 1 ikke eller kun delvis, skal det kunne dokumenteres, på hvilken måde sikkerhedskravet i § 4 er opfyldt. Dokumentation skal foreligge på dansk eller engelsk.

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om sikkerhed for elektriske anlæg og elektriske installationer (elsikkerhedsloven)**«.

2. I § 1, 2. *pkt.*, udgår »Loven gælder endvidere for elektrisk materiel.«.

3. § 4 ophæves.

4. § 5, *stk. 1, nr. 3*, ophæves.
Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

5. § 5, *stk. 3*, ophæves.

6. § 8 ophæves

Stk. 3. Den, der fremstiller elektrisk materiel eller importerer elektrisk materiel til Danmark, er ansvarlig for, at alle oplysninger, der er nødvendige, for at det elektriske materiel kan anvendes uden fare og i overensstemmelse med sit formål, er anbragt tydeligt på det elektriske materiel. Er dette ikke muligt, skal oplysningerne fremgå af en medfølgende vejledning. Oplysningerne skal være på dansk.

Stk. 4. Den, der fremstiller elektrisk materiel som samlesæt eller importerer elektrisk materiel som samlesæt til Danmark, er ansvarlig for, at der medfølger en vejledning, så det elektriske materiel overholder § 4, hvis vejledningen er fulgt. Det samme gælder tilbehørsdele til elektrisk materiel.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation efter stk. 2.

§ 13. (...)

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve at få meddelt alle oplysninger, der er nødvendige for udførelse af kontrollen efter stk. 1. Oplysningerne kan kræves meddelt af virksomheder eller personer, der projekterer, driver og udfører elektriske anlæg eller elektriske installationer, ejere og brugere af elektriske anlæg eller elektriske installationer samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel.

Stk. 3. (...)

§ 19. Sikkerhedsstyrelsen kan uden betaling udtage elektrisk materiel til brug for kontrollen efter § 13, stk. 1.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af elektrisk materiel udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud efter § 20 og § 21, stk. 1 og 2, og efter regler fastsat i medfør af § 5, stk. 3.

§ 20. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at der foretages afhjælpning af fejl og mangler ved elektrisk materiel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

7. I § 13, stk. 2, ændres »installationer,« til: »installationer og« og »samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel« udgår.

8. §§ 19, 20 og 21 ophæves.

§ 21. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde salg, udlevering, installation eller brug af elektrisk materiel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at elektrisk materiel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra brugerne eller destrueres.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at elektrisk materiel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, frakobles.

Stk. 4. Efterkommes et påbud efter stk. 3 ikke, kan Sikkerhedsstyrelsen give påbud til en autoriseret elinstallatørvirksomhed om at frakoble det elektriske materiel, hvis det er fast installeret. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningen til frakobling refunderet af den, der har fået meddelt et påbud efter stk. 3.

§ 23. Sikkerhedsstyrelsen kan oplyse offentligheden om faren ved elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel, når der er meddelt et påbud eller et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1, § 20 og § 21, stk. 1 og 2.

Stk. 2. (...)

§ 24. Sikkerhedsstyrelsen kan bemyndige andre myndigheder og private virksomheder til at

- 1) udføre kontrolopgaver efter § 13, stk. 1,
- 2) bistå Sikkerhedsstyrelsen med gennemførelse af kontrol efter § 13, stk. 1, eller
- 3) udstede påbud eller forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1, § 20 og § 21, stk. 1 og 2.

Stk. 2. (...)

Stk. 3. (...)

Stk. 4. (...)

§ 34. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) forsætligt overtræder §§ 3 eller 4,
- 2) tilsidesætter oplysningspligten i § 13, stk. 2, eller
- 3) undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1 og 2, og §§ 20-22.

Stk. 2. (...)

9. I § 23, *stk. 1*, ændres »elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel« til: »elektriske anlæg og elektriske installationer«, »§ 17,« ændres til: »§ 17 og », § 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

10. I § 24, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§ 17,« til: »§ 17 og « og », § 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

11. I § 34, *stk. 1, nr. 1*, udgår »eller § 4«.

§ 34. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) forsætligt overtræder §§ 3 eller 4,
- 2) tilsidesætter oplysningspligten i § 13, stk. 2, eller
- 3) undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1 og 2, og §§ 20-22.

Stk. 2. (...)

12. I § 34, stk. 1, nr. 3 ændres »§§ 20-22« til: »§ 22«.

§ 46. I gassikkerhedsloven, lov nr. 61 af 30. januar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1533 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

Lov om sikkerhed for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel (gassikkerhedsloven)

§ 1. Loven gælder for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel.

Stk. 2. (...)

Stk. 3. (...)

Stk. 4. (...)

§ 4. Gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF, skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved normal anvendelse i overensstemmelse med sit formål ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

§ 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om

- 1) udførelse, drift og vedligehold af gasanlæg,
- 2) udførelse, drift og vedligehold af gasinstallationer,
- 3) gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF,
- 4) godkendelse af og forpligtelser for gasdistributionsselskaber og
- 5) gaskvalitet.

1. Lovens *titel* affattes således:

» **Lov om sikkerhed for gasanlæg og gasinstallationer (gassikkerhedsloven)**«.

2. I § 1, stk. 1, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«

3. § 4 ophæves.

4. § 5, stk. 1, nr. 3, ophæves.

Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

Stk. 2. (...)

Stk. 3. (...)

Stk. 4. (...)

§ 5. (...)

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om dokumentation for udførelse, drift og vedligehold af gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel og om dokumentation for opfyldelse af regler for gasdistributionselskaber og opfyldelse af regler om gaskvalitet, jf. stk. 1.

Stk. 3. (...)

Stk. 4. (...)

§ 5. (...)

Stk. 2. (...)

Stk. 3. (...)

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

§ 8. Den, der fremstiller eller indfører gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF, skal følge regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3. Er der i regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, henvist til anerkendte standarder, anses sikkerhedskravet i § 4 for opfyldt, hvis de fastsatte regler og de anerkendte standarder, som reglerne henviser til, er fulgt.

Stk. 2. Anvendes anerkendte standarder som nævnt i stk. 1 ikke eller kun delvis, skal det dokumenteres, på hvilken måde sikkerhedskravet i § 4 er opfyldt. Dokumentationen skal foreligge på dansk eller engelsk.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation efter stk. 2.

§ 18. Sikkerhedsstyrelsen kan uden betaling udtage gasmateriel til brug for kontrol.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få

5. I § 5, *stk. 2*, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

6. § 5, *stk. 4* ophæves.

7. §§ 8, 18, 19 og 20 ophæves

foretaget en teknisk undersøgelse af gasmateriel udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud efter § 19 eller § 20, stk. 1 eller 2, eller bliver pålagt en foranstaltning efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

§ 19. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at der foretages afhjælpning af fejl og mangler ved gasmateriel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

§ 20. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde salg, udlevering, installation eller brug af gasmateriel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at gasmateriel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra brugerne eller destrueres.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at gasmateriel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, afmonteres.

Stk. 4. Efterkommes et påbud efter stk. 3 ikke, kan Sikkerhedsstyrelsen foranstalte, at gasmateriellet afmonteres, hvis det er fast installeret. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger til afmonteringen refunderet af den, der har fået meddelt et påbud efter stk. 3.

§ 23. Sikkerhedsstyrelsen kan oplyse offentligheden om faren ved gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel, når der er meddelt et påbud eller et forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, § 19 eller § 20, stk. 1 og 2.

Stk. 2. (...)

Stk. 3. (...)

§ 23. (...)

Stk. 2. (...)

8. I § 23, *stk. 1*, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer« og », § 17, stk. 1, § 19 og § 20, stk. 1 og 2« ændres til »og § 17, stk. 1«.

9. § 23, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre meddelelser fra Europa-Kommissionen om ulovligt gasmateriel og indgreb herimod i andre lande.

§ 24. (...)

Stk. 2. (...)

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan i forbindelse med godkendelse af et gasdistributionsselskab stille krav om habilitet, om tekniske kvalifikationer og om ansvarsforsikring. Sikkerhedsstyrelsen kan endvidere stille krav om, at påbud eller forbud indeholder oplysning om klageadgang, jf. § 30, stk. 2.

Stk. 4. (...)

§ 31. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

1) (...)

2) (...)

3) undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1 eller 2, eller §§ 19-22.

§ 4. (...)

Stk. 2. I tilfælde, hvor prøveudtagningen i medfør af stk. 1 sker hos andre end den, der fremstiller eller indfører fyrværkeriartikler eller andre pyrotekniske artikler, godtgør Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen indkøbsprisen og opkræver beløbet hos den, der fremstiller eller indfører fyrværkeriartikler eller pyrotekniske artikler.

Stk. 3. Der kan foretages en teknisk undersøgelse af prøver udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostningerne til transport, refunderet af den, som har fået meddelt et påbud eller et forbud.

Stk. 4. (...)

§ 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler

1) (...)

2) (...)

3) (...)

4) om, at omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostninger til

10. I § 24, stk. 2, ændres » § 17, stk. 1, eller § 19« til: »eller § 17, stk. 1«.

11. I § 31, stk. 1, nr. 3, ændres »eller §§ 19-22« til: »eller §§ 21 og 22«.

§ 47. Lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, foretages følgende ændringer:

1. § 4, stk. 2 og 3 ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 2.

2. § 5, nr. 4, ophæves.

transport, efter § 4, stk. 3, skal afholdes af den, som har fået meddelt et påbud eller forbud.